THE

Zamorin's College Magazine.

EDITORS { 1. M. P. SIVADAS MENON, M. A.
2. T. V. RAYARAPPA KURUP, B. A., L. T.

Vol. 3 DECEMBER 1930 No. 2

PLAY THE GAME.

In the field of sport and pleasure,
In the battle's fiercer aim,
Prithee, to the fullest measure
Play the game, O, play the game.

In the height of pow'r and office,
In the fight for name and fame
Or for diplomatic trophies,
Play the game, O, play the game.

In the strifes of creed, of colour,
And of caste, through praise or blame
Sense of fairness no whit duller,
Play the game, O, play the game.

Pride of birth, caste, race or features,
Use not vilely, to defame
God's down-trodden humbler creatures;
Play the game, O, play the game.

Master be of treasures massy,
Gaikwar added to Nizame,
Or but loin-cloth clad Sanyasi,
Play the game, O, play the game.

In revenge or other passion,
When thy blood is all aflame,
In the hot argumentation,
Play the game, O, play the game.

Seek not to disparage others,
Brag of no superior claim,
Lend a hand to struggling brothers;
Play the game, O, play the game.

Go in search of good, not evil,
Evil try with good to tame,
Smother the backbiting devil
Play the game, O, play the game.

Judge of conduct, art and letters
With a kindly mental frame;
E'en in darkness, look for glitters.
Play the game, O, play the game.

Keen, but clean in all thy doings,
In thy words and thoughts the same,
Carry on; ignore pooh-poohings,
Play the game, O, play the game.

Winning, not to be rewarded;
Losing, thou need feel no shame:
How thou play'st but is recorded;
Play the game, O, play the game.

So the Charioteer Divine did
Once in Kurus' field proclaim
To His kinsman fickle-minded:
"*Play the game, O, play the game*!"

M. NARASING RAO, B.A., M L.

MAGIC SQUARES.

By

A. V. K. Krishna Menon, M. A., B. L., L. T.

In the June issue (Vol XXXVI, No 6) of 'The Educational Review', there is a very interesting and instructive article on "Children's clubs: Their contribution to Educational Progress" wherein the writer has dealt with various kinds of "number recreations" for children. These recreations are intended to create in the little folk a loving and abiding interest in Arithmetic, a subject which otherwise may be dull and insipid to them. The methods of teaching this subject to our young pupils are in very many cases so dry and uninteresting that their sense of curiosity is not aroused, their mental faculties are not stimulated and their powers of observation and analysis are not brought into play. The inevitable result is a sort of mental stagnation, If, however, they are shown some of the 'number recreations' like those dealt with in the above-mentioned article, they will at once begin to take delight in their work and try to learn by their own effort. In this article, I propose to deal with one of these 'number recreations', namely, "Magic Squares", giving my young readers the simplest methods of constructing some of these squares. They will find that there is in the domain of numbers as in everything else in this wonderful world of ours, a certain order, symmetry and harmony which may not appear at first sight and that, just as Pythagoras of Grecian fame had spoken of the "Music of the spheres", we may speak of the 'music of arithmetical numbers' also.

In good old days, magic squares were supposed to have certain peculiar virtues—hence the epithet 'magic'—and metal plates with magic squares engraved thereon were sometimes worn as mascots or amulets to ward off diseases and also to bring good luck to the wearers. Such amulets are, it is said, still worn in the oriental countries. The formation of these squares seems to have been an old amusement. Squares of an odd order were constructed in India before the Christian era, showing that Indians were good Arithmeticians even in the hoary past. But the development of the theory has been mainly due to French mathematicians. As a purely mathematical curiosity, I shall here reproduce from the Encyclopoedia Britannica two interesting 'magical' arrangements of numbers said to have been given by Benjamin Franklin and called the "Magic Square of Squares" and the "Magic Circle of Circles". The first (Fig. 1) is a square divided into 256

squares, i. e., 16 squares in each row and in each column, in which are placed the natural numbers from 1 to 256· The chief properties of this square are :—

1. The sum of the 16 numbers in any row or column is 2056.

2. The sum of the 8 numbers in half of any row or column is 1028.

3· The sum of the numbers in two half diagonals is 2056.

4. The sum of the four corner numbers of the great square and the four central numbers is 1028.

200	217	232	249	8	25	40	57	72	89	104	121	136	153	168	185
58	39	26	7	250	231	218	199	186	167	154	135	122	103	90	71
198	219	230	251	6	27	38	59	70	91	102	123	134	155	166	187
60	37	28	5	252	229	220	197	188	165	156	133	124	101	92	69
201	216	233	248	9	24	41	56	73	88	105	120	137	152	169	184
55	42	23	10	247	234	215	202	183	170	151	138	119	106	87	74
203	214	235	246	11	22	43	54	75	86	107	118	139	150	171	182
53	44	21	12	245	236	213	204	181	172	149	140	117	108	85	76
205	212	237	244	13	20	45	52	77	84	109	116	141	148	173	180
51	46	19	14	243	238	211	206	179	174	147	142	115	110	83	78
207	210	239	242	15	18	47	50	79	82	111	114	143	146	175	178
49	48	17	16	241	240	209	208	177	176	145	144	113	112	81	80
196	221	228	253	4	29	36	61	68	93	100	125	132	157	164	189
62	35	30	3	254	227	222	195	190	163	158	131	126	99	94	67
194	223	226	255	2	31	34	63	66	95	98	127	130	159	162	191
64	33	32	1	256	225	224	193	192	161	160	129	128	97	96	65

Fig. 1.

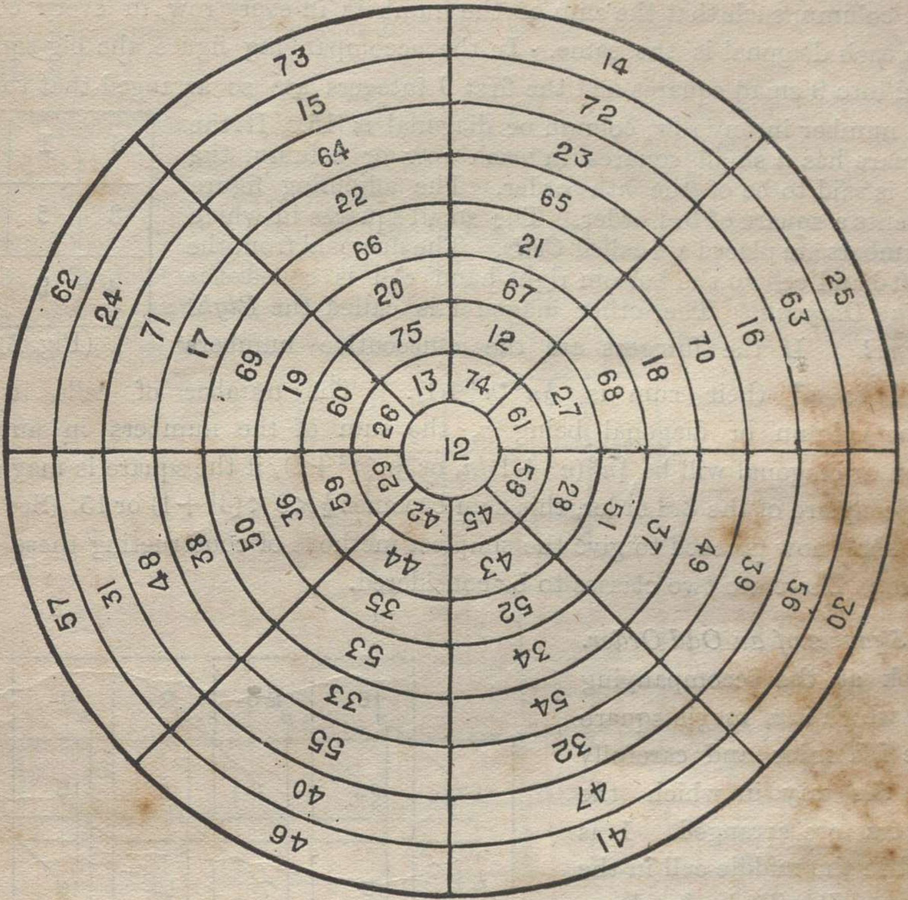

Fig. 2.

The "Magic circle of circles" (Fig. 2.) consists of eight annular rings and a central circle, each ring being divided into eight cells by radii drawn from the centre. There are therefore 65 cells. The number 12 is placed at the centre and the numbers 13 to 75 are placed in the other cells. Among the properties of this figure are:—

1. The sum of the eight numbers in any ring together with the central number 12 is 360, the number of degrees in a circle.

2. The sum of the eight numbers in any set of radial cells together with the central number is 360.

3. The sum of the numbers in any four adjoining cells, either annular, radial or two radial and two annular, together with [illegible] ber is 180.

My young readers may easily verify these [illegible]

A *magic square* may be defined as a squar[illegible]er of equal small squares, like a chess-board, in each of which [illegible] series of consecutive numbers from 1 up to the square of the number of small squares in each

MUL
069882

row or column, such that the sum of the numbers in every row, in every column and in each diagonal is the same. In the accompanying figure, the big square is divided into 9 small squares and the first 9 integers are so arranged that the sum of the number in any row, column or diagonal is 15. If the big square has n small squares in each row or column, the square is said to be of the nth order. The adjoining figure represents a square of 3rd order. The small squares in which the numbers are placed are called *Cells.* The diagonal from the top left-hand cell to the bottom right-hand cell is called the *Leading Diagonal.* The other diagonal is called the *Right Diagonal.* If the integers are the consecutive numbers from 1 to n^2, their sum is $\frac{1}{2}n^2(n^2+1)$. The number of cells in each row or column or diagonal being n, the sum of the numbers in any row, column or diagonal will be $\frac{1}{2}n^2(n^2+1)/n$, or $\frac{1}{2}n(n^2+1)$, if the square is magic. In a magic square of the 3rd order, this sum becomes $\frac{1}{2}\times 3\times(3^2+1)$ or 15. (See Fig 3)

8	1	6
3	5	7
4	9	2

(Fig. 3)

I shall now proceed to give the simplest methods of constructing these magic squares. There are two classes to be considered.

I *Squares of an Odd Order.*

Look at the accompanying figure which is a magic square of the 5th order and carefully note the way in which the numbers are arranged. 1 is placed in the middle cell in the top row. It will also be observed that the successive numbers are placed one after another in a diagonal line sloping up to the right, with the following exceptions, namely,

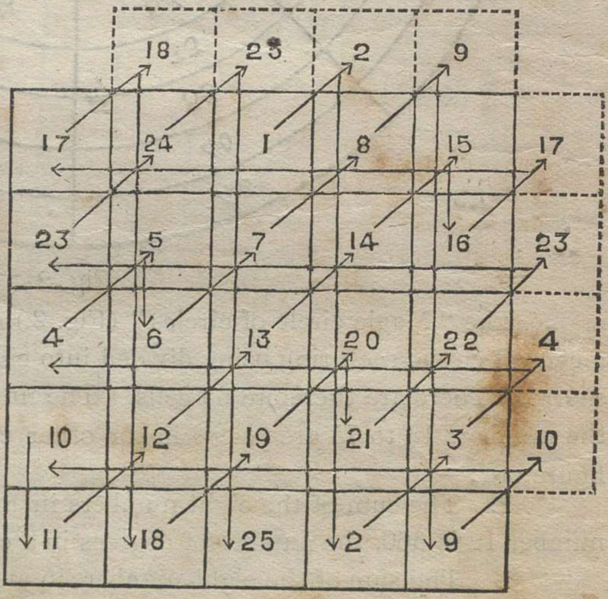

Fig. 4.

1. When we reach a cell in the top row, the next number is placed in a cell in the bottom row as if the latter came immediately above the top row. [E. G., see where 2,9,18 and 25 are placed.]

2. When we reach a cell in the extreme right-hand column, the next number is placed in a cell in the extreme left hand column as if the latter immediately succeeded the right-hand column (E. G., see where 4, 10,17 and 23 are placed)

3. When a cell is occupied already or when we reach the top right-corner cell, the next number is placed immediately below. [E.g., see where 6,16 and 21 are placed.]

The rule, therefore, is simply this: Place 1 in the top middle cell and proceed in the diagonal line sloping up to the right observing the exceptions noted above. This is called *De la Loubire's Method* after De la Loubire who was the Envoy of Louis XIV to Siam in 1687-8 and there learnt this method. Another equally simple method of constructing magic squares of an odd order is this. Draw a square of the 5th order and draw similar squares on its four sides. Arrange the numbers 1 to 25 in the manner shown (see Fig. 5) so that there are three

							1							
						6		2						
					11		7		3					
				16		12		8		4				
			21		17		13		9		5			
				22		18		14		10				
					23		19		15					
						24		20						
							25							

(Fig 5)

11	24	7	20	3
4	12	25	8	16
17	5	13	21	9
10	18	1	14	22
23	6	19	2	15

(Fig 6)

numbers in each of the four surrounding squares. When these numbers in the outer squares are placed in the corresponding cells of the central square, the square shown in Fig 6 is formed and is magic in its rows, columns and diagonals. This is called *Bachet's method*, being due to one C. G. Bachet.

II *Squares of an Even Order.*

The two methods indicated above cannot be applied to squares of an even order. It is desirable to consider two cases under this head.

(a) *When the number of cells in any row or column is of the form 4 m.*

The square is then called a *doubly even* square.

Before describing the method of constructing doubly-even squares, I shall explain certain terms. Two rows equidistant from the top and the bottom or two columns equidistant from the right side and the left are said to be *complementary* rows or columns. Two cells are said to be *horizontally* related when they are in the same row but in complementary columns and *vertically* related when they are in the same column but in complementary rows. Two cells in complementary rows and columns are said to be *skewly* related. For example, in fig 7, 1 and 4 are horizontally related, 1 and 13 are vertically related and 1 and 16 are skewly related. A *horizontal interchange* consists in the interchange of the numbers in two horizontally related cells, a *vertical interchange* in the interchange of the numbers in two vertically related cells and a *skew interchange* in the interchange of the numbers in two skewly related cells.

Let us take the simplest of doubly-even squares, namely, when $m=1$ and the square is of the 4th order. Insert the numbers 1 to 16 in their natural order (see fig. 7). Take the numbers in the two middle squares in the top row and the numbers in the two middle squares in the first column and interchange them with the numbers skewly related to them The new square will then be as shown in the fig 8 and is magic in its rows, columns and diagonals, the sum of the numbers in any row, column or diagonal being 34. [$\frac{1}{2}\times 4(4^2+1)=34$.]

1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12
13	14	15	16

Fig. 7

1	15	14	4
12	6	7	9
8	10	11	5
13	3	2	16

Fig. 8

Let us now take the case when $m=2$, that is, when the square is of the 8th order. Arrange the numbers in their natural order as in fig 9. Divide the whole square into 16 equal squares, each of these small squares containing 4 cells. These small squares are bordered with thick lines in the figure. Take the numbers in the two middle squares at the top and in the two middle squares on the left, that is, in the squares,

3	4
11	12

,

5	6
13	14

;

17	18
25	26

&

33	34
41	42

1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31	32
33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48
49	50	51	52	53	54	55	56
57	58	59	60	61	62	63	64

Fig 9

containing 16 numbers in all. Interchange these 16 numbers with the numbers skewly related to them. The resulting figure (see fig 10) will be magic, the sum of the numbers in any row, column or diagonal being 260. [$\frac{1}{2}\times8(8^2+1)=260$] The method, therefore, of constructing *a doubly-even magic square* is as follows. Divide the whole square into 16 equal squares. Take the numbers in the two middle squares at the top and the two middle squares on the left. Interchange these numbers with the numbers skewly related to them and the resulting square will be magic.

1	2	62	61	60	59	7	8
9	10	54	53	52	51	15	16
48	47	19	20	21	22	42	41
40	39	27	28	29	30	34	33
32	31	35	36	37	38	26	25
24	23	43	44	45	46	18	17
49	50	14	13	12	11	55	56
57	58	6	5	4	3	63	64

Fig. 10

(b) *When the number of cells in any row or column is of the form* $2(2m+1)$. The square is then called a *Singly-even* square. There is a method of constructing such squares by a series of interchanges of numbers but this is rather tedious of application. The simplest method seems to be the one due to De la Hire and known as *De la Hire's Method.* We have to construct two subsidiary magic squares, one of the digits 1, 2, 3,...... $2(2m+1)$ and the other of multiples of the radix, namely 0, $1\times2(2m+1)$, $2\times2(2m+1)$, $3\times2(2m+1)$,...... $[2(2m+1)-1]\times2(2m+1)$. The magic square is then formed by adding together the numbers in the corresponding cells of these subsidiary squares. Two numbers of either of the series equidistant from the ends are said to be *complementary*. Let us consider the case when $m=1$, that is, when the square is of the 6th order. The first subsidiary square will be of the digits 1, 2, 3, 4, 5, and 6 and its construction is as follows. Fill the cells in the leading diagonal with the numbers 1, 2, 3, 4, 5 and 6 and the cells *vertically* related to these with the same numbers. Fill each of the remaining cells in the first column either with the same number or with the complementary number, taking care that there is an equal number of these numbers in the column. Next, fill the cells horizontally related to these in the first column with the complementary numbers and the remaining cells in the second and third columns and the cells horizontally related to them in a similar manner. Thus we get the square (see fig. 11) and it is

1	5	4	3	2	6
6	2	4	3	5	1
6	5	3	4	2	1
1	5	3	4	2	6
6	2	3	4	5	1
1	2	4	3	5	6

Fig. 11

seen to be magic in rows, columns and diagonals. It may be observed that each of the *rows* in this square contains all the digits 1, 2, 3, 4, 5 and 6 in some order or other.

The second subsidiary square will be of the digits 0, 6, 12, 18, 24 and 30, and its construction is as follows. Fill the cells in the leading diagonal with the numbers 0, 6, 12, 18, 24 and 30 and the cells *horizontally* related to them with the same numbers. Fill each of the remaining cells in the first row either with the same number or with the complementary number, taking care that there is an equal number of each of these in the row and also that if any cell in the first row of Fig. 11 and its vertically related cells are filled with *complementary* numbers, the corresponding cell in the first row in Fig. 12 and its horizontally related cell must be occupied by the *same* numbers. Next fill the cells vertically related to those in the first row with the complementary numbers and the remaining cells in the second and third rows and the cells vertically related to them in a similar manner. Thus we get the square in Fig. 12, which is also seen to be magic in rows, columns and diagonals. It may be observed that each of the columns in this square contains all the digits 0, 6, 12, 18, 24 and 30 in some order or other.

0	30	30	0	30	0
24	6	24	24	6	6
18	18	12	12	12	18
12	12	18	18	18	12
6	24	6	6	24	24
33	0	0	30	0	30

Fig. 12

Adding up the numbers in the corresponding cells of these two subsidiary squares, we get the square shown in Fig. 13. This is a magic square of the 6th order, the sum of the numbers in any row, column or diagonal being 111 $[\frac{1}{2}\times 6\,(6^2+1)=111]$

1	35	34	3	32	6
30	8	28	27	11	7
24	23	15	16	14	19
13	17	21	22	20	18
12	26	9	10	29	25
31	2	4	33	5	36

Fig. 13

This method is of general application but in the case of odd and doubly-even squares, the methods shown above are much simpler. I have now done. I should have liked to deal with the subject in greater detail but even as it is, in spite of all my brevity, this has already exceeded the legitimate length of a short article. I request you, my young readers, to apply the above methods to the construction of magic squares of higher orders. You will find how very interesting these number recreations are and what a useful and enjoyable diversion they afford you when time hangs heavily on you.

നഗരമഹിമ *

1. തുലയററ പരിഷ്കൃതിത്തഴപ്പിൻ
നിലയം വൻനഗരം സമുല്ലസിക്കെ
ദലപുഷ്പ ഫലാഢ്യ മുൾപ്രദേശം
വിലവെയ്ക്കുന്നവരെത്ര പാമരന്മാർ!

2. അപരിഷ്കൃതരദ്നഗരസ്ഥ
രുപരത്രേ പട്ടനാടർ മിക്കവാറും
സുപടുത്വമിയന്ന പട്ടണക്കാർ
രുപസംസത്തിലു മാദരാർഹരല്ലോ!

3. കൃതകേതരമായ ജീവിതത്താൽ
കൃതകൃത്യാശയനായ് വരാ നവീനൻ,
ച്യുതദീധിതിയായ് സുധാംശു, ഹസ്താ-
ഗതമായ് വൈദ്യുതദീപമുജ്വലിയ്ക്കെ!

4. ശകടോല്ക്കടധാവനോത്ഥധൂളീ
നികരത്താലഭിഷിക്തമാം ദിഗന്തം
പുകളും സിഗററിൽനിന്നു പൊങ്ങും
പുകയാലാഹുതിഗന്ധമേററിടുന്നു !

5. ശുകകോകില നിസ്വനത്തിലുണ്ടോ
വക ലോകർക്കൊരു നേരമുല്ലസിപ്പാൻ?
വികലേതര സൗഖ്യദം സ്വനഗ്രാ-
ഹികയന്ത്രം സ്വരമാധുരീ ധുരീണം!

6. ജയമുദ്രകൾ നൽകി 'വിശ്വവിദ്യാ
ലയ'ജാലം നഗരത്തിലുല്ലസിയ്ക്കെ
സ്വയമെന്തിനു കാനനാന്തവാസം?
നിയതം നാഗരികർക്കതപ്രസക്തം!

* ഒരു 'പുതിയ പരിഷ്കാരി'യുടെ വീക്ഷണകോണത്തിൽ നിന്നു.

7. സ്വകരാർപ്പിതപുസ്തകം പഠിച്ചാൽ
സകലജ്ഞാനധനത്തിനീശനാവാം.
ശകടാദികളെത്തിടാത്ത കാട്ടിൻ
നികടത്തിങ്കലുഴന്നു കാര്യമുണ്ടോ?

8. അഴകുള്ള നിഴൽപ്പടങ്ങളില്ലേ
പുഴയും മാമലയും വരച്ചു കാട്ടാൻ?
മഴയും വെയിലും സഹിച്ചുവേണ്ടാ
ത്തുഴലുന്നെന്തിനു ലോകരങ്ങുമിങ്ങും ?

9. കടുവേനലിനുള്ള ചൂടകററാൻ
പടനാട്ടിൻപുറമെന്തിനാശ്രയിപ്പൂ?
നെടുതായൊരു 'പങ്ക' വീശുമന്ത–
സ്സോടു നേരായ കുളുർമ്മ വേറെയുണ്ടോ?

10. അവിടങ്ങളിലംഗനാ ജനത്തി
നാറിവെന്നുള്ളതൊരംബരപ്രസൂനം.
അനുവേലമടുക്കളക്കകത്താ
ണവർ മേവീടുവതസ്വതന്ത്രമാരായ്.

11. പതിദേവതമാ, രവൾക്കു ശീലാ–
വതി"യും "പാന"യുമാണു് നിത്യപാഠം!
മതിരഞ്ജകമായ നോവൽ' വായി
പ്പതിനാത്തനാകം ചെയ്തതില്ല പുണ്യം!

12. അസമഞ്ജസമാസ്വരും പുമാനോ
ടുസമത്വം മഹിളയ്ക്കു വന്നുപോയാൽ.
"പ്രസരിപ്പി"യലും പ്രഗത്ഭമാരെ
പ്രസവിപ്പാൻ നഗരിയ്ക്കു കെൽപുക്കൂടും.

13. അതിവിസ്തരമെന്തിനിജ്ജഗത്തിൻ
ഗതിനന്നാക്കിടുവാൻ ശ്രമിക്കുവോരേ!
മതി നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ പ്രവാസം
കുതികൊൾവിൻ നഗരത്തിലേക്കുതന്നേ!

യു. കെ.

സാഹിത്യശകലങ്ങൾ.

(തിർത്ഥകംകൻ.)

1. അനുഭാവം. കുറേ കാലമായി വൃത്താന്തപത്രങ്ങളിലും മാസികഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മററും ഈ പദം ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠമായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള "സിമ്പതി (sympathy) എന്ന പദത്തിൻെറ അർത്ഥപ്രതീതിക്കു വേണ്ടിയാണ് ഈ പദത്തെ സാധാരണമായി പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നതു്. "അനുഭാവം" എന്ന സംസ്കൃത പദത്തിന്ന് മാഹാത്മ്യം എന്ന അർത്ഥത്തേയാണ് സംസ്കൃതവിദ്വാന്മാർ കല്പിക്കുന്നതു്. ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ, ഇതിന്ന് ഇപ്പോൾ സ്വീകരിച്ചുവരുന്ന അർത്ഥം വന്നുകൂടിയതു് എങ്ങിനെയാണെന്നറിയുന്നില്ല. "അനു" എന്ന ഉപസർഗ്ഗത്തിന്ന് "അനുസൃതം" എന്നും "ഭാവം" എന്ന പദത്തിന്നു "വിചാരം" എന്നും അർത്ഥമുള്ളതുകൊണ്ട് "അനുഭാവം" എന്ന പദം ഇപ്പോൾ ധരിച്ചുവരുന്ന അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാമെന്നു വാദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതു് ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമാകുന്നു. ഒരു പദം ഒരു അർത്ഥത്തിൽ രൂഢമാണെങ്കിൽ കേവലം അതിൻെറ അവയവാർത്ഥത്തെ മാത്രം ആലോചിച്ച് പുതിയ ഒരർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതു് വിദ്വത്സഹജമായ പന്ഥാവാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. "വിദഗ്ദ്ധൻ" എന്ന പദത്തിന്ന് "വിശേഷേണ ദഗ്ദ്ധൻ" എന്ന അവയവാർത്ഥത്തെ കല്പിക്കാമെങ്കിലും, വിദ്വാന്മാരാരും അതിനെ "നിപുണൻ" എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ലാതെ പ്രയോഗിക്കാറില്ല. യോഗത്തേക്കാൾ രൂഢിക്ക് അധികബലം ഉണ്ട് എന്നാണ് ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം. ഈ വക സംഗതികൾ ആലോചിക്കുമ്പോൾ "അനുഭാവം" എന്ന പദത്തിന്ന് ഇപ്പോൾ ധരിച്ചുവരുന്ന അർത്ഥം ഇല്ലതന്നേ. മാഹാത്മ്യം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പല പുരാതനകവികളും ഈ പദത്തെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. സമദുഃഖം എന്നോ സമസുഖം എന്നോ ഉള്ള അർത്ഥത്തിൽ ആധുനികന്മാരിൽ ചിലരല്ലാതെ മററാരും ഈ പദത്തെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. "സിമ്പതി" എന്ന പദത്തിൻെറ ശരിയായ അർത്ഥത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന പദം 'സഹാനുഭവം' എന്നോ 'സഹാനുഭൂതി' എന്നോ ആകുന്നു. എങ്കിലും പ്രകരണാനുസാരേണ സമദുഃഖം, സമസുഖം, അനുകമ്പ എന്നിതുകളിൽ വല്ല പദത്തേ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ലാത്തതാണ്. ഏതായാലും അനുഭാവപദത്തേ, ഈ അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതു കേവലം അനാദരണീയമാകുന്നു.

* * * * *

2. അവിതർക്കിതം. ഇപ്പോൾ പല പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും, 'നിർവ്വിവാദം, നിസ്സന്ദേഹം' എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിൽ ഈ പദത്തേ പല ലേഖകന്മാരും പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ഈ പ്രയോഗം സർവ്വഥാ ത്യാജ്യമാകുന്നു; കാരണം, ഇതി

ന്ന് 'അവിചാരിതം' (unexpected) അതാവിതു്, മുൻകൂട്ടി വിചാരിക്കാത്തതു്, വിചാരിക്കാതേ ഉണ്ടായതു്, എന്ന അൎത്ഥമല്ലാതേ മറെറാരൎത്ഥവും ഇല്ലാത്തതാകുന്നു. അതൎക്കിതോപപന്നം, അവിചാരിതാഗതം എന്നും മററും ഉള്ള പദങ്ങൾ ഈ 'അവിതൎക്കിത' പദത്തോടു സമാനാൎത്ഥകങ്ങളാണെന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ സാമാന്യവ്യുല്പത്തി ഉള്ളവൎക്കുകൂടി അറിയാവുന്ന ഒരു വാസ്തവമാണ്. 'അവിതൎക്കിതം' എന്ന പദത്തിന്നു വിതൎക്കിതമല്ലാത്തതു് എന്നും 'വിതൎക്കിതം' എന്നതിന്നു വിശേഷേണ തൎക്കിതം (ഊഹിതം, വിചാരിതം) എന്നും ആകുന്നു അൎത്ഥം. 'തൎക്കം' എന്ന പദത്തിന്നു ശങ്ക എന്ന അൎത്ഥം ഉണ്ടെന്നു ധരിച്ച ചിലർ 'നിശ്ശങ്കം' എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ പ്രസ്തുതപദത്തെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടാണ് ഈ വൈഷമ്യം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു് എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

* * * * *

3. അപലപിക്കുക. ഈ പദത്തിൻെറ അൎത്ഥം 'നിഷേധിക്കുക' എന്നാകുന്നു. ഇതു് ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള 'ഡിനൈ' (deny) എന്ന പദത്തിൻെറ അൎത്ഥത്തെയാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. "ആക്ഷേപിക്കുക" എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ ചില മാന്യന്മാർ ഈ പദത്തെ പ്രയോഗിക്കുന്നതു് ആക്ഷേപാൎഹം തന്നേയാണ്.

ഒരാൾ: — (പാൽക്കാരനോടു്) പാൽക്കാരനും പശുവും തമ്മിൽ ഒരു വലിയ വ്യത്യാസം ഉണ്ടു്. അതെന്താണെന്നുവെച്ചാൽ പശു വെള്ളം കൂട്ടാത്ത പാലു് തരും എന്നുള്ളതാണ്.

പാല്ക്കാരൻ: — ഒരു വ്യത്യാസം കൂടി ഉണ്ടു്. അതു്, പശു കടം കൊടുക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതാണ്.

* * *

കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചു കൊല്ലംതോറും നടത്തിവരാറുള്ള "പാശ്ചാത്യതീരത്തിലെ മത്സരക്കളി"കളിൽ ഇക്കൊല്ലം സാമൂതിരികോളേജിലെ വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു് "ബേഡ്മിൻറൻകപ്പും" "ടെന്നിസ്സുകപ്പും" കിട്ടിയിരിക്കുന്നു.

* ÷ *

മുത്തശ്ശി:—അല്ല ഉണ്ണീ, നിനിക്ക് വീടിവലിക്കാൻ ഒരു ലേശം ലജ്ജയും കൂടി ഇല്ലേ?

ഉണ്ണി:—ഉവ്വു്. എന്താ ചെയ്യാ, സിഗററവാങ്ങാൻ പൈസ്സ ഇല്ലാഞ്ഞാൽ.

* * *

ഈയിടെ നശിച്ചുപോയ ആർ 101 എന്ന് ആകാശവിമാനം നിൎമ്മിക്കുവാൻ 640,000 പവൻ ചിലവാണത്രേ. ആർ. 100 ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള ചിലവ് 350,000 പവൻ ആകുന്നു.

LEAPS IN THE DARK

BY

CONFUCIUS REDIVIVUS

[The new Confucius is our old friend C. P. K. Taragan. Ed.]

LOVE.

True Love can see, and has eyes that glitter 'like stars in a frosty night'; it is lust that is blind.

o o o

Healthy love is not romantic even as healthy air is not perfumed.

o o o

The sentimental lover is the product of a false *literary* convention; for Nature abhorrs artificiality and waste of emotion.

o o o

Men and women are at their best when they declare a first passion; for then does nature stamp on the pure human brow the words 'un-ashamed' in remission of Original Sin.

o o o

Far from being divine and ethereal, love is exclusively of the earth, earthy; for a man inherits from his parents his capacity for love as much as his spinal chord!

o o o

Birth, Love, Death—these form the Trinity of life. Men come to grief if they fail at any time to see all the three in life, and life in all the three.

o o o

Love becomes sentimental and impure when you think of it as giving pleasure; and it is honest and pure when the thing gives pain.

o o o

The person who sneers at a woman's love, sneers at his or her own origin.

o o o

Chastity is equally good for men and women. But "enforced chastity, in any case is a bare-faced lie, whether the enforcement is through the rigours of custom or the fictions of law.

GENERAL.

Salutary truths perfectly expressed are sugar-coated pills for the mind.

o o o

Truth is ever simple and like all simple things, difficult to formulate.

o o o

Tell a man that he is a humbug, ten to one he will listen to you; tell him he is a duffer, twenty to one he will knock you down. [That will teach you to dispense truth in Allopathic doses.]

o o o

Those people whose 'spiritual comfort' consists in denying that pleasure is pleasant and pain, painful, would perhaps call a spade a mattock.

o o o

The fool who said, 'Fine words butter no parsnips,' must have known precious little of buttering and butter.

o o o

Don't set about building up 'purely disinterested' friendships; you may as well waste time in making bricks without straw.

o o o

At least as much credit has been lost by performance without a flourish of trumpets as by a flourish of trumpets, without performance. It is altogether a queer world!

o o o

Be yourself; it is more difficult than you imagine; much more so than the attempt to *make* yourself virtuous.

o o o

When an idle rich man gads about a good deal and has not even the making of a tolerable schoolmaster, we in this country call him a 'veteran educationist.' It is a title 'full of sound and fury signifying—nothing'

o o o

'Man does not live on bread alone, but catch-words,' said Stevenson:—He should be living now and among us.

o o o

'Those whom the gods love die young, because they never grow old.'

o o o

A trite saying sticks like a burr and serves like a cur.

o o o

Many excellent people would give up over-youthful antics if they thought hat weight is not always ridiculous, nor giddiness always elegant.

It requires considerable courage not to hit a fellow when he is down.

o o o

Even too much of a bad thing is better than too much of a good thing.

o o o

The man who derides an opponent does so at his peril, for the world has a feeling that derision is seldom disinterested.

o o o

Derision enervates the mind as surely as scorn braces it up.

o o o

Solemnity is a precious thing. That is why the solemn humbug thrives.

o o o

All of us have a sneaking fondness for the feller who refused to admit that two plus two makes four unless told to what use the admission was to be put.

o o o

The tendency to *hate* a man for his opinions is the surest symptom of on-coming weak-headedness.

o o o

A favourite clincher of Southey's when arguing with young men was this: 'young man, you are only seventeen, live to be as old as I am, seventy; and you will come to think exactly like myself'. An Ourang-outang which lives much longer than a man might have told the same thing to Southey and with equal cogency.

o o o

Burke has recorded his opinion that there is nothing so hard as the heart of a "thoroughbred meta-physician". Well, at any rate he does-n't wear it on his sleeve 'for daws to peck at.'

o o o

Many proselytisers are thoroughly honest, even as valetudinarians who try to force down your throat their pet doctors and prescriptions are undoubtedly sincere.

o o o

There is a healthy kind of eccentricity which is nature's provision against sentimental morbidness.

o o o

It is not easy to see how a man who never changes his point of view is any better than a telescope whose focal length never allows of adjustment.

o o o

None are so deaf as those who refuse to hear; none are so blind as those who refuse to see reason.

o o o

Beware of professional politicians; they are parasites, vermin who live on the manginess of the body politic.

o o o

Passion to lead is the last infirmity of noble minds and to be led the first infirmity of base ones.

People who live to eat, live to do something ; but they that eat to live, may yet live to no purpose.

o o o

"Invalids have no mercy for invalids"—G. K. Chesterton.

o o o

For one man who can express himself, there are scores who can act; hence it is that we regard expression as a rarer kind of action.

o o o

The face is an inconvenient record-dial of body as well as mind.

o o o

Mind your face, if you will face your man.

o o o

To the impure all things are impure. Diogenes in his tub must have deemed the whole world a nasty hole.

o o o

Moral as well as physical growth would be greatly accelerated by 'more elbowroom and fewer encumbrances.'

o o o

The sickly in body thirst for mental opiates, the best they can have is flattery and the worst, prurience. [Is prurience an opiate ? Ed: Z. C. M.]

o o o

A man who mistakes the scope of self-control will be perpetually asking Satan to cast out Satan.

o o o

With income-taxes we discourage wealth; with magnificent State Hospitals we discourage health; and then we call them remedies for poverty and disease!

o o o

There is only one thing more cowardly than to run away from death; it is to run away from life.

o o o

"An honest God is the noblest work of man", for man made God in his own image.

o o o

Remember unction is a literary rather than a logical beauty ; and more often than not it sacrifices reason to sentiment.

o o o

The philosopher and the dilettante stand side by side at a far parting of the ways. They look back, and see the same sight; but interpret it, each in his own way. One finds the big world a stage where life's a poor player who struts and stalks his brief hour ; and then he sits down sneering — that is the dilettante. The other looks steadily before him and remarks that it takes all sorts to make a world but that life is one and indivisible besides, dreadfully in earnest. Then with distended nostrils, set teeth, he marches *forward*—that is the philosopher.

"അയേ, പ്രിയേ ഭാരതി"
അഥവാ
"ഹതവിധി."

(എം. പി. ഗോവിന്ദമേനോൻ, ജൂനിയർ വിദ്യാൎത്ഥി.)

നേരം പ്രഭാതമായി. ബാലാരുണകിരണങ്ങൾ കാശീപട്ടണത്തെ തങ്കച്ചാറുതളിച്ചു അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. വാഹിനീതീരത്ത് ആഞ്ഞുലഞ്ഞിരുന്ന തരുശാഖകൾ ബാലാൎക്കന്റെ ശിരഃകമ്പത്താൽ സ്വാഗതംപറഞ്ഞു. ചെമ്പുപലകകൾ അടിച്ച വിശ്വനാഥക്ഷേത്രത്തിന്റെ സുവൎണ്ണകാന്തിബാലാൎക്കകിരണങ്ങളാൽ ദ്വിഗുണീഭവിച്ചു. ഗോപുരദ്വാരങ്ങളിൽനിന്നു "കാശിവിശ്വനാഥാ! കരുണാനിധേ" എന്ന തീൎത്ഥവാസികളുടെ ആൎത്തഘോഷം നദീതീരംമുഴുവനുംമാറെറാലിക്കൊണ്ടു. ഭാരതത്തിന്റെ വിഖ്യാതിക്കു വിളനിലമായ കാശീപട്ടണംആ സുപ്രഭാതത്തിൽ (സുപ്രഭാതമോ ദുഷ്പ്രഭാതമൊ എന്നു പറവാൻ നിൎവ്വാഹമില്ല)ശബ്ദമുഖരിതമായി ലസിച്ചു.

പ്രിയവായനക്കാരെ! നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയെ നിത്യഭജനക്കായ്‌വന്നു താമസിക്കുന്ന തീൎത്ഥവാസികളുടെ നിവാസത്തിലേക്കാകൎഷിക്കട്ടെ. രോഗപീഡിതരും സാധുക്കളും ആയ തീൎത്ഥവാസികൾ സാധാരണയായി നിവസിക്കുന്നതു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ കിഴക്കെ ഗോപുരദ്വാരത്തിലാണ്. വിശാലമായ നദീതീരം ഈ സാധുവൃന്ദത്തിന്നും ഒരു വസതി നൽകിയിരുന്നു. അംഗഭംഗന്മാരായ തീൎത്ഥവാസികൾ ഇഴഞ്ഞും കരഞ്ഞും കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നു. ഒരു ഭാഗത്തുസമാധിയണഞ്ഞും, വേറൊരു ഭാഗത്തു പാചകവേലകളിലേൎപ്പെട്ടും, മറെറാരു·ഭാഗത്തു നിത്യകൎമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിച്ചുംകൊണ്ടുള്ള ഈ വിശുദ്ധവൎഗ്ഗങ്ങളുടെ പ്രഥമദർശനംഏതൊരുവന്റെയും മനസ്സിനെ വ്യാകുലമാക്കത്തക്കതായിരുന്നു. വിശ്വനാഥദർശനത്തിന്നായി പോകുന്ന ഏതൊരു മനുഷ്യന്റെയും ശ്രദ്ധയെ ഹഠാദാകൎഷിക്കത്തക്കദയനീയസ്വരത്തിൽ അവർ വിലപിച്ചു. മുണ്ഡശിരസ്സോടുകൂടിയ പല വൎഗ്ഗക്കാരേയുംഅങ്ങുമിങ്ങും കാണാം. ദുൎഗ്ഗന്ധപരിപൂൎണ്ണവും സകലവിധരോഗങ്ങളുടേ വിളനിലവുംആയ ഈ സ്ഥലത്തെ വിശ്വനാഥക്ഷേത്രത്തിന്റെ പരിസരമെന്നുമാത്രം വിചാരിച്ച് സൎവ്വരും പരിപാവനമായി കരുതിയിരുന്നു. (പനിമതിയുടെ കളങ്കം കളങ്കമായിവിചാരിക്കാറില്ലല്ലോ) ഈ ബഹളത്തിൽനിന്നു കുറച്ചു ദൂരെയായി നദീജലത്തിന്നടുത്തു ഒരു യുവഭിക്ഷുചിന്താഗ്രസ്തനായിരുന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വദനം കാർമേഘത്താൽ മൂടിയ ചന്ദ്രനെപ്പോലെ വ്യസനത്താൽ മ്ലാനമായി ലസിച്ചു. ദേഹമാസകലം ഭസ്മം പൂശിയിരുന്നു. മദ്ധ്യവയസ്കനും അംഗസൌഷ്ഠവമുള്ളവനും ആയ ആ യുവാവിനെ പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ ഏവൎക്കും ഒരു കുലീനവംശജാതനെന്നു തീരുമാനിക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ പരിസരപ്രദേശങ്ങ

ളിലൊന്നും പതിയാതെ വിചാരമാലക്കു വശംഗതമായിരുന്നു. യോഗിയെന്നിരിക്കിലും പ്രാപഞ്ചികനെന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ മ്ലാനവദനം സാക്ഷീകരിച്ചു.

(ii)

നേരം 8 മണിയായി. ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽനിന്നു വരുന്ന വണ്ടി എത്താറായി. യാചകന്മാർ വഴിയുടെ ഇരുഭാഗങ്ങളിലും തിക്കിത്തിരക്കി കൂടി. ക്ഷേത്രപരിചാരകന്മാർ വണ്ടി വരുവാൻ കാത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ആകപ്പാടെ സ്റ്റേഷൻ മുഴുവനും ശബ്ദമയമായിത്തീർന്നു. ഒടുവിൽ ഝങ്കാരനാദത്തോടെ വണ്ടി സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. അപ്പോഴത്തെ കോലാഹലം വായനക്കാർ ഊഹിക്കയാണ് നല്ലത്. ജനക്കൂട്ടം സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു നദീതീരത്തേക്കു കൂട്ടംകൂട്ടമായി പ്രവഹിച്ചു. ഭിക്ഷക്കാരുടെ ആർത്തനാദം ഒന്നിരട്ടിച്ചു. ഇതിനിടക്കു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ച തീർത്ഥവാസി പതുക്കെ എഴുന്നേററു പാതയുടെ ഒരു വശത്തു ചെന്നു തൻെറ ജലപാത്രവും കാണിച്ചു നില്പായി.

ജനസമൂഹം കുറേശ്ശ കുറഞ്ഞു വന്നുതുടങ്ങി. ഇതിനിടയിൽ ഒരു സ്ത്രീ, ഏകദേശം 30 വയസ്സുകാണും, തൻെറ അഞ്ചുവയസ്സായ പിഞ്ചു പൈതലോടും കൂടി മന്ദമന്ദം നടന്നു വന്നിരുന്നു. അവളുടെ ശുഭ്രവസ്ത്രം, അവൾ ഒരു മലയാളക്കാരിയെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി. ഇവളുടെ രക്ഷക്കായിട്ടൊരണ്ടു ഭൃത്യരും ഒരു ദാസിയും ഒഴികെ വേറെ ആരും തന്നെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളുടെ ദേഹം വെളുത്തുമെലിഞ്ഞു മുഖം വിളറിയും ഇരുന്നിരുന്നു. സൗകുമാര്യത്തിൻെറ നർത്തനരംഗമായിരുന്ന അവളുടെ മനോഹരവദനം ചിന്താക്ലേശത്താലോ രോഗപീഡയാലോ വാടിയിരുന്നു. ആ ചെറുബാലൻ മാതാവിൻെറ ഗണ്ഡം തലോടിയുംകൊണ്ടു പലതും ചോദിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അവൾ യാതൊന്നും കേട്ടിരുന്നില്ല. അവളുടെ ചഞ്ചലമായ അക്ഷികൾ അങ്ങുമിങ്ങും ഇളകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ ആ സാധ്വീരത്നത്തിൻെറ കണ്ണുകൾ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ മുമ്പാകർഷിച്ചതായ സന്ന്യാസിയുടെമേൽ പതിഞ്ഞു. അവൾ യാചകൻെറ സമീപത്തെത്തി. പതിവുപ്രകാരം യുവഭിക്ഷു തൻെറ പാത്രവും കാണിച്ചു നിന്നു. ഹാ! ബാലനെങ്കിലും അവൻെറ ബുദ്ധി എത്ര പ്രശംസനീയമായിരിക്കുന്നു. അമ്മയുടെ മുഖത്തു നോക്കി പീയൂഷധാരതൂകുംവിധം ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചു. തൻെറ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കൊച്ചുപാവയെ സന്ന്യാസിക്കു ദാനം ചെയ്തു കൃതകൃത്യനായി മാതാവിൻെറ മാറത്തു കരതാരാൽ പതുക്കെ അടിച്ചുംകൊണ്ടിരുന്നു. കുട്ടിയുടെ ഔദാര്യം കണ്ടു മന്ദസ്മേരത്തോടെ സന്ന്യാസി "ഇതു അപ്പനേ സന്ന്യാസിക്കു വേണ്ട" എന്നു പറഞ്ഞു പാവയെ കൊച്ചുബാലനു കൊടുപ്പാൻ തുനിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും നമ്മുടെ കഥാനായിക സന്ന്യാസിയെ തടഞ്ഞു. "ഉണ്ണിക്കമ്മ ഇനിയും വാങ്ങിത്തരാ"മെന്നു പറഞ്ഞു ബാലൻെറ കയ്യിനെ കരപല്ലവത്താൽ മർദ്ദിച്ചുംകൊണ്ടുനിന്നു. അതോടുകൂടി സന്ന്യാസിയുടെ പാത്രത്തിൽ ഒരു വെള്ളിനാണ്യവും കൂടി വീണു. ഇതിനിടക്കു അവളുടെ കവിൾത്തട്ടിൽ അശ്രുധാരയായി പ്രവഹിച്ചതു സന്ന്യാസിയല്ലാതെ വേറെയാരും കണ്ടില്ല. അവളുടെ ഹൃദയം തുടിച്ചുതുടങ്ങി. ഭൃത്യന്മാർ മുമ്പിലെത്തിയതവൾ അറിഞ്ഞില്ല. നടപ്പാൻ കാൽ നീങ്ങാതെയായെങ്കിലും കഷ്ടിച്ചു നടന്നു അവരുടെ ഒപ്പമെത്തി.

"യാതീഹ മുമ്പോട്ടുവപുസ്സമാത്രം
ചേതസ്സപശ്ചാദവശം പ്രയാതി"

എന്നീ വിധം അവൾ ഇടയ്ക്കിടക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയും കൊണ്ടുനടന്നു. അവൾ മുമ്പിലുള്ളതിനേക്കാൾ ചിന്താവ്യാകുലയായിത്തീർന്നു. ഏതെങ്കിലും മുമ്പുതന്നെ പിന്നാലെക്കൂടിയ ക്ഷേത്രപരിചാരകന്റെസാഹായ്യത്തോടെ അവർ ഗംഗാസ്നാനം ചെയ്തു ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി അർച്ചനകഴിച്ചു. അവൾ തൊഴുതു ദേവനെ ധ്യാനിച്ചുവെങ്കിലും മനസ്സു മുഴുവനും വഴിയിൽ വെച്ചുകണ്ട യാചകനിൽ (അതേ ആ ദിവ്യസ്വരൂപത്തിൽ) പതിഞ്ഞിരുന്നു. ആ തരുണീരത്നം ദേവനോടു തന്റെ ശ്രദ്ധയെ ഹഠാദാകർഷിച്ച ആ തേജസ്സ്വരൂപം ഏതാണെന്നറിയിച്ചു തരുവാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

(iii)

വായനക്കാരെ! നിങ്ങൾക്കു ഈ സ്ത്രീഏതാണെന്നറിവാൻ കലശലായ ഉൽക്കണ്ഠ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇവൾ മലയാളത്തിലെ ഒരുത്തമ നായർകുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമാണ്. "ഭാരതി"യുടെ പിതാവ് ഇവളുടെ ബാല്യകാലത്തു തന്നെ മരിച്ചുപോയിരുന്നു. അവൾ തന്റെ പ്രിയമാതാവിന്റെ അരുമസന്താനമായി വളർന്നുവന്നു. കുടുംബത്തിൽ പ്രിയജനനിയും സഹോദരിമാരും തങ്ങളുടെ മക്കളും കൂടി ഒരഞ്ചാറാളുണ്ടായിരുന്നു. കുടുംബത്തിൽ പുരുഷസന്തതിയുണ്ടായിരുന്നതേയില്ല. ഗൃഹഭരണം ഭാരതിയുടെ അമ്മയും, പിതാവിന്റെകാര്യസ്ഥനായ ചന്തുക്കുറുപ്പും കൂടി നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നു. അടുത്ത വീട്ടിലെ കാരണവരും ഭാരതിയുടെ അമ്മാമനും ആയ ജനാർദ്ദനൻനായർ ഒട്ടും തന്നെ ഇവരുടെകുടുംബകാര്യങ്ങളെ അന്വേഷിക്കാതിരുന്നില്ല. ഭാരതിയുടെ 20-ാമത്തെ വയസ്സിൽകല്യാണം കഴിഞ്ഞു. വരൻ തോട്ടക്കരെ മാധവൻനായരെന്ന ഒരു കുലീനനായിരുന്നു. നായർ ഒരു അശക്തനും രോഗിയും ആയിരുന്നു. ബി. ഏ. പാസ്സായതിന്നുശേഷം വീട്ടുകാര്യങ്ങളിലേർപ്പെടുകയാൽ ഉദ്യോഗമൊന്നും തന്നെയുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അച്ഛൻ കൊടുത്ത ഒരു അയ്യായിരം ഉറുപ്പികയുടെ സ്വത്തു മാധവൻനായർക്കുണ്ടായിരുന്നു. കുടുംബത്തിൽ താനൊഴികെ പുരുഷന്മാരായാരും തന്നെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭാരതിയുടെ വിവാഹത്തിന്നു ശേഷം നായർക്കു കുടുംബ ഭരണത്തിൽ ശ്രദ്ധയില്ലാതായി. ഭാരതിയുടെ വിവാഹം വീട്ടുകാർക്കെന്നു മാത്രമല്ല, തൽപ്രാണപ്രിയയുടെ മാതാവിനൊഴികെ ബാക്കി എല്ലാവർക്കും അനിഷ്ടമായിരുന്നു. കുടുംബകാര്യമെഴിഞ്ഞ മട്ടിലായി. വീട്ടുകാർക്കെന്നുവേണ്ട സ്വകുടുംബത്തിന്നും മിസ്റ്റർ നായരിൽ വെറുപ്പു തോന്നിടത്തുങ്ങി. എന്നാൽ ഭാരതിമാത്രം ഇദ്ദേഹത്തെ ഹൃദയപൂർവ്വം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അവൾ പ്രിയവരന്റെ കഷ്ടകാലത്തിൽ അനുതപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ ഒരു ചെറുബാലനും ഭാരതിക്കു പിറന്നു. ആ ബാലന്റെ പൂർണ്ണശശാങ്കശോഭനമായ വദനം അവൾക്കു കുറച്ചാശ്വാസം നൽകി. (വായനക്കാരെ, ആ ബാലനാണിന്നു സന്യാസിക്കു കളിക്കോപ്പ് ധർമ്മമായ്ക്കൊടുത്തതു്.)

മാധവൻനായക്ക് ഗൃഹം എന്നു വെച്ചാൽ യമപുരിക്കൊപ്പമായിത്തീൎന്നു. നാട്ടുകാൎക്കെല്ലാം ഈ സാധുമനുഷ്യനിൽ വലിയപ്രതിപത്തിയായിരുന്നു. ആൎക്ക് പ്രതിപത്തിയായിട്ടെന്തുവേണം? എന്തിനേറെപറയുന്നു? ബുദ്ധിമുട്ട സഹിക്കവഹിയാതെ, മിസ്റ്റർ നായർ ആരും (തൻെറ പ്രിയപത്നിയും കൂടി) അറിയാതെ ഒരു പ്രശാന്ത നിശീഥിനിയിൽ ഭവനം വിട്ടുപോയി. ഈസംഭവം ഭാരതിക്കു മനസ്സിൽ ഒരു ഇടിത്തീ വീണപോലെയായി. ഐഹികസുഖങ്ങളിൽ അവൾക്കു വിരക്തി തോന്നി. അവൾ ഒരു വിധം പുത്രദൎശനത്താൽ വ്യസനശാന്തി വരുത്തി. അവൾക്കു ആധി മൂത്തു വ്യാധിയായിത്തീൎന്നു. മിക്ക സമയവും ഈശ്വരധ്യാനത്തിന്നായി ആ അബലാരത്നം സമൎപ്പിച്ചു. പല പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളും ദൎശിച്ചു. 'ഭൎത്തൃഗമനത്തിൻെറ നാലുകൊല്ലത്തിനു ശേഷമാണ് നമ്മൾ അവളെ കാശിയിൽ വെച്ചു കാണുന്നത്'.

iv

നേരം പന്ത്രണ്ടു മണിയായി. ഭാരതി ഗംഗാസ്നാനവും അൎച്ചനയുമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു പരിചാരകനാൽ ഏൎപ്പാടുചെയ്യപ്പെട്ട ഭവനത്തിലേക്കു മടങ്ങി. വഴിക്കു മുമ്പുകണ്ടസന്ന്യാസി യഥാസ്ഥാനത്തു പിന്നെയും അനങ്ങാതെ നില്ക്കുനാതുകണ്ടു. അവൾ അടുത്തുചെന്നു യുവയാചകനെ ഒന്നു നല്ലവണ്ണംവീക്ഷിച്ചു. അവൾക്കിതുവരെ മറിമായമായിരുന്നതു ഇപ്പോൾ സുവ്യക്തമായി പ്രകാശിച്ചു. ഇതുവരെ വ്യസനത്താൽ ആവൃതമായിരുന്ന മുഖത്തു ഒരു ചെറുപുഞ്ചിരികളിയാടി.

"പാരമിഷ്ടജനരൂപമോരുവാൻ
നാരിമാൎക്കു നയനംസുസൂക്ഷ്മമാം."

അവൾക്ക് ആ യുവഭിക്ഷുവാരെന്നു മനസ്സിലായി. അവളുടെ വികാരം മാറി. സ്തോഭം അടക്കുവാൻ കഴിയാതെ അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. സന്ന്യാസിയുടെ കവിൾത്തട്ടിൽ അശ്രു ധാരയായൊലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. രണ്ടുപേരും ഗാഢാലിംഗനം ചെയ്തു.

മദ്ധ്യാഹ്നസൂൎയ്യൻ വ്യോമമദ്ധ്യത്തിൽ നിശ്ചഞ്ചലനായിനിന്നു. സന്ന്യാസി "അയേ, പ്രിയേ ഭാരതി" എന്നും ഭാരതി "പ്രിയാ" എന്നൊരററ വാക്കും ഇതിനിടക്കു പറഞ്ഞു. അവരുടെ നാവുകൾ കുഴഞ്ഞു; പാണികൾക്കു ബലമില്ലാതായി. ദേഹമാസകലം വിയൎത്തു. അവരിരുവരും ഗാഢാശ്ലേഷത്തിൽ നിന്നു വിമുക്തരായി പരിപാവനമായ ഗംഗാതീരത്തിൽ പതിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അവരിരുവരുടേയും കണ്ണുകൾ ദീപ്തിമത്തായി പൊലിയാൻ പോകുന്ന ദീപംപോലെ ശോഭിച്ചു വീണ്ടും മങ്ങി. അതെ, എന്നന്നേക്കുമായടഞ്ഞു. ഭാരതത്തിലെ രണ്ടു പുണ്യദീപങ്ങൾ പൊലിഞ്ഞു.

അപ്പോഴക്കും കൊച്ചുബാലൻ അമ്മയുടെ മേൽ വീണു കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. ഭാരതിയുടെ ഭൃത്യരെല്ലാം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

വായനക്കാരെ, സന്ന്യാസിയാരെന്നു ഇനി പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഹാ! ഈ രണ്ടു പുണ്യദേഹങ്ങളെ വെറും സികതാമയമായ ഈ നദീതീരത്തു നിശ്ചേഷ്ടരായികിടക്കാറാക്കിയ ഹതവിധിയെ എത്ര തന്നെ ശപിച്ചാലും മതിയാവില്ല. ഇതിനാണോ മനുഷ്യർ രാവും പകലും ബുദ്ധിമുട്ടുന്നത്. അതെ, വൃദ്ധിയുണ്ടോ വിധിയോടു ചേരുന്നു.

" ശുഭം "

EDUCATION IN OLD KERALA.

[V. T. NARAYANAN.]

Education is perhaps the greatest civilizing force in the world. Every country which styles itself 'civilized' spends a considerable portion of its revenue on the education of its citizens. The excellence of a government is often estimated on the basis of the proportion of its income expended on education. The craze for literacy is simply amazing: it would almost seem that reading and writing were the primary requirements of humanity. Indeed our modern world would deny greatness to Akbar and Ranjit Singh and Hyder Ali because, forsooth, they were illiterate! Blind world! not to see that 'literacy' and 'wisdom' are not necessarily co-existent, that the former is only a means to the great end namely the cultivation of the human personality. But almost daily we hear of 'primary education' and the necessity of making it free and compulsory. 'Literacy' looms so large in the eyes of the world as to seem an end in itself. It would not, therefore, be in opportune to retrospect on the ideas and ideals that guided our forefathers in this absorbingly interesting matter.

The ultimate end of education is, or must be the preparation of the individual to face successfully the great problems of life; and literacy as we understand it nowadays, the knowledge of reading and writing, is only one among the many means to that end. The aim of Man's existence is not merely eating and drinking and breathing and dying. Human life is not merely to be hired out for a few annas or even a few rupees per day. It is the most precious thing on earth: it is little less than divine. To appreciate to the full the real value of life, we must try to *live-well*—one of the most difficult achievements in the world. If a few men have become great, and if of these some have become famous, it is because they fulfilled the great aim of life, i.e., they lived *well*. This was the ideal which guided the Ancient Greeks in establishing the famous City States of Greece. The function of education is to equip humanity for this achievement.

Such an equipment presupposes an all round development of the individual's personality, physical, moral and intellectual. Any system of education which pretends to efficiency must undertake the responsibility of this triple development.

Our forefathers grasped this great truth long before the modern nations of the West and acquired a large part of the wisdom and learning which the modern world is apt to regard as its exclusive possession and discovery. It is, therefore, not surprising to hear that they had devised a system of education admirably suited to the genius of the people and capable of discharging the three-fold obligation incumbent upon it. This system, usually referred to as "gurukulavasa" consisted in the scholars living with their preceptor in his lonely dwelling in the dense forest, serving and waiting upon their teacher with a reverence and attention that would appear abject idolatry to the modern eye. The ideals of simplicity, self-control, continence, obedience and service which the life of a student (synonimously, bachelor) equipped him completely for his future. All distinctions of social life were ignored: the prince royal had to render to his teacher all the services the poorest and the humblest of the pupils had to do. This cultivated a certain democratic spirit of fraternity as the old story of Srikrishna and the poor Brahmin youth Sudama (better known by his nick-name Kuchela) together going to the forest to collect firewood implies. The scholars served their teachers with love and reverence; and if their character and services pleased him, he unlocked to them the chambers of wisdom. Learning had not yet deteriorated to the low level of a commodity which the wealthy could buy, but was denied to the poor. The simple life, coupled with the hard labour to which the student accustomed himself, developed his body much better than enforced games could have done; and besides cultivating the purely intellectual part of his being, his constant association with the austere yet kindly sage and his pupils taught him the noble virtues of patience and humility, firmness and fortitude. Such a system gave an opportunity of achieving greatness even to the poor and the humble. The self-supporting students spared their parents much worry and expense and freed the Government from the necessity of providing for the education of the people. It is pleasing to note that this tradition of free education is even now maintained by the ancient University of Cairo and has been adopted by some at least of the universities of America.

But inspite of its manifold advantages, this system of education also decayed and disappeared—we then hear of the great universities of Nalanda and Taxila where thousands of youths, Indian as well as foreign, studied the ancient lore of the land. But for the moment, let us shift our attention from these gradual though inevitable developments to the much narrower sphere of the system of education which existed in Kerala until very recent years.

Let us first cast our look at a rural "school", as it appeared a few years ago. That low thatched hut we see before us serves the purpose of a humble house of learning. Six irregular posts support the roof and rude screens of plaited palm leaves serve as walls. The rays of the sun peeping through the holes in the

screen and the thatching seem to be the natural supervisors sent down from Heaven to this otherwise neglected shabby room. It was from such humble cottages that Kerala drew her Thunchans and Kunchans.

We may freely enter the hut: no door obstructs our passage; an opening in the screen wall serves as the door-way. At the further end of the room in the dim light that gives an appearance of solemnity to the place, a middle-aged man is seated cross-legged on a grass-mat. The formidable cane by his side and the iron stylus in his hand proclaims him to be the *Ezhuthassan* (literally, master of letters). A little tuft of hair tied in small knot over his bald head reminds you of a small bird perched on a rock. On his forehead the holy symbolic smear of ashes is visible in three clear bright lines: in the centre of which, just above the ridge of his formidable nose a large mark of sandal-paste forms an appropriate back-ground for a super-imposed redsandal mark which proclaims him to be the devotee of some *devi.* In spite of his wrinkled brows 'and terrible look his mouth and chin indicate his good temper. With his dark skin and tall lean frame, there is something of the scarecrow in him. Round his neck you can see a slender gold thread to which is attached a *rudraksha.* The white and red sandal-paste marks are prominent on his throat and breast. But his belly, to judge from its shrinking back from human gaze, is shy of strangers. No irksome tie to smother him, no elegant coat to remind him that an awkward movement will ruffle its smoothness, no genteel shoe to cramp his feet; a loin-cloth reaching down to his calves is quite sufficient to inspire awe and respect in his pupils and their parents.

Clustered round him you see about a score of pupils of both sexes and ages ranging from five to sixteen. Close to the entrance half a dozen five-year old children are seated cross-legged before patches of clean white sand spread in oval shapes. We cannot realize how anxious the children are to surpass one another in the quality of their sand. In the left hand of each child is a palmyra leaf on which the alphabet is inscribed with iron stylus. One of the senior pupils is directing the forefinger of the novice's right hand in its unaccustomed task. The teacher is thus free to attend to the more advanced students. These have a bundle of palmyra leaves, from which some of them are reciting sanskrit verses, and some repeating the multiplication tables. Two or three students are studying a verse from an old sanskrit book in *Devanagari* script. One boy is reading the *Ramayana* in the old-fashioned *ragas* even now in vogue in rural parts. The school has none of the modern equipments we are accustomed to think of as inseparable from a school-room: no pile of books, no slates, no black-board, no chair, no desk; not even a bench, the students sit cross-legged on small

palmyrah-leaf-mats which later on are hung on nails driven into the posts. There is nothing, in short, between the teacher's cane and the idle boys. There is the utmost simplicity in all these arrangements. To erect and equip a school was not a difficult task even for the poorest village. A few days' labour provided the village with a school, and even the humblest villager could contributo his mite to the erection and maintenance of a place of education for his children.

The subjects taught varied according to local conditions, the learning of the teacher and the love of learning among the villagers. Generally, reading, writing, mental arithmetic, recitation, and singing made up the curriculam for the primary stage; those who wished for higher learning studied sanskrit poetry and drama, grammar and dialectics, medicine and astrology. The girls, and often the boys, were given lessons in singing and dancing—accomplishments common even in these days among the older generations of villagers. We may be surprised to hear that persons with sufficient learning and accomplishments to teach these diverse subjects could be found among rustics. But the fact is, that the scholar's life was sufficiently honoured and respected, and was not so unremunerative as to repel those gifted worshippers of learning who were content to follow the maxim of 'plain living and high thinking'. They had full scope for the quiet enjoyment of the pleasures of life, and enough leisure to devote to learning. The manuscript collections belonging to high and ancient families of the neighbourhood were at his service at all times, and he was welcome to make the best use of them. If a bachelor, he was entertained at the houses of his pupils on a system of rotation; if a family man the good villagers supplied him with sufficient corn and other foodstuffs for his maintenance. Over and above this, he received presents in cash and clothes on certain specified occasions. One very important occasion, he was sure of an invitation to dinner from the important families. The rustic scholar's life was pleasant though retired and his status respectable if not illustrious. The worries of life did not divert his attention or learning into wasteful or undesirable channels. The village supported him and his family, and profited from his learning and piety. On every controversial theme, his authority was decisive; he guided the ignorant and consoled the bereft. He acted as the village scribe and arbiter in minor disputes between neighbours. The village was a self-contained unit which produced as much food, clothing and other commodities as it required; the maintenance of a scholar and his family was no heavy strain on its resources. The necessities of life being few and simple, that mercenary spirit which has disfigured our 'civilized' age had not debased the higher impulses of humanity. Thus the life of the learned recluse was devoted to the uplift of his fellow-beings in teaching the village children and serving as a model of industry and virtue to the rest.

But such a system presupposes the presence of an independent village community which managed all its internal affairs, as it existed in India until little more than a century ago. The kings and the dynasties change from time to time; foreign invaders dethroned the reigning monarch and occupied his places; but all these changes passed over the internal organization and government of the village but lightly That wonderful village organization of our ancestors was firm enough to withstand the rushing tide of Time and the sweeping conquests of foreign foes. The village enjoyed complete internal autonomy and the king interfered only when his interference was sought for by the villagers themselves. Even in legal affairs, the decision of the village assembly was final and decisive. It is said that if a king's officer wanted to enter a village, he had to get the written premission of the king under the royal sign manual. The king's power was limited to the taking of a fixed proportion of the produce of the land, which the village officials chosen by the popular assembly collected from the villagers and handed over, generally in kind, to his representative. In return for this, he was to defend the village from robbers and invaders, and to maintain peace in the country. Storing grains at his own expense against famine and drought was also considered

as the ruler's duty : in some places the ruins of such store-houses are to be found even in these days. But with the accession to power of the East India Company, this system of village government began to fall to pieces under the unsympathetic touch of the well-meaning but ignorant foreign rulers. Village industries and local self-sufficience suffered heavily under the company's rule, owing perhaps more to disrupting tendencies of Western civilization than to the direct action of the government. The heaviest blow to the rural system of education was delivered when village teachers were prohibited from accepting presents, but were to be given a fixed monthly salary in cash. The settlement on private persons of lands that had more or less belonged to the community as a whole created a large number of landless people, who were reduced to the position of hired labourers The influx of cheap machine-made commodities dealt a death-blow on village industries. All this resulted in the general impoverishment of the villager. The result was, the village schools had to be closed one after the other, especially after the employment of government trained teachers was insisted upon. A sudden fall in the number of 'illiterates' and the prevalence of general illiteracy in the country were the natural results. Even such a writer as Mr. E. J. Thompson, who, if my memory does not deceive me, was a jealous supporter and defender of Miss Mayo's *Mother India* admits that the cause of rural education suffered heavily under British administration when he remarks in his recent *Reconstruction of India*: "when the British came there was more literacy, if of a low kind, than until within the last ten years." The authority of this writer who is an ardent advocate of British imperialism cannot but be decisive in such a matter. That a Western writer should consider the old 'literacy' as of a 'low kind' is not surprising when we consider the importance attached to the classical language, the slight regard shown to the material side of life, and the neglect of the physical sciences under that system. But the truth cannot be ignored that great scholars and thinkers were produced and that the mass of the people received more culture and were more happy, contented, and self reliant while that system was in vogue than in our 'advanced' days. Would it be too much to hope that the restoration of village autonomy and the reinrtoduction of the village school maintained and controlled by the village itself with a curriculum of studies more suited to modern conditions might produce enlightened villagers who could look upon themselves as the proud citizens of a Free India and yet be content to follow their several avocations in life in their native villages' trying to follow the lofty ideals of '*nishkama karma*' expounded in the Bhagavat-gita? Is it not possible that the restoration of such a system might succeed in relieving the Government of the unwelcome necessity of procuring the vast sums of money necessary for establishing compulsory primary education, and that this system so much suited to the special genius of the people and the peculiar circumstances of the country might help in the economic and social reconstruction of India and make her once more the land of learning and wisdom, the mother of so many illustrious sages that she once was? Will the thinking world spare some time from its busy life to consider this important problem?

[Is the ***Gurukula*** system the only one which has produced sages ? Are there not now in England, Germany, America, men who think great thoughts, do great things, trying to combat disease, ignorance, poverty, and every form of evil through scientific study and achievement ? India, we are told, was the mother of Rishis and sages. There is no valid reason to suppose she is past maternity yet, but her next triumphs will have to be in definitely modern conditions. It is not easy to believe that life in Ancient India was untouched by evil or human vicissitudes; it is certainly unlikely that we shall ever go back to that idyllic existence. Villagers all over India are trooping into industrial areas and cities in ever-increasing numbers ,---only the dreamer and the conventional talker thinks of going back to old systems which Time has definitely jettisoned.]

കേരളം.

1. ഹിന്തുക്കടൽക്കരയിലങ്ങു സുഭിക്ഷസാരം
മോന്തിക്കുടിച്ച ചെറുനാടു വിളങ്ങിടുന്നു
ചെന്താർമകൾക്കു കളിയാടുവതിന്നു നല്ല
പൂന്തോട്ടമബ്ധിപതിതീർത്ത കണക്കെയിന്നും.

2. വീരാന്വയത്തെയഖിലം തരസാ മുടിച്ച
വീരൻ മുനീന്ദ്രനുളവാം ഭുജദണ്ഡശൗര്യം
പാരാതെ കാണ്മതിന്നു വെച്ചൊരുദർപ്പണംപോൽ
വാരാന്നിധിക്കു നടുവായി വിളങ്ങിടുന്നു.

3. പൊങ്ങുന്നാവീരമുനിതന്നുടെ കേതുദണ്ഡ
മെങ്ങും നിറഞ്ഞു വിലസുന്നതുപോലെയിന്നും
തെങ്ങും, കവുങ്ങുകളുമമ്പൊടു തിങ്ങിവിങ്ങി
പ്പൊങ്ങുന്നകാഴ്ചയിതിനുള്ളൊരു കൗതുകം താൻ.

4. മൂകാംബികാവലതുഭാഗമിടത്തുഭാഗം
കന്യാകുമാരിയിവരാം സഖികൾക്കു മദ്ധ്യേ
പേരുള്ളകേരളധരാഭൃഗുപുത്രവീര്യ
ശ്രീയെന്നപോലനുദിനം വിളികൊണ്ടിടുന്നു.

5. കല്ലോലവാളുകൾധരിച്ചു സമുദ്രരാജ
നെല്ലായ്പ്പൊഴും മടിവെടിഞ്ഞഥമുൻപുറത്തും
ചൊല്ലേറിടും കുലമലപ്രവരൻ സദാപി-
ന്പുല്ലാസമോടുമിവളെബ്ബത കാത്തിടുന്നു.

6. നിമ്നോന്നതപ്രകൃതിയാമിവൾതന്റെമദ്ധ്യേ
നിമ്നാപഗാവലിവലിത്രയഭംഗിതന്നെ.
ഉച്ചങ്ങളായ പലദിക്കുകളിന്നിവൾക്കു
മെച്ചങ്ങളായനുഭവങ്ങൾ കൊടുപ്പതുണ്ടു.

7. കുണ്ടോട്ടുകുന്നുകൾ, കുളങ്ങൾ, നിറഞ്ഞകായ-
ലുണ്ടിന്നിവൾക്കു പലകാഴ്ചകൾ ഭംഗിയേററാൻ
വണ്ടാറണിക്കുഴലിയാൾക്കുകുചങ്ങൾ, നാഭി,
ചുണ്ടക്ഷിനാസജഘനാദികളെന്നപോലെ.

8. ഓടങ്ങളോടിമരുവുന്നിതുകായൽതോറും
കേടററ 'മാരി'*കളഴിക്കലടിഞ്ഞിടുന്നു
പാടങ്ങളിൽപലതരം വിളതിങ്ങിടുന്നു
നാടൊക്കെകർഷകവണിക്കുകളാൽനിറഞ്ഞു.

൯. പുഷ്ടിക്കുവൃഷ്ടിശരിയായി ലഭിക്കകൊണ്ടു
തുഷ്ടിക്കുചെററുകുറവില്ലയിവൾക്കുപാർത്താൽ
കഷ്ടങ്ങളില്ല; കടുതായൊരു പഞ്ചമില്ല
ദിഷ്ടത്തിനെപ്പഴിവൃഥാപറയാരുമില്ല.

10. നീലാബ്ധിപോലെവിലസുംപലകാളമേഘ
മേലാപ്പുകൊണ്ടുദിവസംഗഗനത്തെമൂടി
കോലാഹലത്തൊടിടിയങ്ങുമുഴക്കിവർഷം
കാലാവധിക്കുവരവുണ്ടുമുറക്കതിന്നും.

11. വണ്ടാറണിക്കുഴലിമാരുടെക്കുന്തൽകണ്ടു
കൊണ്ടൽക്കുലങ്ങളിവളിങ്കലസൂയമൂലം
രണ്ടാമതും ജലധിതന്നടിയിൽകിടത്താ-
നുണ്ടാക്കിടുന്നജലമൊ മഴയെന്നുതോന്നും.

12. കോടക്കൊട്ടും പവനനങ്ങുചൊടിച്ചടിച്ചു
വാടാതെവർഷമെവിടേക്കുമിവൾക്കുനൽകും
നേരുള്ള ഭൃത്യനൊരുവൻനിജകൃത്യമെല്ലാം
നേരേകഴിക്കപതിവുള്ളതുപോലെയിന്നും.

* മാരി=പത്തേൻമാരി.

13. ആഴിക്കൽനിന്നുമൃദുമാരുതനങ്ങുമിങ്ങു
മൂഴിക്കടിച്ചുകൊട്ടുതാപമകററിടുന്നു.
മാഴക്കുരംഗമിഴിമാർ നെടുവേനലിങ്കൽ
കേഴുന്നതല്ലനിജവല്ലഭരൊത്തുനിത്യം.

14. ഭൂദേവിയാംകമനിയാൾക്കു സമുദ്രമാകും
ചേലക്കുമേൽ മരതകാങ്കുരകാഞ്ചിപോലെ
ശൈലാർണ്ണവത്തെബഹുസസ്യസമൃദ്ധിചേരും
കാലംസദാ സുരവിലാസിനികൾക്കുകാണാം.

15. ക്ഷീരാബ്ധിമങ്കയിഹ സഖ്യമെടുത്തു,നിത്യം
ക്ഷാരാബ്ധികന്യകയൊടൊത്തുവസിക്കകൊണ്ട്
പാരിങ്കലുള്ളിതരദിക്കിലുറച്ചവാസം
ചേരാതെചഞ്ചലയതെന്നൊരുപേരവൾക്കായ്.

16. തെങ്ങും, കവുങ്ങുകളുമുണ്ടവതിങ്ങിവിങ്ങി
പ്പൊങ്ങുന്നഭംഗിയൊടുമിന്നിഹതീരഭാഗേ
പണ്ടുള്ള നാടുകളെയൊക്കജയിച്ചുകേതു
ദണ്ഡങ്ങളെബ്ബതപറിച്ചുനിറച്ചപോലെ.

17. തിങ്ങുന്നകേരളവരാംഗനമാർക്കുചേരും
തുംഗസ്തനങ്ങളൊടണഞ്ഞിടയുന്നനല്ല
തെങ്ങിൻഫലങ്ങൾനിറയുംചിലതോപ്പുകണ്ടാൽ
മങ്ങുന്നനന്ദനവുമിന്നിഹവിണ്ടലത്തിൽ.

18. ബിംബത്തിനും, തരുണിമാരുടെചുണ്ടിനുള്ള
ഡംഭത്തിനും, കുറവുചെയ്വതിനെന്നപോലെ
അംഭോജസംഭവനഹോക്രമുകങ്ങളാകും
സ്തംഭങ്ങളിൽപ്പുതുപഴക്കകൾതൂക്കിടുന്നു.

19. ചിന്തിക്കിലിന്നുഫലമാലനിറഞ്ഞുതൂങ്ങും
ചന്തത്തിലുള്ള കദളീവനമെത്രപാത്താൽ
നേന്ത്രപ്പഴങ്ങൾ, മദവാരണവീരനുള്ള
ദന്തങ്ങളോട്ടകിടയായവതൻെറയല്ലോ ?

20. ദോഷാപഹങ്ങൾ, മുളകിഞ്ചിതുടങ്ങിയുള്ള
വ്യോഷങ്ങൾ, ദോഷരഹിതങ്ങൾവിശേഷമാക്കി
ദേശാന്തരത്തിനുദിനംപ്രതികേററിടുന്നു
ദേശാഭിമാനമതിയായ കൃഷീവലന്മാർ.

21. ഏലങ്ങൾജാതിമുതലായഫലങ്ങൾ, താല
സാലങ്ങൾതൊട്ടവിവിധങ്ങളതാംമരങ്ങൾ
ശൈലങ്ങൾതോറുമിവഭൂഷണമായ്ച്ചമഞ്ഞു
കാലങ്ങൾതോറുമതിപുഷ്ടിവളത്തിടുന്നു.

22. കാട്ടിൽപ്പെരുത്തമദദന്തികളേറെ,ഗവ്വം
കാട്ടിക്കളിച്ചുമരുവുന്നദശാന്തരത്തിൽ
ആട്ടിപ്പിടിച്ചവയെയൊട്ടുമെരുക്കിനിത്യം
നാട്ടിൽപ്പണിക്കിവിടെയിന്നുപയോഗമാക്കാം.

23. ലോകത്തിലിങ്ങിനെഗുണങ്ങളിണങ്ങിനല്ല
പാകത്തിലെത്തിയൊരുനാട്ടവിളങ്ങിയെന്നാൽ
ശോകത്തിനില്ലവഴിയിന്നതിലുള്ളവക്ക്
മാകത്തെളിഞ്ഞുവിലസുംമലർമങ്കനിത്യം.

24. ചൊല്ലേറാള്ളുംഭാരതത്തിൽ ദിശിദിശി
കമനീയ്യന്ദവും നാടുമെല്ലാ
മുൾക്കാളുംഭർത്തൃദുഃഖാഗ്നിയിലമിതതരം
പെട്ടുമുട്ടുന്നകാലം
ഇക്കാണുംകേരളക്ഷ്മാവിനുമതിൽമരുവും
തമ്പിമാക്കും നിനച്ചാ
ലിക്കാലംഭത്തൃദുഃഖംനഹിനഹിപറവാൻ
ഭാഗ്യമാണാക്കുമോത്താൽ.

കെ. കൃഷ്ണൻനായർ.

JOURNALISM IN INDIA.

K. VASUDEVAN NAIR B. A. (OLD BOY)

[Mr Vasudevan Nair complains of the severity of Press Legislation in India. Not all editors are high-souled, or even ordinarily charitable or honest. A good many are, ignorant and vicious. Were these left uncontrolled, there would be a great deal of trouble. not only between Government and the people but between sections of the people. It is a good thing that we excise the poison-glands of those whose main passion is hatred. Ed.]

Every dawn brings into the world new changes, new ideas and new modes of life. In India, these changes are due more to the contact with the West than anything else. When four hundred and thirty years ago, the great Moghul Emperor Akbar gave permission to the famous Trading Company ever after known as the East India Company, to establish a few trading centres in this country no one expected that India was destined to pass from commercial relationships to political, and finally to come under definite English rule.

Fanatics on all sides, extremists of all parties and Loyalists of the highest degree, are agreed as to the numerous evils and the very many advantages of British Rule. And of the benefits one that has come to stay is surely the art and study of Journalism. An 'Art', I say, for Journalism has now come to be recognised as an essential thing for a country's progress, and in the hands of high-souled man, it is as capable of beauty and nobility as Painting and Music, and of even greater power.

In India, especially in the North, the newspaper has come to be as forceful a factor as the powerful papers of Europe and America. Eminent journalists we have in India today, but they are handicapped in many ways. It is not all who can become a Mill or a Morley, but Sri Ramananda Chatterji, Mr. Brelvi, the late Mr. Kasturi Ranga Aiyangar and Mr. C. Karunakara Menon and a host of others remind us that India is not devoid of powerful writers and noble-minded journalists.

In America, Great Britain, and other civilized countries of the West, Journalism is a powerful force. There the Press sometimes rules the country. The various political Parties in England and America have their own newspapers and periodicals known as the "Party Organs". The opinions voiced by these, generally weigh with the administration; some of the periodicals are regarded with dread and fear by even powerful governments. The financial resources,

enterprise and mechanical perfection of the press in America and Britain are great; no Indian newspaper can ever compete with them. The very fact that 1500 persons were thrown out of employment in England by the recent great paper-merger the amalgamation of the "Daily News" and the "Daily Chronicle" into the "News Chronicle"—is sufficient to give us an idea of the vastness of the enterprises.

How does the press in these countries become so powerful and big though the population there is smaller than in India?

There is, at the outset, the question of the buying public to consider. Long ago, Britain and America banished illiteracy by acts of Parliament and Senate. As the eminent Indian Journalist St. Nihal Singh puts it, "Diffusion of knowledge and increase of leisure have resulted in the immense demand for newspaper and periodicals" in the West. But in our country, illiteracy, despite the multifarious Acts of the Legislatures has not yet been rooted out. Though compulsory Primary Education has been enforced in more than one province, the average knowledge and education the Indian gets even today is most distressingly insufficient. How can we expect the illiterate Indian to show sympathy for the newspaper and periodical?

Another important factor is the proverbial poverty of the Indian. The average income of an Indian is only twenty pies per day whereas the average income of an American is Five Rupees and that of an Englishman Two Rupees and a quarter (expressed in terms of Indian Currency). Here the newspaper is a luxury; it is almost a necessity in the average home of the West.

But really even the rich and the well to-do in India care very little for newspapers. They are not very much interested in public life, and seldom try to see what is happening outside their homes. This is Indifference, combined with a huge amount of Selfishness. It is no wonder that India is still under outside political domination, economic poverty, and social degradation. The average Indian does not much care whether his country is ruled by Rama or Ravana. But in the West, every citizen insists on his rights and liberties in the State and evinces great enthusiasm and takes great interest in public affairs. There, everyone is eager to glance through the Morning Edition of a good Daily, whether he be a labourer in a mine or factory, a businessman, a statesman, a Cricketeer who cares more for his runs than for his life, or a student who is hard at his studies. A good many of our people who do not lack the financial capacity to subscribe for a journal have not yet overcome the habit of depending upon a borrowed or reading-room copy. I am tempted to exclaim: "Miserliness, thy name is India"!

A journal, whether it is a Daily, Weekly or Monthly, depends entirely on two factors—its circulation and the advertisements it secures for publication in it. If the generous public help the journal by subscribing for it, then its circulation is

ensured and it can hope to thrive. So also a keen businessman with sufficient knowledge of the management and conduct of business will certainly see that his advertisements appear in the most widely circulated and popular papers. Of course this is the case in the West. But in India the circulation is always poor. And though in recent years the Indian businessman also has begun to understand the usefulness of advertising in newspapers and periodicals, it is still far from satisfactory. This also adds to the difficulties of the Indian journalist. Journals owned and edited by Indians therefore, do not and cannot, for some time to come, possess circulation in the sense in which it is understood in Britain and the United States. The advertising revenue (necessarily based upon circulation) is, in consequence also small. Conductors of newspapers and periodicals in our country are hard put to it to keep their journals going.

And matters come to a crisis, when to add to all these, there is the "*Damocles' Sword*" hanging over the heads of the Indian Journalist. With a stroke of his pen, the Governor General has forced many a rising newspaper to cease publication.

What wonder, that Indian journalism does not prosper and progress! But for the patience, perseverance and industry of the able publiscists and shrewd Editors, the newspaper would have long long ago been a mere watermark in India.

In South India, we can boast of very few good newspaper; "the Hindu" of Madras deserves mention. Started as a weekly some fifty-two years ago, it is now the biggest, the most popular and the most widely circulated Daily in South India, with its three editions a day. There are other Indian dailies in the South but none of them has as yet been able to stand on its own legs.

The vernacular papers and periodicals in India, especially in the South, are still in their infancy, though certain journals in Bengali, Gujarathi, Hindi Tamil and Telugu have wide circulation and great publicity. Taking the Malayalam Press into consideration, we at once come to exclaim, "Oh, what a fall *is* there, my countrymen!" Yes, fall there is, and fall there will be, until the so-called journalist in Kerala is initiated into the mysteries of journalism. In Kerala every one who can write good Malayalam is a journalist. Woe to us if it be the case! Malayalam is curbed, cabined and confined within the narrow limits of British Malabar and the States of Cochin and Travancore. Naturally we labour under a very serious disadvantage. If to add to this, people who do not know the A B. C. of journalism begin to edit and publish papers, how can we expect the Malayalam Newspaper to be included in the journalistic fraternity? In Travancore there are a few Dailies. But none of them can be called a good journal. In British Malabar we have a Daily in the Robinson Road Congress organ of Calicut. But can we call it a journal now? The answer is in the negative. If vernacular journalism

means, filling the columns with Sanscritised Malayalam news in essay form, the Malayalam newspapers may be included in this category. But good journalism is different from this ; nay, it lies poles asunder.

A journalist ought to be noble-minded, public-spirited, able, learned and impartial. Unfortunately we do not find a single Malayalam journalist today with these qualities combined. Everyday, newspapers—Weekly, Tri-Weekly etc., spring up mush-room-like in Kerala and they evanesce as speedily as they come. The average citizen looks npon the Malayalam press with suspicion. A newspaper must also be fearless. The advent of the Press Ordinance has sent the Leader columns of certain papers into sleep. Those papers are, in the words of Pope, " Willing to wound, and yet, afraid to strike ", when they think of the consequences. This is rank hypocracy ! Such time-servers who are not bold enough to stand on their own principles, seldom serve the country.

It will take years for the Malayalam press to make a firm footing in the country. Well-trained, able journalists are needed to conduct a good journal, and phianthropists are required as publishing '*entreprenuers*'. Then alone shall we be free from our present degrading and distressing conditions.

In conclusion, it is necessary to deal with the responsibility of the citizen to the journalistic world. The reading public must see that they do not encourage trash edited and published to satisfy the vanity of particular individuals. We must encourage and help only those papers and periodicals which strive to achieve the noblest goal, to whichever party, it may belong. Every citizen is expected to know what takes place at least in his own country. It is gratifying to note that the public at large are taking pains to get first hand information about things. And there is a chance, now for all good newspapers. If they take it up with a generous spirit and noble mind, Glory to Indian Journalism !

കുചേലവൃത്തം.

1. ചെറുപ്പകാലത്തുകുചേലവിപ്രന-
ങ്ങൊരിക്കലിന്ദ്രാവരജന്നുനൽകുവാൻ
ഗ്ഗുരുപ്രവീരപ്രിയ നൽകിയോരവിൽ
പരംവിശപ്പേല്ക്കുകയാലശിച്ചുപോൽ.

2. ധരിച്ചുവൃത്താന്തമുടൻ സതീർത്ഥ്യനാ
യിരിക്കുമക്ഷ്മാസുരനാം കുചേലനെ
ദരിദ്രനാക്കീകളവൊന്നിവണ്ണമാ-
ചരിക്കയാൽ സത്യപരായണൻഹരി.

3. കഴിഞ്ഞുകാലം വളരെദരിദ്രനാ-
യ്ക്കുഴങ്ങിയബ്ബ്രാഹ്മണനാംഗൃഹാശ്രമി
കഴിച്ചുകഷ്ടം! ദിവസങ്ങൾ യാചനാ-
വഴിക്കുപത്നീസുതപാലനോൽസുകൻ.

4. പ്രഭാതകാലത്തുതത്തനൂജസങ്കട
സ്വഭാവചിന്താകുലയായ്നിരന്തരം
ശുഭാശയാത്മപ്രിയകല്പനാന്വിതം
വിഭാവരീശാനനഭിക്ഷയാൻതേ.

5. ഒരിക്കലാ സാദ്ധ്വി, പറഞ്ഞുസാദരം
വിരക്തനാംനാഥനൊടശ്രുനേത്രയായ്
"ദരിദ്രതാശാന്തിവരുത്തിടാതെ വി-
സ്മരിക്കയോ, ബാലകരെദ്ദയാനിധേ !

6. യശോദതൻമാനസസാരസാർക്കനാം
യശോധനാഢ്യൻമുകിൽവർണ്ണനീശ്വരൻ
വിശുദ്ധഭാവൽകസതീർത്ഥ്യവര്യനീ
ശിശുക്കൾതൻസങ്കടമാശുതീർത്തിടും.

7. ഭവാൻ മടിക്കാതവിടേക്കുചെല്ലുകിൽ
ജവാൽ ധനം വേണ്ടതുനൽകുമാമഹാൻ
വിവാദമില്ലാത്മസുതാവലിക്കഹാ!
നിവാപനീർവീഴ്ത്തുവതോസുഖം പ്രഭോ."

8. "ധനംമദത്തിന്നുനിദാനമാകയാൽ
മനസ്സുവെക്കൊല്ലതിലിന്നുവല്ലഭേ!
ജനാർദ്ദനാംഘ്രിദ്വയസേവയൊന്നുതാ
നനാരതംസൗഖ്യമണച്ചിടുംദൃഢം.

9. വിശിഷ്യവിത്താർജ്ജനലോഭിയാംനരൻ
വിശിഷ്ടനല്ലായവനില്ല സൗഖ്യവും
നശിക്കുമിദ്ദേഹമതെന്നബോധവും
നശിച്ചലംഭാവവിഹീനനാസ്സുരം.

10. എന്നാലുമീഞാനയിനിൻഹിതത്തിനാ-
യിന്നാശ്ശുപോകാമവിടേക്കുനൽകുവാൻ
തന്നാലുമെൻമാനിനിവല്ലതുംജവാ"
ലെന്നായിഭ്രവാനവമൗലിപണ്ഡിതൻ.

11. ഉടൻസമീപസ്ഥഗൃഹത്തിലൊക്കെയും
നടന്നുയാചിച്ചതിദൈന്യസംയുതം
കിടച്ചുനെല്ലാകെയിടിച്ചുസാദ്ധ്വിയാൾ
കൊടുത്തയച്ചാളവിലീശനേകുവാൻ.

12. പുരാഭജിച്ചോരവിൽകാരണംപരം
പരാഭവത്തോടെവസിക്കുമാദ്വിജൻ
മുരാരിതൻ പാദപയോജചിന്തയോ
ടുടൻപ്രവേശിച്ചുമുകുന്ദപത്തനം.

13. ദരിദ്രനാമദ്വിജയോഗിവര്യനേ
വരിഷ്ഠമർഘ്യാദികപൂജയോടുടൻ
പരിഗ്രഹത്തോടുസമേതനായ് പുര
സ്സരിച്ചിരുത്തീകുശലംകഥിച്ചുതേ.

14. വിശേഷമോരോന്നുരചെയ്തിരിക്കെയാ
ക്കുശേശയാക്ഷൻ ദ്വിജഭാണ്ഡമേററവും
അശാന്തനായ് ഹന്തപിടിച്ചഴിച്ചുതാ-
നശിച്ചുവൈദർഭിതടുത്തുവെങ്കിലും.

15. ഉടൻലഭിച്ചാപ്പൃഥുകാൽകൃതാർത്ഥനായ്
കൊടുത്തിതൈശ്വര്യമഹോ! രമാവരൻ
കിടാങ്ങളുംപത്നിയുമൊത്തനാരതം
നടത്തിഗോവിന്ദപദാർച്ചനംദ്വിജൻ.

16. ചെറുപ്പകാലത്തിലുമാരുമെത്രയും
വെറുപ്പുചേർക്കുംകളവാചരിക്കുകിൽ
മറക്കുനാഥൻദ്വിജനെകണക്കിനെ
മുറക്കുശിക്ഷിക്കുമതിദ്രുതംദൃഢം.

കെ. ജി. നായർ,
(സ്കൂൾഫൈനൽവിദ്യാർത്ഥി.)

എനിക്കു ഈ ലോകത്തിൽ വേണ്ടുന്നതിനെ മുഴുവനും ഒരൊററ വാക്കുകൊണ്ടു പറയാൻ സാധിക്കും.

എന്താണാ ഒററ വാക്ക്?

"എല്ലാം" എന്നുതന്നെ.

* * * * *

ഇക്കൊല്ലം "ഫിസിക്സി"ന്നുള്ള "നോബൽ"സമ്മാനം ശ്രീമാൻ സി. വി. രാമൻ അവർകൾക്കാണ് സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ചില ഐതിഹ്യങ്ങൾ.

(കേ. ആർ.)

1. കാളിദാസൻെറ ഗവ്വശമനം.

ഉദാത്തൻ, ഉദ്ധതൻ, പ്രൗഢൻ, വിനീതൻ എന്നിങ്ങിനേ കവികളെ നാലുതരത്തിൽ വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉള്ളിൽ ഗവ്വംവെച്ചുംകൊണ്ട് പുറമെ വിനയം കാണിക്കുന്നവൻ ഉദാത്തനും പുറമെ അതിയായ ഗർവ്വത്തെ പ്രദശിപ്പിക്കുന്നവൻ ഉദ്ധതനും തനിക്കു യഥാൎത്ഥത്തിലുള്ള യോഗ്യത മറച്ചുവെയ്ക്കാത്തവൻ പ്രൗഢനും എത്രതന്നെ യോഗ്യത ഉണ്ടായാലും സ്വവിനയത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവൻ വിനീതനും ആകുന്നു. കാളിദാസമഹാകവി ഉദാത്തവൎഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവനാണെന്നാണ് വിദ്വാന്മാർ വിചാരിച്ചുവരുന്നത്. ഈ അഭിപ്രായം കേവലം നിർമ്മൂലമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു, നിപുണമായി പൎയ്യാലോചിക്കുന്നവൎക്കു അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളിൽനിന്നുതന്നെ ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ആവക ഭാഗങ്ങളെയൊന്നും ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല; എങ്കിലും മേലേ കൊടുക്കുന്ന ഐതിഹ്യത്തിൽനിന്ന് കാളിദാസരുടെ ഉദാത്തത്വം ഏകദേശം വ്യക്തമാകുന്നതാണ്.

കാളിദാസമഹാകവി കാശിയിൽപോയ അവസരത്തിൽ വ്യാസകാശി എന്ന സ്ഥലവിശേഷത്തെ ദശിക്കുകയും അവിടെ ഉള്ള വ്യാസവിഗ്രഹത്തെ കണ്ടു "ചകാരജഠരായനമഃ" എന്നു പറഞ്ഞു നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തുവത്രേ. ഈ സംസ്കൃതവാക്യത്തിൻെറ അൎത്ഥം ചകാരജഠരനായിക്കൊണ്ടു (വയറുനിറയെ ചകാരം ഉള്ളവന്)നമസ്കാരം എന്നാണല്ലൊ. "ശ്രീവേദവ്യാസായനമഃ" എന്നോ മറേറാ പറയാതെ "ചകാരജഠരായനമഃ" എന്നു പറഞ്ഞതു വ്യാസൻ നിരൎത്ഥകമായി താൻ രചിച്ച പുരാണങ്ങളിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും "ച"കാരത്തെ പ്രയോഗിച്ചതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരിഹാസത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടായിരുന്നു. വയോവൃദ്ധനും തപോനിഷ്ഠനും പരമകാരുണികനും ആയ മഹഷി (വ്യാസൻ) കാളിദാസൻെറ ഗർവ്വം ശമിപ്പിച്ചു അദ്ദേഹത്തെ നന്നാക്കിത്തീക്കേണമെന്ന അഭിസന്ധിയോടുകൂടി ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻെറ വേഷം ധരിച്ചു കാളിദാസൻെറ മുമ്പാകെ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുകയും മഹാകവിയോട് "തുതയം തുതയം തുഷ" എന്ന സമസ്യയെ പൂരണംചെയ്യാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കാളിദാസൻ ആദ്യം അല്പമൊന്നു പരിഭ്രമിച്ചു എങ്കിലും, സമസ്യയേ ഇപ്രകാരം പൂരണംചെയ്തു:—

പതിശ്വശ്രുരതാജ്യേഷ്ഠേ
പതിദേവരതാനുജേ
ഇതരേഷു ച പാഞ്ചാല്യാ
സ്തുതയം തുതയം തുഷ.

അത്ഥം:-പാഞ്ചാല്യാ: (പാഞ്ചാലിക്ക്); ജ്യേഷ്ഠേ (ജ്യേഷ്ഠന്മാരിൽ=ധമ്മപുത്രങ്കൽ); പതിശ്വശുരതാ (പതിയെന്നും ശ്വശുരൻ എന്നും ഉള്ള അവസ്ഥ; അതാവിത്, ഭത്താവു എന്നും ഭത്താവിൻെറ അച്ഛൻ എന്നും ഉള്ള അവസ്ഥാദ്വയം); അനുജേ (അനുജങ്കൽ; സഹദേവങ്കൽ); പതിദേവരത (ഭത്താവെന്നും ഭത്താവിൻെറഅനുജൻ എന്നും ഉള്ള അവസ്ഥാദ്വയം); ഇതരേഷുതൃഷുച (ഇതരന്മാരായ മൂന്നാളിൽ; ഭീമസേനൻ, അജ്ജുനൻ, നകുലൻഎന്നിവരിൽ); തൃതയം മൂന്നും, അതാവിത്ഭത്താവ്, ഭത്താവിൻെറ ജ്യേഷ്ഠൻ, ഭത്താവിൻെറ അനുജൻ എന്നീ മൂന്നുസംബന്ധങ്ങളും)ഉണ്ട്.

ഇങ്ങിനേയുള്ള ഒരു സമസ്യ പൂരണംചെയ്യാൻ വാഗീശ്വരിയുടെ വിശേഷാനുഗ്രഹത്തിന്നു പാത്രീഭൂതനായ കാളിദാസനല്ലാതെ മററാരു മഹാകവിക്കും സാധിച്ചു എന്നു വരുന്നതു വളരെ പ്രയാസമാകുന്നു എങ്കിലും നിരത്ഥകമായ ഒരു "ച" കാരത്തെ പ്രയോഗിച്ചതിനെപ്പററി വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻ ആക്ഷേപിച്ചപ്പോൾ കാളിദാസൻ വിലക്ഷനായി. ഇങ്ങിനെയുള്ള ദുഘടസമസ്യാപൂരണത്തിൽ "ച"കാരപ്രയോഗത്തെപ്പററി ഇത്ര കഠിനമായി ആക്ഷേപിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു കാളിദാസൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതേപ്രകാരത്തിൽത്തന്നേയാണ് സ്വനിമ്മിതങ്ങളായ പുരാണങ്ങളിൽ വ്യാസനും "ച"കാരത്തെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രയോഗിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുള്ളത് എന്നു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻ പ്രത്യുത്തരം പറഞ്ഞു അന്തദ്ധാനം ചെയ്തു. ഇതിന്നുശേഷം കാളിദാസൻ ആത്മഗർവ്വത്തെ പരിത്യജിച്ചു അത്യന്തം വിനീതനായി ത്തീൎന്നു എന്നാണ് ഐതിഹ്യം.

കുറിപ്പ്:—ഭത്താവിൻെറ ജ്യേഷ്ഠനെ ശ്വശുരനെപ്പോലെ വിചാരിക്കേണമെന്നുള്ള ധമ്മശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തത്തെ അവലംബിച്ചിട്ടാണ് പ്രസ്തുതപദ്യത്തിൽ "ശ്വശുര"ശബ്ദത്തെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നു വായനക്കാർ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

*   *   *   *   *

2. ഭട്ടതിരിയുടെ ഭക്തിമാഹാത്മ്യം.

പ്രക്രിയാസർവ്വസ്വം, നാരായണീയം മുതലായ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കത്താവും സുഗൃഹീതനാമാവും ആയ മേല്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയെക്കുറിച്ച് കേൾക്കാത്തവർ കേരളത്തിൽ വിരളന്മാരാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. നാരായണീയഗ്രന്ഥത്തിന് ഇന്ത്യയുടെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രചാരം ഉള്ളതുകൊണ്ട് പ്രസ്തുതകവിയുടെ കീൎത്തി സ്വജന്മഭൂമിയായ കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഇതരദേശങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഇദ്ദേഹം കേരളീയരായ നമുക്കെല്ലാവക്കും ഒരു ഗർവ്വസ്ഥാനമാകുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിനെക്കുറിച്ചു കേരളത്തിൽ പല ഐതിഹ്യങ്ങളും പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നിനേമാത്രം ഇവിടെ വിവരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം ഭട്ടതിരി കൊണ്ടോട്ടിവഴിയായി കോഴിക്കോട്ടേക്കു വരികയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ചില മാപ്പിളമാർ ഇദ്ദേഹത്തെ കാണുകയും ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ശരീരത്തിൽ അണിഞ്ഞിരുന്ന സ്വൎണ്ണാഭരണങ്ങളെ അപഹരിക്കേണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ തടുക്കുകയും ചെയ്തുവത്രേ. നിങ്ങൾ എന്നെ

തടുക്കുന്നതു എന്തിനാണെന്നും നിങ്ങളുടേ ആവശ്യം എന്താണെന്നും ഭട്ടതിരി അവരോടു ചോദിക്കുകയും ആഭരണങ്ങളാണ് ആവശ്യമെങ്കിൽ അതുകളേ നൽകാമെന്നു അദ്ദേഹംപറയുകയുംചെയ്തു. അവർ അതിന്നു ശരിയായ ഉത്തരമൊന്നും പറയാതേ അദ്ദേഹത്തെ ആക്രമിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്ന് ഇവർ ദസ്യുക്കളാണെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ, തൻേറശരീരത്തിലുള്ള ആഭരണങ്ങളെല്ലാം അവൎക്കു അഴിച്ചുകൊടുത്തു അവരേ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി, പിന്നേയും യാത്രതുടങ്ങി. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഭട്ടതിരിയെ വിട്ടയച്ചതു നന്നായില്ലെന്ന് അവൎക്കു തോന്നി. ഇദ്ദേഹം ഇവിടെ നടന്ന സംഭവം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിനെ അറിയിച്ച് അനൎത്ഥം ഉണ്ടാക്കും; ജാതി പൂഞ്ഞൽക്കാരനല്ലേ; കോവിലകങ്ങളിലും മറ്റും ഈ വൎഗ്ഗക്കാർ വളരെ വിശ്വസ്തന്മാരാണ്; അതുകൊണ്ടു കൊല്ലാതെ വിട്ടയച്ചാൽ ഇദ്ദേഹം നമുക്കു വലിയ ആപത്തുണ്ടാക്കിത്തീൎക്കും, എന്നിങ്ങിനെ ആലോചിച്ച് ഭട്ടതിരിയുടെ അടുത്തു വീണ്ടും ചെന്ന് 'കള്ളാ! നിന്നെ കൊല്ലാതെ വിട്ടയക്കുക ഇല്ല' എന്നു അവർ പറഞ്ഞു അദ്ദേഹത്തെ പിടികൂടി. അപ്പോൾ ഭട്ടതിരി നിങ്ങൾ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിന്ന് എനിക്കു വിരോധമില്ലെന്നും പക്ഷേ ഇന്നത്തെ സന്ധ്യാവന്ദനം കഴിപ്പാനുള്ള സമയം അനുവദിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞു. അതിന്നു അവർ അനുമതി നൽകി, അദ്ദേഹത്തെ സമീപമുള്ള ഒരു കുളത്തിലേക്ക് അയയ്ക്കുകയും അതിൻേറ ചുററും അവർ വളഞ്ഞുനില്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഭട്ടതിരിയുടേ അന്നത്തെ സന്ധ്യാവന്ദനം കുറേ വിശേഷവിധി ഉള്ളതായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹം പാദപ്രക്ഷാളനം മുതലായതു് കഴിച്ചു് നിത്യകൎമ്മം ആരംഭിച്ചു. അതിന്നുശേഷം അദ്ദേഹം ഭഗവാനെ ധ്യാനിച്ച് ഭക്തിഗൽഗദമായ സ്വരത്തിൽ ഈ ശ്ലോകം ചൊല്ലി:—

യാത്വരാ ദ്രൗപദീത്രാണേ
യാത്വരാ ഗജരക്ഷണേ
മയ്യാൎത്തേ കരുണാമൂൎത്തേ
സാത്വരാ ക്വഗതാ വിഭോ!

അൎത്ഥം:-ദ്രൗപദീത്രാണേ (ദ്രൗപദീത്രാണത്തിൽ=പാഞ്ചാലിയുടെ രക്ഷയിൽ); യാ (യാതൊരു); ത്വരാ (ബദ്ധപ്പാട്; അങ്ങേയ്ക്കു് ഉണ്ടായോ); ഗജരക്ഷണേ (ഗജത്തിൻേറ രക്ഷണത്തിങ്കൽ=ഗജേന്ദ്രന്നു മോക്ഷംകൊടുപ്പാൻ), യാ ത്വരാ (യാതൊരു ബദ്ധപ്പാട് അങ്ങേയ്ക്കു് ഉണ്ടായോ); മയ്യാൎത്തേ (ആൎത്തനായ, ദുഖിതനായ; മയി=എങ്കൽ);കരുണാമൂൎത്തേവിഭോ (കരുണാമൂൎത്തിയായ=ദയാസ്വരൂപനായ; വിഭോ=വിഭുവായുള്ളവനേ!); സാത്വരാ (ആ ബദ്ധപ്പാട്; ക്വ(എവിടേ), ഗതാ (പോയി)?

ഈ ശ്ലോകം ചൊല്ലി കരയ്ക്കു വന്നപ്പോൾ കുറെ പട്ടാളക്കാർ ആയുധപാണികളായി വരുന്നതുകണ്ടു; അപ്പോൾ ശത്രുക്കൾ ഭയപ്പെട്ടു് ഓടി; ഇങ്ങിനേ ഭട്ടതിരി രക്ഷപ്രാപിക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ പട്ടാളക്കാർ കൊച്ചി രാജാവുമായുണ്ടായിരുന്ന അതിർവാദം തീൎക്കാൻവേണ്ടി പോയി മടങ്ങിവരുന്നവരായിരുന്നുവത്രെ. ഈശ്വരചൈതന്യംകൊണ്ടു് അങ്ങിനെ പട്ടാളക്കാരുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തോന്നിയതല്ലാതെ പട്ടാളക്കാർ വാസ്തവത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സംഗതി പിന്നീട് സാമൂതിരിപ്പാടുമായി സംസാരിച്ചപ്പോഴാണ് ഭട്ടതിരിക്ക് മനസ്സിലായതു്.

INCORRECT POPULAR BELIEFS.

(BY D. NEELAKANTAN NAMBUDRIPAD.)

[A big little article. Mr Nambudripad thinks for himself, a rare thing these days.]

We are often surprised and pained at the large number of incorrect beliefs avowed by people both in public and in private. Many of them are tolerated if they happen to be sufficiently striking but when really incorrect beliefs are asserted with sincerity we find we cannot pardon them.

Most of these false beliefs are due to a growing tendency to take other peoples' views and opinions without questioning their correctness or a validity. They may have been expressed by a public speaker or popular writer who has perhaps exaggerated them much in order to stress a particular point. The exaggeration may be excusable in the particular case. But these very opinions and views become obnoxious when asserted with all sincerity and seriousness in another place and in reference to quite a different matter.

But the unwary in most cases do not stop to consider the validity of such assertions. In some cases the origin of the particular view might be an unquestionable authority; these views are then reaffirmed with fervour; and in many cases they become Gospel-truth once they are found in print.

Whether this process of accepting others' views without examining them be due sometimes to a kind of modesty which forbids it—on the assumption of other people to be better informed than ourselves,—or to a pure and complete absence of thought or interest is not so much to the purpose as that these views when once asserted add and multiply in power until somebody (more wary and less susceptible) challenges them and they are shattered.

Another source of such beliefs is the absence of a correct sense of proportion and the viewing of facts in a distorted perspective. Thus a fact which might be true in itself might need qualification in the light of other facts or in comparison with them its truth might not be so urgent. As an example of this, the feeling we get from a doctor's discourse on the Evils of the Tea-habit may be given. The opinion is repeated so often and with such added stress that we feel that the tea habit is the worst of all evils; and that every thing would be perfected in us if only we

did not take tea ; while temporarily at least we are led to forget the so many other and more potent evils that enervate and degenerate us. All the strange fads we see around us, food fads, faith fads, society fads, originate thus.

Yet another source is due to some who glorify all past methods and institutions with exaggerations and incorrect facts. In this they take advantage of present troubles to decry every thing new and modern without considering the relative quatities and intrinsic necessities of particular periods. Such people forget that life goes ever forward, and that a revival of conditions once rejected as unsuitable seldom happens in human history. The insane loyalty to old things as such prevents growth and retards the improvent of the present. Such people remind us often that we had a glorious past without telling us at the same time that it was an age with conditions quite different from those of the present, Their schemes of improvement are always singular and weak, for they think of progress as a resolute movement backward through the ages. Humanity was great only at one period and will never again be great unless that period is copied again in all things. All human achievement since that idealised period is silly or mischievous, science, civilization, society—every human concern in fact. Listen to any speech made in India now, read any article in one of our newspapers and you meet this tendency to sneer. The attitude is popular, but most unhealthful.

But fortunately God has willed it all otherwise.

സുകുമാരൻ.

(കെ. ദാമോദരമേനോൻ, ജൂനിയർവിദ്യാർത്ഥി)

1. ഉച്ചത്തിൽനില്ക്കും മതിലിന്നകത്തായ്,
പച്ചച്ചെടിയ്ക്കുള്ളിലുയർന്നുനിന്നും;
ആശ്ചര്യ്യമാക്കും വളരെക്കൊടുത്തും
മെച്ചംവിളങ്ങീടിന വീടിതേതോ!

2. ഇത്രയ്ക്കുഗംഭീരതയാർന്നവീട്ടിൽ,
കുത്രാപികാണ്മീലൊരു മർത്ത്യനേയും;
ചിത്രം! നിവാസോചിതമാണുഹർമ്മ്യം,
പാർത്താലിതാശ്ചര്യ്യമയുക്തികംതാൻ.

3. ഇദ്ദിവ്യമായുള്ളൊരുവീടുപാഴാ-
യാധിയ്ക്കിടംനൽകിയിരിപ്പതെന്തോ !
ഇദ്ദിക്കുകാർക്കാർക്കുമിതിങ്കൽവാഴാൻ
സാധിക്കയില്ലെന്നു വരുന്നതാണോ !

4. ആദിത്യദേവൻ കടലിന്നകത്തായ്
ഹാ ദിക്കിരുട്ടാക്കി മറഞ്ഞുപോയി;
വൻദീപ്തിയാൽ താരസമൂഹമെത്തി-
ട്ടിദ്ദ്യോവിനെശ്ശോഭനമാക്കിടുന്നു.

5. രോമക്കുറെപ്പററശിരസ്സ്,നല്ല
മേൽമീശയും, ക്രൂരതയാർന്നനോക്കും
ആമോദഭാവം കലരുന്നകള്ള-
സ്സാമർത്ഥ്യമെന്നീവകയൊത്തകൂട്ടർ

6. മുഹമ്മദാം മുത്തുനെബിപ്രണീതം
മഹാഗുണംചേർന്നമതത്തിലുള്ളോർ
ഇഹാതിവേഗത്തൊടുവന്നുനിന്നി-
ട്ടഹോ സമന്താൽ പരിചോടുനോക്കി.

7. അതിൻെറശേഷം ഭവനത്തിലേയ്ക്കാ-
യതാനടക്കുന്നവർതന്നിലേകൻ;
ചതിയ്ക്കൊരുമ്പെട്ടിഹവന്നതാണീ
യ്യതിക്രമിപ്പുള്ളികളില്ലവാദം.

8. മറേറാവനാമോട്ടറുതന്നടക്ക-
ലേററം രസത്തോടഥ കാത്തുനിൽപ്പൂ;
തെറെറന്നിയേ, സംഭ്രമമോടിടയ്ക്കു,
ചുററും നടന്നൊന്നുവരും സമത്ഥൻ.

9. ഇതൊക്കവേ പാത്തുമരംമറഞ്ഞി-
ട്ടതാരുനില്ക്കുന്ന യുവാവൊരുത്തൻ?
അതിക്രമം ജോനകർ ചെയ്യുമെന്നോ-
ർത്തിതീവിധം ചെയ്യതിവൻ മിടുക്കൻ.

10. പ്രായം സുമാർ പത്തിനൊടെട്ടുമാകാം,
കായംവെളുത്തൊട്ടു തടിച്ചതത്രേ
വ്യായാമദാർഢ്യത്തെയുദാഹരിക്ക-
മീയാൾക്കെഴും മേനിമിടുക്കുകൊള്ളാം!

11. ക്ഷണം മരത്തിൻമറവിങ്കൽനിന്ന-
ങ്ങണഞ്ഞുമോട്ടോർശകടത്തിലേയ്ക്കു
നിനയ്ക്കിലച്ചോരനറിഞ്ഞിടാത-
ങ്ങനക്കമെന്യേ ശകടത്തിലേറി.

12. കക്കുന്നതിന്നാണവർ വന്നതെന്നു,
തക്കത്തിലദ്ധീരനറിഞ്ഞുപിന്നെ
നല്ക്കാലമെന്നോർത്തൊരിരിപ്പിടത്തിൽ,
പുക്കാനഹോ സംശയമൊട്ടുമെന്യേ.

13. അപ്പോളതാ വേറൊരു മോട്ടർവണ്ടി,
കെല്പോടുവന്നാശ്ശു പടിയ്ക്കൽനിന്നു;
മുപ്പേരിതിൽനിന്നു നിലത്തിറങ്ങി-
ത്തപ്പാതെപോയാർ ഭവനത്തിലേക്കായ്.

14. ഈ വീട്ടിനുള്ളോരുടമസ്ഥനാകും
'രവീന്ദ്ര'നാണോർക്കുകിൽമുന്നിലുള്ളോൻ
ആവന്ദ്യ,യോർത്താൽ, ഗൃഹനാഥയാകാം,
ഭാവപ്രകാരാൽ പറയാമിതാർക്കും.

15. അവർക്കുപിന്നാലെ നടക്കുമോമൽ
സ്സുവർണ്ണപൂർണ്ണച്ഛവിയാർന്നിടുന്നോൾ,
അവർക്കെഴുന്നാത്മജയാണു, താനാ–
ണവർക്കുഭാഗ്യച്ചെടിതൻകുരുന്നും.

16. സുശീലയായുള്ളോരവൾക്കുപേരും,
'സുശീല'യാണെന്നതറിഞ്ഞിടേണം
വിശാലമാം കണ്ണുകൾരണ്ടിലും ഹാ!
വിശേഷമായുണ്ടൊരു കാന്തിപൂരം.

17. അശേഷനാഥൻ തുണചെയ്യുമെന്നാ–
ങ്ങശങ്കിതം ഗാഢമുറച്ചുവാഴ്വോർ,
വിശേഷമായന്നൊരു നാടകം കാ–
ണ്മതിന്നുവേണ്ടീട്ടവർ പോയിരുന്നു.

18. ഒരുത്തനും വീടതിലില്ലയെന്നാ–
ങ്ങറിഞ്ഞുകക്കാൻ തരമെന്നുറച്ചു
പെരുത്തമോഹത്തൊടു വന്നുകഷ്ടം!
ദുരാഗ്രഹപ്രേരിതരായ മൂഢർ.

19. രവീന്ദ്രനും പത്നി സുശീലമാരും
പവിത്രഭാവത്തൊടു വന്നിടുമ്പോൾ,
രവീന്ദ്രവൈരിയ്ക്കുത പേടിയായി–
ട്ടവൻ ക്ഷണം മോട്ടറിലേയ്ക്കുപോയി.

20. അവൻ വരുന്നൊന്നതറിഞ്ഞുഭാവം
ജവം പകർന്നുള്ള യുവാവുതാനും
സവേഗമങ്ങുള്ളൊരിരിപ്പിടത്തിൻ
ചുവട്ടിലായിട്ടു മറഞ്ഞിരിപ്പായ്.

21. അപ്പോളതാ കേട്ടുതുടങ്ങിഘോഷ-
മപ്പത്തനത്തിന്റെയകത്തുനിന്ന്.
അപ്പാപി കക്കുന്നതു കണ്ടിരിയ്ക്കാം,
തപ്പാതെയാമൂവരു,മെത്രഭാഗ്യം!

22. കള്ളൻ ഗൃഹത്തിൽക്കവരുന്നിതെന്നാ-
യുള്ളോരുബോധം മനതാരിലാന്റു,
ഉള്ളിൽബ്ഭയം, കോപമിതൊക്കെവന്നു
തുള്ളിത്തുടങ്ങീ ഹൃദയങ്ങളെല്ലാം.

23. ഉറക്കവേ കിങ്കരരേ വിളിച്ചെ-
ന്നിരിയ്ക്കിലും ഭൃത്യരണഞ്ഞതില്ലാ,
മരിച്ചപോലായവർ ഗാഢമായി-
ട്ടുറങ്ങിടുന്നെന്നതുതന്നെഹേതു.

24. ക്ഷണം പടുതാപം കലരുന്നചോരൻ,
തനിയ്ക്കുപററുന്ന വിപത്തറിഞ്ഞു,
പണം ലഭിച്ചുള്ളതുമേന്തി, വേഗാ-
ലണഞ്ഞുതാനും ശകടത്തിലേയ്ക്കു.

25. പൊട്ടുന്നനെത്താൻ ശകടത്തിലേറീ,
തുടങ്ങിനാർ യാത്രയെ വേഗമോടെ
കടുത്തകോപത്തോടൊളിച്ചിരിയ്ക്കും
മിടുക്കനെക്കണ്ടതുമില്ലൊരാളും.

26. കാററിന്റെവേഗത്തൊടു പോയിമോട്ട-
റേററം രസത്തോടൊരു രണ്ടുകാതം
ചെററും മടിയ്ക്കാതൊരു ബങ്കളാവിൻ
മുററത്തുചെന്നാങ്ങിനെ നിന്നുപിന്നെ.

27. ഒരുത്തനാമോട്ടറുതന്നിൽനിന്നാ-
ങ്ങിറങ്ങിടുന്നേരമതീവവേഗാൽ
ഉറപ്പെഴും കൂട്ടി പുറത്തുചാടി-
ക്കരുത്തെഴും മാപ്പിളയെപ്പിടിച്ചു.

28. പടുതാപമോടങ്ങിനെ കള്ളനെത്താൻ
പിടിച്ചുബന്ധിച്ചിട്ടുമത്തരത്തിൽ,
ഉടൻ പുറത്തേയ്ക്കുഥചാടിമറേറ-
ത്തടിച്ചുക്രൂററൻ പടുകള്ളനായോൻ.

29. കടുത്തകോപാൽ നയനങ്ങൾ രണ്ടും
തുടുത്തു, പല്ലൊട്ടു വെളിയ്ക്കുകാട്ടീ,
തടിച്ചുതൻ ചുണ്ടു വിറച്ചുകൊണ്ടും
കടന്നുരച്ചാനവനിപ്രകാരം:—

30. “ഹറാം പിറന്നുള്ള നിനക്കുചാക്കി-
ന്നുറച്ചുകള്ളാ! മതി വീര്യമെല്ലാം,
നിറഞ്ഞമോഹത്തൊടു നീ മരിക്കാ-
ന്നുറച്ചുവന്നൊന്നതു നീയറിഞ്ഞോ?”

31. ഇത്ഥം പറഞ്ഞിട്ടവനും കയർത്തു,
ക്രുദ്ധിച്ചുതൻ പല്ലുകടിച്ചു പിന്നെ;
വിത്താർത്തിയാൽ കത്തിയതൊന്നെടുത്തു
കുത്താനുറച്ചിട്ടവനങ്ങടുത്തു.

32. ആപത്തുപാറുന്നതറിഞ്ഞുവേഗ-
മാബുദ്ധിമാൻ ധീരതയോടുകൂടി,
താപം വെടിഞ്ഞൊന്നു കുതിച്ചുചാടി-
ക്കാപട്യകൃത്തിന്റെ കരംപിടിച്ചു.

33. ഉടൻ ബലാദുഷ്ടകരത്തിൽനിന്നു,
മിടുക്കനെക്കത്തിയെ വാങ്ങി, പിന്നെ,
കടുത്തകോപത്തൊടടിയ്ക്കുവാനാ-
യടുക്കവേ കൈ കയറാൽവരിഞ്ഞു.

34. “ഇയ്യാരെടാ പന്നി! ഹറാം പിറന്നോ-
നിയ്യാരെടാ മൗത്തിനു തേടിവന്നോൻ?
ഞമ്മന്റെ കയ്യൊന്നു കയിച്ചുകിട്ട്യാ-
ലിമ്മട്ടുചെയ്യാൻ കയിയോ, മലക്കേ?”

35. ഇത്ഥം പറഞ്ഞാക്കട്ടകോപിയാകും
ക്രുദ്ധൻ യുവാവിന്നരികത്തട്ടുത്തു
അത്യന്തവേഗത്തൊട്ട ധീരനപ്പോ-
ളത്തസ്കരാഗ്യ്രൻെറ മുഖത്തടിച്ചു.

36. ഉല്ലാസമായ്ത്തന്നെ യുവാവുവേഗം
കില്ലെന്നിയേ തസ്കരനെവരിഞ്ഞു
തെല്ലും മടിയ്ക്കാതവർ കൊണ്ടുവന്ന
നല്ലോരുസംപത്തു കരസ്ഥമാക്കി.

37. ആ മോട്ടറിൽത്തന്നെ കരേറിവേഗ-
മാമോദമോടങ്ങവനും തിരിച്ചു;
ഹാ! മൂഢർരണ്ടാളുകളും മുഹൂർത്ത-
മാമോഹനാംഗൻെറ വഴിയ്ക്കുനോക്കി.

38. നേരം പ്രഭാതത്തൊടടുത്തിടുമ്പോൾ,
ധീരൻ രവീന്ദ്രൻെറ ഗൃഹത്തിലെത്തി
ചാരുത്വമേററം കലരുന്നപാദ-
മാരമ്യഹർമ്മ്യത്തിന്റെ മാനമേററി.

39. തനിയ്ക്കുവന്നുള്ളൊരു ഭാഗ്യദോഷം
നിനച്ചുകൊണ്ടങ്ങിനെ ദുഃഖമോടെ
മനസ്സഴന്നത്ര വസിച്ചിടുന്നാ
വിനീതവേഷത്തെ വണങ്ങിവീരൻ

40. ദുഃഖാണ്ണവത്തിങ്കൽ നിമഗ്നനാകും
ചൊൽക്കൊണ്ട കോടീശ്വരനാം രവീന്ദ്രൻ;
സൗഖ്യാംബുധിയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞിടുമ്മാ-
റക്കോമളാംഗൻ കഥയോതിയിത്ഥം:—

41. "എൻപേരുപാർത്താൽ 'സുകുമാര'നെന്നാ-
ണെൻപാർപ്പിതേനാട്ടിലതാണുതാനും
അമ്പോടുഞാൻ ചൊല്ലുവനിന്നുതാങ്കൾ-
ക്കിമ്പംവരുത്തുന്നൊരു വർത്തമാനം.

42. "ഭവാനുവന്നുള്ളവിപത്തശേഷം
സവീര്യ്യമീഞാനിഹപോക്കിയല്ലോ;
ശ്രവിയ്ക്കുഹേ! ചോരർനിമിത്തമായി-
ബ്ഭവിച്ച ദുഃഖത്തെവെടിഞ്ഞുകൊൾക."
43. ഇപ്രകാരമവനങ്ങുപറഞ്ഞി-
ട്ടുൾപ്രിയത്തോടുപണക്കിഴിയേകി;
സുപ്രസന്നമുഖനായ രവീന്ദ്രൻ
ഇപ്രകാരമുടനങ്ങുപറഞ്ഞാൻ.
44. "ഒട്ടുമടിയ്ക്കാതിഹലോകദാസ്യം
കിട്ടാൻ കൊതിയ്ക്കുന്ന മിടുക്കർകേൾക്കൂ;
മട്ടൊത്തനിൻദേഹമെനിക്കുവേണ്ടി
നഷ്ടം വരുത്താൻ തവ ധൈര്യ്യമുണ്ടായ്.
45. "ഇത്രയ്ക്കുസൗശീല്യമെഴുന്നനിന്നെ-
പ്പുത്രന്നുതുല്യം കരുതുന്ന ഞാനും
ഓർത്തീടുനീയെന്റെയപേക്ഷയെല്ലാ-
മത്ത്യാദരാൽ ചെയ്തിടണം ക്ഷണത്തിൽ.
46. "എടുക്കുകെൻ സമ്പത്തുകളൊക്കവേ നീ,
മടിച്ചിടേണ്ടൊട്ടുമിതിന്നു,പിന്നെ;
എടുക്കുകെൻപുത്രിയെഭാര്യ്യയായും
മിടുക്ക നീ സംശയമൊട്ടുമെന്യേ."
47. നിറഞ്ഞസന്തോഷഭരത്തൊടീമ-
ട്ടുരച്ചതാംവാക്കുകൾകേട്ടനേരം
പറഞ്ഞുധീരൻ, "വിഭുതന്റെവാഞ്ഛ-
യറിഞ്ഞിടാനാർക്കുമസാദ്ധ്യമത്രേ."
48. തുടർന്നുരച്ചാനുടനേരവീന്ദ്രൻ,
സ്ഫുടംമഹാതോഷമൊടൊത്തുതന്നെ
"പടുത്വമോടിന്നുപറഞ്ഞനിൻവാ-
ക്കെടോ സുഖാംഭോധിയിൽമുക്കിയെന്നെ.
49. "സശോകരാം മർത്ത്യരൊടേവരോടും
വിശേഷമാമാർദ്രതകാട്ടിയും നീ,
സുശീലയാമെൻമകളോടുചേർന്നി-
ട്ടശോകനായ് വാഴ്കദീർഘകാലം."

11 DEC 1930

A RETROSPECTION ON KERALA VIDYA-SALA.

'By K. V Achutha Menon' (Old Boy)

Kerala Vidyasala was once the pet name of the present Zamorin's College. If I remember right, it was brought into existence in 1878, in accordance with the natural law of demand and supply. The young princes, of all the branches of the Zamorin's royal family were eager to have English education, but their high status in the social life of Malabar stood as a hindrance to their joining the few Public Educational institutions at Calicut, in the latter part of the 19th century, and to their mingling freely with all classes of students. They were given only sanskrit education at home in accordance with the ancient custom. The necessity of giving English education to the princes was felt by the then Eralpad Raja of Kizhakke Kovilagam, several years previous to the birth of Kerala Vidyasala, and he was good enough te open a private school at Kottakkal and to invite princes and peasants to avail themselves of the opportunity to learn English. Some of the princes who showed proficiency in the study were sent to Madras for higher study. The noble example set by these pioneer engendered a strong desire in the hearts of all the princes at Calicut to have English Education, and the desire was conveyed to the then Zamorin Maharaja. A good opportunity for fulfilling this desire presented itself in the resignation by Mr. Cecil M. Barrow of his Principalship of the Government College, Calicut. This event happened in 1877. In consultation with the then Collector of Malabar, Mr. M. Logan, the Zamorin engaged the services of Mr. Barrow, first as a private tutor to the princes, and then as the Principal of the Kerala Vidyasala, founded by him, with the willing concurrence of all the branches of his Kovilagam. Mr. Barrow's fame as a great educationist had spread far and wide and students from every part of Malabar and Cochin hastened to Calicut to sit at his feet and get proficiency in English. Many of his former students had been occupying high posts in the government service and these lost no opportunity in dwelling upon his good qualities of head and heart. The Zamorin was wise enough to entrust the whole internal management of the new college to Mr. Barrow. He it was who selected teachers to the several classes and the Zamorin was ready to approve of his choice. He raised the tone of the college by every means in his power and threw the Government College into shade by brilliant results in the university examinations. The late Justice P. R. Sundara Iyer, Mr. T. Ramachandra Iyer and others were among his favourite students.

I had the pleasure to study in Kerala Vidyasala in those early days. My connection with the institution began in 1878 as a student in the third class. My class-master was one Mr. Subramannia Iyer. Sanskrit was taught in all the classes by an orthodox old Pandit, one Venkita Subrammannia Sastri. I remember to have had two teachers in succession in the Lower Fourth Class. The first was one Mr. Chuppu Menon, the other was one Mr. *K.* Ramunni Menon. There were two divisions in the Upper Fourth class. The teacher in the A Disvision was Mr. Dakshinamurthi Iyer who in later years exerted much influence in the internal management of the Zamorin's palace and of the college. The teacher in the B Division was one Mr. Kuryan, a Kottayam man, who was much patronised by Mr. Barrow, owing to his ability in teaching English. The latter also sympathised with his assistant as he shared in common the imprudence in the matter of spending money. To supplement his income he allowed Mr. Kuryan to open a depot for school text-books, and stationary, in the upstairs of the western gate-house The articles were ordered direct from England through the help of the principal. We were in the dark as to the private arrangements between them. In connection with the business of the depot, Mr. Kuryan was styled 'Curator'. Since the opening of the depot, his attention had been divided between his class and the depot. Even while engaged in teaching in the class, students flocked to him for sundry articles and teased him to such an extent that he would run in a fit to his depot leaving the class alone. In this connection, I like to record a conversation between the students of his class and himself. "Sir, the Middle school examination is very near. Mr. Dakshinamurthi Iyer has finished the algebra portion long ago, in his class. We have not finished a fourth part of the portion, and that too, very indifferently. What would be our fate in the examination? asked the students. Mr. Kuryan told them in reply, "you know that—Nair has passed the last Comparative Examination in the First class, yet he got Cypher in algebra. You can very well leave out the subject". With all this indifference in teaching mathematics he was a kind and sympathetic teacher in all the other subjects

I left the institution in 1881, after passing my middle school examination, held in December 1880, to join the Government College under the Principalship of Mr. Morgan who was a strict disciplinarian. I rejoined the Junior F. A. class in 1884 after passing the matriculation held in 1883. I shall try to record some recollections of college life in another article. Let me finish the incidents which come uppermost in my mind, during the early life of Kerala Vidyasala.

One of the features in the regime of Mr. Barrow was the constant visits of distinguished persons to the college. These included both European and Indians, officials and the nobility of Kerala. The Principal would gladly welcome all and conduct them to the classes and cheer them with some interesting talks about the eccentricities of some students or teachers and also by praising up their special

talents. If the guest was an Englishman he would ask the best pupils to recite a few lines of poetry and get an appreciation from him. Even otherwise he used to go round every class and enquire about the progress of the work, especially in the English lessons. He would hold conversations with pupils in English and would correct the mistakes in pronunciation.

Mr. Barrow was very courteous to the princes and sympathised with their idyosyncrasies. Once the teacher of one of the lower classes instructed a young budding prince in the mode of salaming the Principal on his entrance to the class. He told the prince to touch the forehead with the tips of his palm and the teacher also gave a practical lesson by touching his own fore-head with his palm and asking the prince to do in the same way. The next day, when the Principal entered the class-room the young prince ran to him and with a jump touched Mr. Barrow's fore-head and returned to his seat. The perplexed Principal wanted an explanation of this strange procedure. The teacher told him of his instruction on the previous day. The Principal broke his sides with laughter and lovingly embraced the prince. I don't know whether the prince in question is still alive and remembers the curious incident.

Another event which I remember was the first Prize distribution held in the durbar hall of the Talli Palace, in 1879, under the distinguished Presidentship of the Zamorin Maharaja. The Collector of Malabar and some other Europeans were also present on the occasion. The prize-winners were seated in two rows in the hall. I remember to have struggled through the crowd to receive my two prizes—one for the best handwriting in Sanskrit, and the other for General proficiency in the Lower Fourth Class.

It was a privilege then to mingle freely with the princes of the palace in the respective classes. But Mr. Barrow, by prescribing a style of dress fitting to the princes, distinguished them from others.

ഭഗവല്ലാഭസാധനം.*

(സ്വാമി ശൈലജാനന്ദൻ.)

1. ശിലയെ പൂജചെയ്തോക്ക്
ഭഗവാനെ ലഭിക്കുകിൽ
ശൈലപൂജനടത്തും ഞാൻ
നിസ്സന്ദേഹമഹന്നിശ .

2. തുളസീപൂജചെയ്തോക്ക്
ഭഗവാനെലഭിക്കുകിൽ
തുളസീവനപൂജയ്ക്കായ്,
മുതിരും മന്മനംസദാ.

3 മാലയെപൂജചെയ്തോക്ക്
ഭഗവാനെ ലഭിക്കുകിൽ
മാലക്കൂട്ടത്തെഞാൻനിത്യം
പൂജചെയ്യും യഥാവിധി.

4. ദിവസേനകുളിപ്പോക്ക്
ഭഗവാനെ ലഭിക്കുകിൽ
ജലജന്തുവിനെപ്പോലെ
വാഴുംഞാൻ ഗതസംശയം.

5. ഫലമൂലം ഭുജിപ്പോക്ക്
ഭഗവാനെ ലഭിക്കുകിൽ
വാനരൻതന്നെയായ്തീരും
ഞാനേതും താമസംവിനാ.

6. പശുവിൻപാൽ കുടിപ്പോക്ക്
ഭഗവാനെലഭിക്കുകിൽ
ഒരുപൈക്കുട്ടിയായ്തീരാൻ
ഞാനൊട്ടും താമസിച്ചിടാ.

7. ചൊല്ലുന്നുമീര, ഗംഭീര-
പ്രേമം കൂടാതൊരിക്കലും
സിദ്ധിക്കയില്ല, ഭഗവാൻ
നന്ദബാലനെന്നിർണ്ണയം.

* ചിട്ടൂർ മഹാറാണിയും കൃഷ്ണഗതപ്രാണയുമായ മീരാഭായിയുടെ ഒരു ഹിന്ദിപ്പാട്ടിൻെറ തർജ്ജമ.

പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ
വിദ്യാഭ്യാസരീതി.

(സ്വാമിശൈലജാനന്ദൻ)

ഭാരതത്തിൽ പുരാതനകാലങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തിവന്നിരുന്നതു ഗുരുകുലവാസസമ്പ്രദായമനുസരിച്ചായിരുന്നു. ഗ്രാമങ്ങൾക്കു സമീപമുള്ള പ്രകൃതിരമണീയങ്ങളായ ഉപവനങ്ങളിലായിരുന്നു ഗുരുനാഥന്മാരുടെ വാസം. ബാലന്മാർ വിദ്യാഭ്യാസകാലം മുഴുവൻ ഗുരുഗൃഹത്തിൽ താമസിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്ഷയിൽ വളൎന്നുവന്നു. ഗുരുവും. ഗുരുപത്നിയും എല്ലാ കുട്ടികളേയും യാതൊരു വ്യത്യാസവും വിചാരിക്കാതെ സ്വന്തം പുത്രന്മാരെപ്പോലെ സ്നേഹിച്ചും, ശുശ്രൂഷിച്ചും വന്നിരുന്നു. ആ കാലത്തു ഏതു വിദ്യയും ഏതൊരുവനും പഠിക്കുന്നതിനു തടസ്ഥമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സർവ്വശാസ്ത്രപാരാവാരപാരംഗതനും, ആത്മജ്ഞാനസമ്പന്നനുമായ ഗുരുനാഥൻ തന്റെ വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ വാസനാബലം പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞു ഓരോരുത്തൎക്കും അനുയോജ്യമായ തരത്തിലുള്ള വിദ്യകളെ അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നു. കൃഷി, വാണിജ്യം, ഗോപാലനം, രാജ്യപരിപാലനം, വൈദ്യം ജ്യോതിഷം, ആയുധാഭ്യാസം മുതലായതുകളും, പരമോൽകൃഷ്ടമായ ആത്മവിദ്യയും, വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു സമൎത്ഥനായ ഒരു ഗുരുവിന് യാതൊരുവിധ ക്ലേശവും നേരിടാറില്ല. വിദ്യാൎത്ഥികളാകട്ടെ, ഗുരുവിന്റെ പൂജാകാൎയ്യങ്ങളിലും ഗൃഹജോലികളിലും അവരവൎക്കു കഴിവുള്ള സഹായം ചെയ്തും, അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിക്കുന്ന രീതിയിൽ പാഠങ്ങൾ പഠിച്ചും ആനന്ദത്തോടെ കാലം നയിച്ചുവന്നു. ഏതു വിദ്യയഭ്യസിക്കുന്നവരും ഒരുപോലെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ കൎമ്മനിയമങ്ങൾ പലതുമുണ്ടു്. അവയിൽ പ്രധാനമായവ:—അവിച്ഛിന്നബ്രഹ്മചൎയ്യനിഷ്ഠയോടുകൂടി ഇരിക്കണം; സത്യം, സഹോദരസ്നേഹം, നിഷ്കാപട്യം, നിസ്വാൎത്ഥത മുതലായ സദ്ഗുണങ്ങളെ പോഷിപ്പിക്കണം; സൎവ്വപ്രധാനമായി ഗുരുവിന്റെ ഏതൊരാജ്ഞയും യാതൊരു സങ്കോചവും, മടിയും കൂടാതെ പ്രത്യക്ഷരം പരിപാലിക്കണം; അതായതു് അനുസരണം ഉള്ളവരായിരിക്കണം; രാജകുമാരനായാലും വ്രജകുമാരനായാലും ഒരുപോലെ സ്നേഹത്തോടുകൂടി പെരുമാറണം; എല്ലാവരും ഏകോദരസഹോദരങ്ങളെപ്പോലെ വൎത്തിക്കണം. ഈ വക നിയമങ്ങൾ ബലാൽക്കാരമായി പ്രയോഗിക്കേണ്ട ആവശ്യംതന്നെ ഉണ്ടാകാറില്ല. ബാലന്മാർ, ഗുരുനാഥന്റെ അനിർവ്വചനീയമായ സ്നേഹം, ദയ, വാത്സല്യം, ഇവയാൽ വശീകൃതരായി സ്വയമേവ കൎത്തവ്യബോധമുള്ളവരായിത്തീൎന്നുകൊള്ളും. വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ സ്വഭാവ-സംസ്കരണവിഷയത്തിലാ

ണ്ടു ഗുരു തൻെറ നിരന്തരശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. ഏതു വിധവും വിദ്യാൎത്ഥികൾക്ക "ഏകാഗ്രത" എന്ന മഹാഗുണം ഉണ്ടാക ം, എന്ന മാത്രമാണു് ഗുരുവിൻെറ അത്യാകാംക്ഷ. അതുണ്ടായാൽ മററുള്ളതെല്ലാം നിഷ്പ്രയാസം ലഭിക്കുമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം തൻെറ ശിഷ്യന്മാർ ഏതു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുമ്പോഴും ഏകാഗ്രമായി ചെയ്യുന്നുണ്ടോ എന്നു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കും. വല്ല ന്യൂനതയും കണ്ടാൽ സസ്നേഹം ഉപദേശിച്ചു് അതിൽനിന്നും നിവൃത്തിപ്പിക്കും; തെററു കൂടാതെ പ്രവൎത്തിക്കാൻ പഠിക്കുന്നതുവരെ കൂടെക്കൂടെ ഉപദേശിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കും. ക്രമേണ ഏകാഗ്രബുദ്ധി അവരിൽ വരുന്നതോടുകൂടി അവർ പൂൎണ്ണതൃപ്തരായും ഇഷ്ടകാൎയ്യപ്രാപ്തിക്കു സമൎത്ഥരായും ഭവിക്കും. ഓരോ പ്രത്യേക വിദ്യകളിലും ഉയൎന്ന തരത്തിലുള്ള പഠിപ്പു സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ ശിഷ്യന്മാർ ഗുരുഭക്തി, അനുസരണം, ശ്രദ്ധ, വിശ്വാസം, നിസ്വാൎത്ഥത, ഇത്യാദിഗുണങ്ങളാൽ ബ്രഹ്മവിത്തായ ഗുരുവിൻെറ കൃപയ്ക്കു പാത്രിഭവിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ അപാരകാരുണ്യത്താൽ അപരാവിദ്യ സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നു് അധികാരികളായി തീരുകയും ചെയ്യാറുണ്ടെന്നു് പ്രാചീനഭാരതം ഉച്ചൈസ്തരം ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. സ്വജീവനെപ്പോലും തൃണവൽ ഗണിച്ചു് ഓരോ വിദ്യാൎത്ഥികൾ ഗുരുകൃപ ലഭിക്കുന്നതിന്നായി ചെയ്തിട്ടുള്ള തീവ്രപ്രയത്നങ്ങൾ അവൎണ്ണ്യങ്ങളാണു്; എന്നിരുന്നാലും ഉപനിഷത്കാലത്തിലെ ഗുരുശിഷ്യസമ്പ്രദായം ധരിക്കുന്നതിന്നുപകരിക്കുന്ന ഒന്നു രണ്ടു സംഭവം ഇവിടെ വിവരിക്കാം.

വളരെ പുരാതനകാലത്തു് 'അയോദധൗമ്യൻ' എന്നു പേരായ ഒരു ബ്രഹ്മജ്ഞനായ മഹൎഷി ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആശ്രമത്തിൽ ഏതാനും ബാലന്മാർ വിദ്യാസമ്പാദനത്തിനായി താമസിച്ചിരുന്നു. ഒരു ദിവസം രാത്രി ഒരു വലിയ മഴപെയ്തു. പിറേറന്നു രാവിലെ കൃഷിസ്ഥലത്തു ചെന്നു വയലുകളിലെ വരമ്പു വല്ലതും പൊട്ടിയൊലിച്ചു പോയിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കിവരുന്നതിന്നായി അയോദധൗമ്യൻ തൻെറ ശിഷ്യഗണങ്ങളിൽ ഒരാളായ ആരുണിയെ നിയോഗിച്ചയച്ചു. ആ ബാലൻ വയലിൽ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു വരമ്പു കുറേ പൊട്ടി കണ്ടങ്ങളിലേക്കു വെള്ളം കടക്കുന്നതായി കണ്ടു. അതു തടുക്കുന്നതിന്നു് എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചിട്ടും ആ കുട്ടിക്കു സാധിച്ചില്ല. ചിറ കെട്ടുന്നതിന്നുള്ള സാധനങ്ങളും സമീപത്തെങ്ങും കണ്ടില്ല. ഏതുവിധവും അതു തടുത്തുനിൎത്താത്തപക്ഷം കണ്ടത്തിൽ വെള്ളം കടന്നു അതിലെ മുളകൾ എല്ലാം പറിഞ്ഞു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുമെന്നു് ആ കുട്ടി ഭയന്നും വളരെ ആലോചിച്ചുനോക്കിയിട്ടും യാതൊരു മാൎഗ്ഗവും കാണാത്തതിനാൽ ആ ബാലൻ വരമ്പു പൊട്ടിയിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്നു കിടന്നു വെള്ളം തടുത്തുനിൎത്തി. വളരെ നേരം ആ കിടപ്പിൽതന്നെ കിടന്നു. വയലിൽ നോക്കുന്നതിന്നു പോയ ശിഷ്യനെ കാണാഞ്ഞു പരിഭ്രമിച്ചു് ഗുരുവും മററു ശിഷ്യന്മാരുംകൂടി അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. "ആരുണി! ആരുണി! എൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട ആരുണി! നീ എവിടെയാണു്? എ

ന്നിപ്രകാരം അത്യുച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുകൊണ്ട് ആ മഹർഷി പല സ്ഥലത്തും നടന്നു. ഒടുവിൽ ആരുണി കിടക്കുന്ന വരമ്പിനു സമീപം വന്ന് അവർ ആ ബാലനെ കണ്ടു. ആ സമയം ആ കുട്ടിയുടെ സർവ്വാംഗങ്ങളും തണുപ്പുകൊണ്ടു മരവിച്ചുപോയിരുന്നു; എന്നിട്ടും അവൻ ഗുരുനാഥന്റെ പ്രേമപൂർണ്ണമായ വിളികേട്ട ഉടൻ ചളിയിൽനിന്നും വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി എഴുന്നേററു ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്തു. ആ ഗുരുനാഥൻ തന്റെ പ്രിയശിഷ്യനെ സസ്നേഹം ഗാഢാലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ട് "എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കുഞ്ഞേ! നിന്നെ ഭഗവാൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ! നിന്റെ സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളും സാധിക്കട്ടെ! സർവ്വവിധബന്ധങ്ങളിൽനിന്നും മുക്തനായിഭവിക്കട്ടെ! എന്ന് ആശീർവ്വദിച്ചു. അവശനായി ചളിയിൽ കിടന്നിരുന്ന നീ അവിടെനിന്ന് 'ഉയർന്നെഴുന്നേററു വന്നതിനാൽ' ഇന്നുമുതൽ 'ഉദ്ദാലകൻ' ആയിരിക്കുന്നു. ഇനി എല്ലാവരും നിന്നെ 'ഉദ്ദാലകൻ' എന്നു വിളിക്കട്ടെ എന്നും അദ്ദേഹം അരുളിച്ചെയ്കയുണ്ടായി.

അയോദധൗമ്യന്റെ മറെറാരു ശിഷ്യനായ 'ഉപമന്യു'വിന്റെ പ്രവൃത്തിയും അത്ഭുതജനകമത്രെ. ഉപമന്യുവിനോട് പശുക്കളെ കാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി തീററിക്കൊണ്ടു വരുന്നതിനാണ് ഗുരുനാഥൻ ആജ്ഞാപിച്ചതു്. ദിവസവും അതിരാവിലെതന്നെ ആ ബാലൻ എന്തെങ്കിലും ലഘുഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ട പശുക്കളേയും കൊണ്ടു കാട്ടിലേക്കുപോകും. സന്ധ്യയാകുമ്പോൾ മടങ്ങിയെത്തും. കുറേദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയോദധൗമ്യനും ഉപമന്യുവും തമ്മിൽ താഴെചേക്കും വിധം ഒരു സംഭാഷണം നടന്നു.

അ--ധൗമ്യൻ:--നീ എന്നും അതിരാവിലെ അല്പം ആഹാരം കഴിച്ചു ഇവിടെനിന്നുപോകുന്നു. ഉച്ചയ്ക്കു വന്നു ഒന്നും കഴിക്കാറുമില്ല. എന്നിട്ടും നിന്റെ ശരീരത്തിനു യാതൊരു ക്ഷീണവും കാണാത്തതെന്തുകൊണ്ടാണ്?

ഉപമന്യു:--ഗുരുനാഥ! ഞാൻ പശുക്കളെ കാട്ടിൽകൊണ്ടുപോയി വിട്ടതിനു ശേഷം സമീപത്തുള്ള ഗ്രാമത്തിൽപോയി ഭിക്ഷയെടുത്തു ആഹാരം കഴിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് ക്ഷീണം കാണാത്തതു്.

അ:--ധൗമ്യൻ:-- നീ ചെയ്യുന്നതു ശരിയല്ല; നിങ്ങൾക്ക എന്തെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ ആദ്യം നിങ്ങളുടെ ഗുരുവിന് അതുകൊടുത്തിട്ട മാത്രമേ നിങ്ങൾക്ക കഴിക്കാൻ പാടുള്ളു. അല്ലാത്തപക്ഷം അതു നിങ്ങൾക്ക ദോഷത്തെചെയ്യും.

ഉപമന്യു:--എനിക്കറിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടു വന്നുപോയ ഈ തെററു ഗുരുനാഥൻ ക്ഷമിക്കണം. മേലാൽ ഞാൻ ഈ കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊള്ളാം.

ഈ സംഭാഷണാനന്തരം ദിവസങ്ങൾ പലതും കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ഉച്ചയ്ക്കുണ്ണാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ക്ഷീണം ഉപമന്യുവിനു ഉണ്ടായില്ല. അതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നു ഒരുദിവസം ഉപമന്യുവിനെ വിളിച്ചു ഗുരുചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ആ ബാലൻ ഇപ്ര

കാരം പറഞ്ഞു, "ഞാൻ പതിവുപോലെ പശുക്കളെ കാട്ടിൽ കൊണ്ടുച്ചെന്നു വിട്ടിട്ടു ഭിക്ഷയ്ക്കുപോകും. ആദ്യം കിട്ടുന്നതു ഇവിടെ കൊണ്ടുവരും. പിന്നീടു കിട്ടുന്നതു ഭക്ഷിയ്ക്കും." "കുഞ്ഞേ! ഗ്രാമത്തിലുള്ളവരെ ഈപ്രകാരം പലപ്രാവശ്യംചെന്നു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതു ശരിയല്ല" എന്നു ഗുരുനാഥനും, "ഇനി ഞാൻ ഗ്രാമക്കാരോട് ഒന്നും വാങ്ങുകയില്ല. ഈ പ്രാവശ്യം ക്ഷമിക്കണം" എന്നു ശിഷ്യനും പറഞ്ഞു.

പിന്നീടും കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ഉപമന്യുവിന് ക്ഷീണം ഒട്ടും കാണാത്തതുകൊണ്ടു "ഇപ്പോൾ നീ ഉച്ചക്ക് എന്തു കഴിക്കുന്നു" എന്നു ഗുരു ചോദിച്ചു. "ഞാൻ പശുക്കളുടെ പാൽ കറന്നു കുടിക്കുന്നു" എന്ന് ആ കുട്ടി മറുപടി പറഞ്ഞു. "കുഞ്ഞേ! പശുവിൻെറ പാൽ മുഴുവൻ നീ കറന്നു കുടിക്കുന്നപക്ഷം അതിൻെറ കുട്ടി കഷ്ടപ്പെടും; അതുകൊണ്ട് അതു പാടില്ല" എന്നു ഗുരു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട് "ഗുരുനാഥൻ ക്ഷമിക്കണം; ഇനി ഞാൻ അപ്രകാരം ചെയ്കയില്ല" എന്നു ആ ബാലനും പറഞ്ഞു.

ഏതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടും ഉപമന്യുവിന് യാതൊരു ക്ഷീണവും ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നറിഞ്ഞ് "നീ ഇപ്പോൾ വല്ലതും കഴിക്കാറുണ്ടോ?" എന്നു ഗുരു ചോദിച്ചു. "ഉണ്ട്; ഗുരുനാഥ! പശുക്കുട്ടികൾ പാൽ കുടിച്ചുതീൎന്നു കുറച്ചു കഴിയുമ്പോൾ അതിൻെറ വായിൽക്കൂടി വരുന്ന നുരയും പതയും കഴിക്കുന്നുണ്ട്" എന്ന് അവൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. "കുഞ്ഞേ! ആ സാധുക്കളായ പശുക്കുട്ടികൾ നിനക്കുവേണ്ടി കുറെ അധികം നുരയും, പതയും വരുത്തുന്നുണ്ടായിരിക്കും; അതെല്ലാം നീ എടുക്കുന്നപക്ഷം അതിനു വളരെ ക്ഷീണം ഉണ്ടാകും; അതുകൊണ്ട് അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതു ശരിയല്ല." എന്നുള്ള ഗുരുനാഥൻെറ മറുപടി കേട്ട്, ആ ശിഷ്യൻ "ഞാൻ ഇനി ഇതുപോലെയുള്ള തെററു ചെയ്യുകയില്ല; ഇത്തവണ ഗുരുനാഥൻ എനിക്കു മാപ്പുതരണം" എന്നപേക്ഷിച്ചു.

പിറേറ ദിവസം ഉച്ചയായപ്പോൾ ആഹാരത്തിനു യാതൊരു മാൎഗ്ഗവും കാണാതെ ആ ബാലൻ വല്ലാതെ വലഞ്ഞു. ആ കാടു മുഴുവൻ അവൻ അന്വേഷിച്ചു നടന്നു. എന്നിട്ടും അവന് ഏതെങ്കിലും ഒരു ചെടിയുടെ കായുപോലും തിന്നുന്നതിനു കിട്ടിയില്ല. വിശപ്പു സഹിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയായപ്പോൾ ആ ബാലൻ എരുക്കിൻെറ ഇല കുറെ പറിച്ചു തിന്നു. കുറച്ചു സമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻെറ കണ്ണുരണ്ടും കാണാൻ പാടില്ലാതെയായി. തപ്പിത്തടഞ്ഞുനടന്ന് ആ കുട്ടി ഒരു പൊട്ടക്കിണററിൽ ചെന്നു വീഴുകയും ചെയ്തു. സന്ധ്യയായപ്പോൾ പശുക്കൾ പതിവുപോലെ ആശ്രമത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി. വളരെനേരം കഴിഞ്ഞിട്ടും ഉപമന്യുവിനെ കാണാത്തതുകൊണ്ടു ഗുരുവും ശിഷ്യന്മാരും കൂടി അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. രാത്രിയായിരുന്നതിനാൽ എല്ലാസ്ഥലവും നല്ലപോലെ നോക്കുന്നതിനു സാധിക്കയില്ലല്ലോ

എന്ന കരുതി ആ ഗുരുനാഥൻ വഴിനീളെ "കുഞ്ഞേ! ഉപമന്യു! നീ എവിടെയാണ്; ഇവിടെ വന്നാലും." എന്ന് അത്യുച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുകൊണ്ടാണ് നടന്നത്. പല സ്ഥലത്തും അന്വേഷിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ആ പൊട്ടക്കിണററിന്റെ സമീപത്തു കൂടിയും അവർ കടന്നുപോകുവാനിടയായി. ഗുരുവിന്റെ ശബ്ദംകേട്ട ഉടൻ ആ ബാലൻ അത്യുച്ചത്തിൽ ഇപ്രകാരം വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. "ഗുരുനാഥ! ഞാൻ ഈ പൊട്ടക്കിണററിൽ ഉണ്ട്. ഉച്ചയ്ക്കു വിശപ്പു സഹിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയായപ്പോൾ ഞാൻ ഒരു ചെടിയുടെ ഇല കുറെ പറിച്ചുതിന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ കണ്ണു കാണാതെയായി. വഴി കാണാതെ നടന്നു നടന്ന് ഞാൻ ഈ പൊട്ടക്കിണററിൽ വന്നു വീണിരിക്കയാണ്." ഇതുകേട്ട ഗുരുനാഥൻ വേഗം ആ കിണററിന്റെ സമീപം ചെന്നു വിവരങ്ങളെല്ലാം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. "കുഞ്ഞേ! നീ അശ്വനീദേവന്മാരെ ഭക്തിപൂർവ്വം ഭജിക്കുക; എന്നാൽ നിന്റെ കണ്ണിനു കാഴ്ചയുണ്ടാകും" എന്ന് ഉപദേശിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം മററു ശിഷ്യരൊന്നിച്ചു ആശ്രമത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

ആ ബാലൻ ഗുരുവിന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ച് അശ്വനീദേവന്മാരെ ധ്യാനിക്കുകയും കീർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ കുട്ടിയുടെ ഹൃദയംഗമമായ പ്രാർത്ഥന കേട്ട സന്തോഷിച്ച് അശ്വനീദേവന്മാർ പ്രത്യക്ഷരായി. "കുഞ്ഞേ! ഈ അപ്പം നീ ഭക്ഷിക്കുക; എന്നാൽ നിന്റെ കണ്ണിന് ഉടൻ കാഴ്ചയുണ്ടാകും" എന്നു പറഞ്ഞ് ഒരു അപ്പം ആ കുട്ടിക്കു കൊടുക്കാൻ ഭാവിച്ചു. ആ ബാലൻ അതു വാങ്ങാതെ "ഹേ ദേവന്മാരെ! ഞാൻ ഗുരുവിന്നു കൊടുക്കാതെ ഒന്നുംതന്നെ കഴിക്കുകയില്ല." എന്നു പറഞ്ഞു. "കുഞ്ഞേ! ഇതൊരു മരുന്നാണ്; അതുകൊണ്ടു ഗുരുവിനു കൊടുക്കണമെന്നില്ല" എന്ന് അശ്വനീദേവന്മാർ വീണ്ടും പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ആ ബാലൻ അതു സ്വീകരിച്ചില്ല. "നിന്റെ ഗുരുനാഥൻ ബാലനായിരുന്ന കാലത്തു അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിയ ഒരപ്പം ഗുരുവിനു കൊടുക്കാതെ ഭക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ നിനക്കും ഇതു ഭക്ഷിക്കാം." എന്നു അവർ പിന്നെയും പറഞ്ഞുനോക്കി. ആ ബാലനാകട്ടെ; "എന്റെ ഗുരുനാഥൻ അപ്രകാരം എന്തെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ എന്നും, ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നും മററും എനിക്കറിഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ല. ഞാൻ ഒരിക്കലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞയെ ലംഘിക്കയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃപയാൽ നിങ്ങൾ എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചാലും എന്റെ വ്രതം ഭഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതിന് നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കയുമില്ല; കഴിയുമെങ്കിൽ എന്റെ കണ്ണിനു കാഴ്ചയുണ്ടാക്കിത്തരിക. അതിനു നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ എന്നും ഈ നിലയിൽത്തന്നെ ഇവിടെ കിടന്നുകൊള്ളാം." എന്നു സധൈര്യം മറുപടി പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട് ആ ദേവന്മാർ വളരെ സന്തോഷിച്ചു അവന്റെ കണ്ണിനു കാഴ്ച നൽകി, അവനെ ആ കിണററിൽ നിന്നു കരക്കു കയററിവിട്ടു, ഇനി എന്തു വേണം" എന്നു ചോദിച്ചു. അവൻ ഒന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. അവന്റെ അത്ഭുതജനകമായ ഗുരുഭക്തിയും വിശ്വാസവും കണ്ട് അവർ പൂർവ്വാധികം സന്തോഷിച്ച് "വത്സ! നിനക്കു സർവ്വൈശ്വര്യങ്ങളും ഉണ്ടാകട്ടെ!" എന്ന് അനുഗ്രഹിച്ചു മറഞ്ഞു. ആ കുട്ടി ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നു ഗുരുപാദങ്ങളിൽ ദീർഘദണ്ഡനമസ്കാരംചെയ്തു. അവന്റെ ഭക്തിയും ശ്രദ്ധയുംകണ്ടു സന്തോഷിച്ച് അയോദധൗമ്യൻ അവനെ ആശ്ലേഷിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരംപറഞ്ഞു. "കുഞ്ഞേ! നിന്നെപ്പോലെയുള്ള ശിഷ്യന്മാർ ലോകത്തിൽവളരെ ചുരുക്കം. നിന്റെ ഭക്തിയാൽ ഞാൻ സന്തുഷ്ടനായിരിക്കുന്നു. നിനക്കു സർവ്വവിധ ശ്രേയസ്സുകളും സംഭവിക്കട്ടെ!"

ആരുണിയുടേയും ഉപമന്യുവിൻെറയും ഗുരുഭക്തി, സ്വകൃത്യനിർവ്വഹണശ്രദ്ധ, നിസ്വാൎത്ഥത മുതലായവ നോക്കുവിൻ! ഗുരുകാൎയ്യത്തിലുള്ള അതിശ്രദ്ധയാൽ ആരുണി സ്വദേഹം ബലിയായി അൎപ്പിക്കുന്നു. ഉപമന്യുവാകട്ടെ; "രാവിലെ പശുക്കളെ കൊണ്ടുപോയി വൈകുന്നേരം തീററിക്കൊണ്ടുവരണം; ഗുരുവിനു കൊടുക്കാതെ യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കരുത്; കൂടക്കൂടെ ഭിക്ഷയെടുത്തു ഗ്രാമവാസികളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതു ശരിയല്ല; പാൽ കറന്നു കുടിക്കുന്നതും ശരിയല്ല; പശുക്കുട്ടികളേയും ക്ഷീണിപ്പിക്കരുത്." എന്നിപ്രകാരമുള്ള ഗുരുവിൻെറ ആജ്ഞയെ പ്രത്യക്ഷരം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. "ഞാൻ ഉച്ചയ്ക്കു എന്തു കഴിക്കണം?" എന്നു ഗുരുവിനോടു ചോദിക്കാമെന്ന് ആ ബാലൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഗുരുവിൻെറ ഏതൊരാജ്ഞയും അനുസരിക്കുന്നതിനല്ലാതെ അതിനെപ്പററി ചോദിക്കുന്നതിനു തനിക്കധികാരമില്ലെന്നു അവനു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. "അപ്പം മരുന്നാകയാൽ ഗുരുവിനുകൊടുക്കേണമെന്നില്ല" എന്നും മററുമുള്ള അശ്വനിദേവകളുടെ വാക്കിനെ അവൻ നിഷേധിക്കുന്നു. ഗുരുവിൻെറ ആജ്ഞയെ പാലിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പൊട്ടക്കിണററിൽ, പൊട്ടക്കണ്ണനായി ആരും സഹായത്തിനില്ലാതെ ജീവാവസാനംവരെ ജീവിക്കുന്നതിന് അവൻ തയാറാകുന്നു.

ഗുരുനാഥൻെറ ശിഷ്യവാത്സല്യവും ശിക്ഷാക്രമവും അത്യാശ്ചൎയ്യംതന്നെ. ഉപമന്യു തെററുചെയ്തപ്പോഠം കോപിച്ചു വടി എടുക്കാതെ അദ്ദേഹം സ്നേഹപൂർവ്വം "കുഞ്ഞേ! അപ്രകാരം പ്രവൎത്തിക്കുന്നതു ശരിയല്ല; അതുകൊണ്ടു നിങ്ങഠക്കു ദോഷമുണ്ടാകും" എന്നു മാത്രം ഉപദേശിക്കുന്നു. ആ രണ്ടു ബാലന്മാരുടെയും തീവ്രനിഷ്ഠ കണ്ടു ഗുരുനാഥൻ അവരിൽ കൃപാവൎഷം ചൊരിയുന്നു; സകലകലാവിദ്യകളും അവരെ നിഷ്പ്രയാസം അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നു; ദേവന്മാൎക്കുപോലും അലഭ്യമായ ആത്മജ്ഞാനമാൎഗ്ഗവും അവൎക്കു ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നു; സകല സംസാരദുഃഖങ്ങളിൽനിന്നും അവരെ മോചിപ്പിക്കുന്നു.

എല്ലാ മനുഷ്യരിലും അനന്തമായ ശക്തിയുണ്ട്; അതിൻെറ പ്രകാശനത്തിനു മാത്രമെ ഏററക്കുറവുള്ളു; ആ അനന്തശക്തിയുടെ സമ്പൂൎണ്ണപ്രകാശനമാണ് യഥാൎത്ഥ വിദ്യാഭ്യാസം; ഓരോ ബാലന്മാരിലും ഉള്ള ആ അനന്തപരിപൂൎണ്ണശക്തിയെ —ആത്മാവിനെ— വികസിപ്പിക്കുന്നതിനു കഴിവുള്ള സഹായം ചെയ്യുക മാത്രമാണ് തങ്ങളുടെ ഏക കൎത്തവ്യം; ആത്മാവു വികസിക്കുമ്പോഠം ഓരോരുത്തരും എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങളേയും ബുദ്ധിപൂർവ്വം പ്രയോഗിച്ചുകൊള്ളും; പുരുഷാൎത്ഥം ഇന്നതെന്നറിയുകയും, അതു ലഭിക്കുവാനുള്ള മാൎഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ഉൽകൃഷ്ട വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പരമപ്രയോജനം; ആത്മജ്ഞാനലാഭമാണ് മനുഷ്യജന്മോദ്ദേശ്യം; ഇത്യാദിസംഗതികഠം പ്രാചീനകാലത്തുള്ള ഗുരുനാഥന്മാൎക്ക് നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. അതിനാൽ അവർ ആത്മധൎമ്മത്തെ മുൻനിൎത്തിയും, പൂൎവ്വസംസ്കാരങ്ങളെ അവലംബിച്ചും വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ ചാരിത്ര്യബലവും, ഈശ്വരഭക്തിയും ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള വിദ്യകളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്നു.

'പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസരീതി' ഏകദേശം ഈവിധമായിരുന്നു.

THE HARMLESS PEDAGOGUE.

(From a Speach at a Meeting of the Cochin Teachers' Association.)

By M. P. Sivadas Menon, M. A. (Hons.)

Mr. Chairman, Ladies, and Gentlemen,

Up in British Malabar where I come from there are still those who say that you in Cochin have no hospitality. It is one of those silly insular things which unthinking people say all the world over, and which help in varying degrees and means to perpetuate the Age of Confusion on earth. It seems to me, that if like me they had been privileged to feel how warm your hand-clasp can be, and how thoughtful you are of the stranger's needs, they would recant the heresy and hasten to pay you the homage which their own ruder conditions owe you. Some such thought at the back of my mind must have helped to entice me a second time across your frontier. Besides I felt that an invitation from you was something in the nature of a command—an august call from a brotherhood to which I belong. The question of worthiness did not arise; it never does, when a soldier gets his orders and goes forth to obey.

When the members of a profession foregather on questions of common interest, they have naturally to think of what is owing to them no less than what they owe to others. Our own profession differs from most others in two important aspects,—we stress on duties far more than our rights, and those duties not merely to the state, but to humanity as a whole. Our demands are seldom a blatant clamour. We are, emphatically, not a Trades Union trying to fix a strangle-hold on their employers, but a body of gentlemen and university men who wish to make a statement of sheer wants the satisfaction of which would alone enable us to give the state the best that is in us. We ask for common humanity, and help to do our work as it should be done.

The slogan of education today is Psychology. No system is sound which does not sufficiently stress the mental science of children. This is just as it should be: but what of the poor drudge who has the task of playing on that heart-breaking instrument? It seems to be generally assumed that his psychology is negligible—it does not much matter whether he is hungry, depressed, or ill,—studying his little

tyrants is all he has to do. The cant example is: "To teach Smith, Algebra, it is not enough to know Algebra: you must know Smith." Brown, who knows both well enough, probably is so overworked and underpaid that he wishes he were dead to the great detriment of all three—himself, Smith, and Algebra.

Every one knows the expression "Harmless Pedagogue". Under its biting pity is usually concealed a personality in many ways remarkable. The School-master is generally a highly refined person, quick in understanding, easily hurt and easily amenable, loyal by nature and tradition. He has a longing for beautiful things—a good home, pictures, furniture, music and other modest artistries of life. What he actually achieves is something incredibly drab. So far from getting the refinements of life, he is often in danger of missing the means of subsistence. How often have these excellent people to pledge cherished thing, or imperil them-selves with money-lenders for expenditure which would make all the difference between life and death for a half-starved wife or sick child! How often has one seen a deputation of *Kuchelas* waiting on managers far a dizzy two-Rupee rise in salary! And how much longer should this state of things continue in an age of justice and benevolence which thinks for lunatics and jail-birds and worse? It is not for me to formulate a scheme of pay, but I believe that about Rs. 150—200 for High School Teachers and about 75—100 for lower grades would be reasonable pay. I cannot conceive of an educated man and his family living on less these hard days. The labourer is worthy his hire.

The university has already acknowledged the principle of reduced class work for lecturers in colleges. These gentlemen are supposed to devote the rest of the working day to research. In second grade colleges at all events these re-searches have few thrilling results, as they consist mainly of looking through a book or two of "notes" a few minutes before the "lecture". As for individual attention to scholars, it is bound to be largely a frost so long as philanthroplic examining bodies release on us every year a veritable Hun-horde of Impossibles. But the principle itself is undoubtedly sound and has real effect on the quality of college work. The partial *laissez faire* makes for greater freshness, and in any case it is quite right that a respite for self-education should be available whatever the use we make of it. My own point is that the High School Teacher would be very much the better in mind and efficiency if a scheme of similar consideration was extended to him. He usually teaches more subjects than a lecturer, and ought to have more hours for preparation. I am informed that at present High School assistants are sometimes worked as many as 28 periods a week, and that leisure when it comes along is swallowed up in "extra work" in which one has to do some one else's shift, usually of an absentee. The work of teaching is far more fatiguing than the work of a lawyer or a judge, and has none of their com-

pensatory satisfactions. And the lower the class the more exacting it is. Even a strong man gets faint and dizzy by the end of the day. It is ridiculous and inhuman to expect that men will do their best work in such conditions. We work, for we have to keep the pot boiling.

And then, too, most often, the School is just a shanty of sorts, unscientifically built, with little regard for lighting and ventilation, and none at all for accoustics. I know nothing quite so discouraging as to have noisy classes on both sides of your own with just half a wall or less between you and them. You have perhaps to do a delicate poem, or develope a fine scientific argument. The effort is a screaming agony. Out of the surrounding babel the mind takes refuge in inner depths; a soulless clacking tongue is left to do what it can. You talk in a hypnotised, barrackroom voice which has no meaning and no conviction. No true teaching is possible where in suitable silence the teacher may not employ the intimate appeal of low, modulated tones.

Running a school is, in these days, no longer a matter of notoriety Owners and managers should think beyond so narrow an aim as otherwise they really fail to get the greatest good out of their endeavours, and indeed often cause a lot of harm all round to themselves, their workers, and the generation coming. It is quite time we got out of *pial* school traditions, and began to build schools and colleges in the very best possible manner. The added outlay is well worth the years of increased efficiency to come. There are at present schools which have not enough apparatus and not even enough class-rooms; whose grounds are really a sort of *ager publicus* where the village cows and the boys worry along together, turn and turn about. For the masters, there are often no arrangements at all. They are herded together into any room which can be spared. There are not enough chairs or tables. Such furniture as exists is usually ricketty or broken and a crawl with vermin. At the lavatory they have to bide their time and dodge in and out between the boys. These are small indignities, in themselves bearable, but the evil is that the boys grow up in increasing contempt of the wretch who slinks in and out of school thus, in perpetual apology for an unwanted existence. And the pity is that much of all this is easily avoidable.

I have spoken of fatigue. It affects boys no less than masters. It has always seemed to me that the present five hours grind in the hottest part of the day is altogether too great a strain all round, considering our gruelling climate and the dubious economics of our daily life. Our own schooldays are not so far off but that we remember how unpleasant it was to have to bolt down hot food without appetite, hurry down a mile or two to school, and sit for a whole morning in deliquescent somnolence in a hot close class-room. As for work after two, it was just night-mare. Here were all the most ideal conditions for the promotion of

dyspepsia and ganeral ill-being. Why should such a system continue? I am absolutely convinced that if the work is reduced by an hour or even two hours and shifted to the cooler hours of the morning (between seven and eleven) our eduacated men will live longer than they now do, and be fresher while they live I refuse to believe that the quantity or quality of the work done will be more damaged by this system than by the progressive degradation of standard which now so fatally dilutes all instruction given in schools. In any case the advantages far outnumber the disadvantages of the change. It would promote early rising. It would make breakfast at a reasonable hour possible and help enjoyment and assimilation. We get complete rest after the meal. The quantity of work done is itself not overtaxing. The boy can play or read at leisure the rest of the day, while the master gets more time to check and inspect the day's work—a matter which is at present badly neglected. Also, one may add, the necessity to attend school early would gradually make the boys live in a near and compact area where they would be better looked after by the school—an advantage which tends to approximate more and more closely to the residential ideal. Those who live far away from the school may conceivably feel this a hardship, but after all such boys are few, and may be trusted tc suit themselves when the rule bccomes universal. The proposals made by the Health Committee (who recently considered the question) have this disadvantage tnat the period of rest recommended by them though satisfactory in length falls between spells of work, and the sense of release necessary for rest cannot come easfly. Besides play time gots restricted, necessarily when work of any duration is to be done in the afternoon. A better solution would have been the shifting of afternoon work to night, but it is hardly possible in India.

There are a great many other things which challenge our noticc. But they are largely questions of detail, best left to the committee to consider. Besides, it will not do to grumble the whole time. There is however one very vital thing which I should not omit to speak of—I mean the social insignificance of the schoolmaster. We have at present neither the means nor the boldness (neither the tin nor the brass. if I may say so) to attempt an entry into public affairs, participation in which is absolutely necessary for social consideration. Out of this has come the very widespread notion that we are in the nature of things unfit for public life. The few schoolmasters who got or made the opportunity have completely and brilliantly belied this monstrous prejudice. But the prejudice itself continues I am amazed when I consider what undrainable ore of knowledge and talent exists in our schools and colleges unexploited by the State. The knowledge of the past, and the sense of proportion which it gives, the sanity and moderation of the disciplined mind, the capacity for accurate study and strong exposition, the loyalty

which comes of temperament and training,—these the schoolmaster generally has in a pre-eminent degree. When a lawyer makes the common gibe about the schoolmasters' lack of the knowledge of life, he probably means nothing more than ignorance of the Penal Code and sharp practice generally; when he speaks of his unfitness for affairs, he is merely saying something appallingly conventional. It is a puzzle to me why we have not gone into this question with vigour long before. It makes me sad to think that so much that is good and strong should be lost to the world. I sincerely believe that the State would be doing itself a service if it took the trouble to find out and utilize such talent. The initiative will have to be theirs. Few of us can contest an election; few have influence enough to push ourselves forward into notice. The state should look for suitable men among us and by nomination and other encouragements help us to those opportunities for service that we should have in common with other professions. It has always seemed to me a screaming absurdity that we who belong to one of tbe greatest of the world's universities should not have been able to find one of ourselves to represent us in the Madras Legislative Council.

II

There is another aspect of the problem to consider—are we as a profession, as excellent as we might be? I am firmly of opinion that the *personnel* of most schools requires searching change. The recruitment of teachers is at present most haphazard. Often the man who finds he cannot do anything else drifts in unwillingly, or he is working for a place in some other profession and uses the school as a half-way house between the university and a career. Or again, perhaps it is some one who has made up his mind to be a teacher but is physically, mentally or morally unsuited to the work. It should not be a difficult matter to weed out such types. We have a right to expect men who know their own minds and mean what they say. The owner or manager is largely justfied in demanding in addition to high class abilities a contractual arrangement for a number of years. This would effectually prevent strollers and dillettantes from tinkering with children's minds.

While it may be conceded that teachers as a class are quite as good as the members of any other profession in the matter of information and ideas, I believe that a good many of them fall short of the high standard one has a right to expect of a preceptor of youth. Their reading is often quite insufficient; their notions of outside things hazy; their knowledge of their own particular subjects inaccurate. What shall we say of a man who in his fear of seeming to be at a loss avers things he does not know and has not verified, and so passes on wild plunging images of ignorance into the child's receptive mind? The man who has no regard for facts should never be a teacher; he who cannot detect and explain the law which connects those facts will never be a great teacher. I have known lecturers in

English who knew nothing of Peter Pan and his maker, or had to do Rupert Brooke and could say nothing of him beyond what a Madrasi annotator, himself ignorant, had contrived by disastrous guesses to state. One explained King Arthur as saying to Sir Bedivere (apropos of Excalibur) that the knight wished to "profit by the sale proceeds of the sword"! It is easy to multiply such instances. Among High School teachers things are much worse. I have known many who did not know the meaning of words, and habitually misused such expressions as *songster, several, mother country, due to* etc., One gentleman could not explain "*Shot and shell*"; another did not know the difference between a rifle and a revolver; and yet another, largely daring, told his boys that the aero-plane in flight "flaps its wings like a bird." It would interest teachers to know that there are always boys who take the trouble to collect the 'howlers" which fall from schoolmaster's lips. Why should we make ourselves ridiculous when we may easily avoid doing so?

When a man makes up his mind to be a schoolmaster and attaches himself to some good well-standing institution, he should undergo a rigorous course of special study in the subjects he intends to do, and should industriously collect and store up all the general knowledge he can get hold of. He should be able to face a searching examination in both these departments. What good can a course at the Training college do to an ignorant man? He should have something to teach before he is taught how to teach. I have always thought that the L. T. course should be restricted to those who have undergone the special studies I have mentioned and can pass a stiff preliminary examination in them. It is absurd that while other careers insist on long terms of special preparation, the freelance still largely dominates teaching and journalism. Let us make ourselves admirable,—for so we shall win the confidence of the child and help him to be admirable likewise.

The teacher should be something of a knight-errant, and no mere hack. He should try and achieve the ascetic purity and unwavering chivalry of idealism which characterise the true knight. He should be high-souled and something of a stoic, and should have physical no less than moral prowess. The teacher who is not athletic is always incomplete, in so far as he lacks what appeals most directly to youth. I would go further and say that the element of personal appearance is of great importance. Every teacher should in his own interest as well as that of his boys make himself as personable as he can. If through carelessness or defiance or affectation he lets himself be untidy or odd or repulsive he would be setting a pernicious example, in addition to the fact that he would be giving away his own impressiveness to some extent. The man who is unclean or slipshod may himself be harmless, but should have no place in the company of youth any more than the wine-bibber, the loose talker or loose liver. The man who is peevish or

gloomy or pessimistic is a positive danger as his influence may permanently warp a fresh up-springing mind. Yet another type, the pseudo-vedic (if I may so name it) is enormously popular at present. These men teach the budding flower the duty of withering away. They call the bright-faced lad from his play and tell him about sacrifice and renunciation and other things that puzzle him and unfit him for life. They perpetuate, for their own glory, all the hypocrisy and cant which cloud Indian life. The teacher should be none of these. He should be a man, clean and wholesome, and should teach his boys also to be men, unashamed of the life God has given them though profoundly wishful of making it better than it is. And the pity, the infinite pity of it all is—there is so much to do for the tortured life of India!—an endless gamut of tasks ranging from washing babies to ruling an empire! There is much to learn, and much more to forget. There is much to sweep away social injustice, and vile customs and the age-old superstitions that perpetuate them. Our religion has much to answer for,—it is under its sanctions that much of all this evil exists. It creates a curious duality in our minds, which is partly confusion and partly dishonesty. We often find men of the most advanced views on general matters bigoted on the ridiculous minutiae of ritual. We find men professing the broadest democratic principles actively opposing social change and compromise. We find, too, men who preach the highest principles of Vedantic ethics condoning vile indefensible things) in our life. What ingnuity they show in raking up and citing for their own purpose, old forgotten texts meant for the simpler conditions of another age! I have always been puzzled by the juxtaposition of democracy and the doctrine of Karma in present beliefs And when I hear one of our publicists whose political opinions are almost communistic talk of reviving ancient Hindu society and religion, I suspect he is talking conventionaliy to please the multitude. One part of him must be hypocritical. I cannot understand how in these luminous days we can want to get once again into primitive conditions. The work we have to do is an enormous cleaning out. To confuse the issue by unsound thinking or malevolent bigotry is perilously to delay that task. The world's work is always a matter of blood and sweat;—hymn-chanting, and procession-making are sensational things which lead nowhere. This century has not much use for cranks, faddists, or separatist fanatics; it will want men who are honest and fearless and sane and true. Let us prepare such men.

(With acknowledgments to the Cochin Teachers' Magazine).

കാളിന്ദി.

ഞാൻ ബി. എ. പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടു നാലു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞു. ഇപ്രകാരം ഒരു പദവിയെ പ്രാപിച്ച എല്ലാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും ബാധിക്കുന്ന ശല്യം എന്നെയും ഒഴിച്ചു വിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞ നാലു കൊല്ലമായി എനിക്കു ഒരെ വിഷയത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന നാലായിരം എഴുത്തുകളല്ല നാലു ദിക്കിൽനിന്നും വന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇതുകളെല്ലാം എന്നെ വിവാഹത്തിന്നു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങളാണ്. പത്രങ്ങൾക്കു പുറമെ, മുഖതാവിൽ കണ്ടു സംസാരിക്കുന്നതു കുറച്ചധികം നന്നെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരുടെ ദൂതന്മാരും എന്റെ അടുത്തു വന്നിട്ടില്ലെന്നില്ല. കുട്ടിയായിരിക്കുന്ന കാലത്തു ഒരു നല്ലവാക്കുകൂടി പറയാത്ത അമ്മായിമാരുടെ വേഷപ്പകച്ച് കേമംതന്നെ. മാതുലന്മാർക്കും ദിനംപ്രതി എന്നിൽ പ്രതിപത്തി കൂടിക്കൂടിവരുന്നു. സ്വജനങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ ഞാനില്ലാതെ അടിയന്തരങ്ങൾ നടക്കില്ലെന്ന ദിക്കായി. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ എന്റെ നന്മയെ ഇച്ഛിക്കാത്തവരും, എന്നെ സ്നേഹിക്കാത്തവരും ബന്ധുക്കളിലും, അടുത്തുള്ളവരിലും ഇല്ല തന്നെ.

കഴിഞ്ഞ കന്നിമാസത്തിൽ എന്നെ പ്രവൃത്തിസംബന്ധമായി പാലക്കാട്ടേക്കു മാററി. ഞാൻ അവിടെ ചെന്നു പ്രവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു നാലുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു ദിവസം രാവിലെ അച്ഛന്റെ എഴുത്തുംകൊണ്ടു ഒരാൾ എന്റെ അടുക്കൽവന്നു. ഞാനയാളോടു "വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ലല്ലൊ?" എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു ലക്കോട്ടു പൊളിച്ചു, എഴുത്തൊന്നു വായിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അതിന്നുശേഷം ഞാനയാളോടു, വീട്ടിലെ ഓരോ വർത്തമാനവും ചോദിച്ചറിഞ്ഞ്, ഒരു ദിക്കിൽ പോയിരുന്നുകൊള്ളുവാൻ പറഞ്ഞു. വാലിയക്കാരനെ വിളിച്ചു അയാൾക്കു വേണ്ടതെല്ലാം അന്വേഷിച്ചു കൊടുക്കേണമെന്നു കല്പിച്ചു ഞാൻ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കസേലയിലിരുന്നു ആ പത്രത്തെ ഒന്നുകൂടി വായിച്ചു. അതിലെ താല്പര്യമെന്തെന്നാൽ, എന്റെ വിവാഹദിവസം നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നും അതിന്നു ഞാൻ യാതൊരു മുടക്കവും പറയരുതെന്നും ആയിരുന്നു. ഈ പത്രം എന്നെ കഴിഞ്ഞുപോയ പല കാര്യങ്ങളേയും പററി ആലോചിപ്പാൻ പ്രേരിതനാക്കി. കഴിഞ്ഞുപോയ കാര്യങ്ങളെ ഓർക്കുമ്പോൾ മനസ്സിന്നുണ്ടാകുന്ന സുഖവും, ഭാവിയെ അറിവാനുള്ള അത്യാഗ്രഹവും മനുഷ്യപ്രകൃതിയാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു എന്റെ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയിൽ ഏവനും അസാധാരണത്വം കല്പിക്കയില്ല. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന എഴുത്തു, ഉറക്കം തൂക്കുന്നവന്റെ കയ്യിലുള്ള സാധനത്തെപ്പോ

ലെ പിട്ടത്തത്തിൽനിന്നു വിട്ടു നിലത്തുവീണു. ചിന്തയിൽ ലയിച്ചിരുന്നതിനാൽ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒന്നിലും എന്റെ കണ്ണു പതിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കല്ലിൽ കൊത്തിയ രൂപം പോലെ ഞാൻ ആ കസേലമേൽ കണ്ണും തുറിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ, നിരത്തിന്മേൽ കൂടി പോകുന്ന അപരിചിതന്മാർക്കു ഞാനൊരു ഭ്രാന്തനാണെന്നു തോന്നാതിരുന്നാലത്ഭുതമെന്നെ പറയേണ്ടു.

ഏതാണ്ടൊരുമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ദീനസ്വരം എന്റെ ആലോചനക്കു വിഘ്നമുണ്ടാക്കി. ചിന്തയാകുന്ന കാട്ടിൽനിന്നു പുറത്തു ചാടിയ ഞാൻ കുററിക്കാട്ടിൽനിന്നു വെളിവിൽ പുറപ്പെട്ട മുയലിനെപ്പോലെ സംഭ്രമമാനസനായി മിഴികളെ നാലുപാടും പെട്ടന്നു ചലിപ്പിച്ചു.

അല്പം ദൂരയായി എന്നെത്തന്നെ ഏകലക്ഷ്യമായി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സ്വരൂപത്തെ ഞാൻ കണ്ടു. പെട്ടെന്നുണ്ടായ നോട്ടത്തിൽ മതിയായ വിശ്വാസം പോരാത്ത എനിക്കു, ഞാൻ സ്വപ്നം കാണുകയാണെന്നു തോന്നി. എങ്കിലും സംശയഗ്രസ്തന്റെ അവസ്ഥയെ വിട്ടു സൂക്ഷ്മതത്വത്തെ ഗ്രഹിക്കേണമെന്ന ബോധജ്ഞനെപ്പോലെ, ഞാൻ ആ രൂപത്തെ ആപാദചൂഡമൊന്നുകൂടി നോക്കി.

മദ്ധ്യാഹ്നസൂര്യന്റെ അസഹനീയമായ രശ്മിയേററു വാടുന്ന മലരെന്നപോലെ ആ സ്വരൂപത്തിന്റെ മുഖം എന്റെ നോട്ടത്തിൽ തൽസമയം താണുപോയി. എന്റെ മനസ്സിലും പറവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു വികാരം വന്നുദിച്ചു. പലതും ചോദിപ്പാനായി മനസ്സു മുതിന്നുവെങ്കിലും മിണ്ടുവാനായി വായ അനുവദിച്ചില്ല.

മാന്ദ്യസ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്ന ഞാൻ ഉരിയാടുകയില്ലെന്നോർത്തിട്ടോ, അല്ല എന്റെ പരിഭ്രമസ്ഥിതിയെ പാർത്തിട്ടോ, ആ രൂപം ഇററിററുവീഴുന്ന കണ്ണുനീരോടുകൂടി, അതിയായ ശോകത്തെ മനസ്സിലടക്കിക്കൊണ്ടു, ശിലയുമലിയുന്ന ദൈന്യസ്വരത്തിൽ എന്നോടിപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"എന്നെ തിരിച്ചറിവാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടു ഞാൻ പറഞ്ഞറിയിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലൊ. ആറുവൎഷംമുമ്പു പിതാവൊന്നിച്ചു ഇവിടെ പാൎത്തു പഠിക്കുന്ന കാലത്തു ഞാനെന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരൊത്തു ആ വീട്ടിന്റെ മുൻപിൽത്തന്നെയായിരുന്നു വസിച്ചിരുന്നത്. ഈ കൊല്ലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഉണ്ടായ മാററമാകുന്നു എന്നിലിപ്പോൾ കാണുന്നതു്. ദൈവത്തിന്റെ മതം മനുഷ്യനാൽ മാററാൻ കഴിയാത്തതാണല്ലൊ.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു അവൾ ഒരു കുട്ടിയെപ്പോലെ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. അവളുടെ ഓരോ വാക്കുകളും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വിശിഖബാണങ്ങളെപ്പോലെ വന്നു തറച്ചു.

ഞങ്ങൾ തമ്മിൽക്കഴിഞ്ഞ ഓരോ കാൎയ്യങ്ങൾ പുതുമഴ പെയ്യുമ്പോൾ പാററ പൊങ്ങുന്നപോലെ, അവൾ കരയുമ്പോൾ ഇരുട്ടായിരുന്ന മറവിയിൽനിന്നു പൊന്തി വെളിച്ചമാകുന്ന സ്മരണയുടെ പുറവും പാറി നടന്നു. ഞാൻ പഠിക്കുന്നകാലത്തു സ്കൂളിലേക്കു പോകുമ്പോൾ നിരത്തിന്മേൽ വെച്ചു ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കാണുകപതിവായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്തു അപരിചിതന്മാരുടെ നോട്ടവും ദിനംപ്രതി സിദ്ധിച്ച പരിചിതനില ഞാനെങ്ങിനെ മറക്കും? വൈകുന്നേരം ഓരോ കഥാപുസ്തകം വായിച്ചു ഞാൻ വീട്ടിന്റെ ഉമ്മറത്തിരിക്കുംപോൾ, അവൾ തന്റെ മുററത്തുള്ള ഉദ്യാനത്തിൽ ഏകാകിനിയായി ലാത്തുന്നതും ഈശ്വരാ! എനിക്കു ഇന്നലെയെന്നപോലെതോന്നുന്നു. വിവിധവൎണ്ണങ്ങളിലുള്ള പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളേയും, വിലപിടിച്ച ആഭരണങ്ങളേയും ധരിച്ച അവളുടെ കളേബരവും, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളെ പുരട്ടി, ചിക്കിമിനുക്കിയ അവളുടെ അന്നേത്തെ കേശപാശവും, എന്നെ നോക്കി മന്ദസ്മിതം ചെയ്തിരുന്ന മനോഹരവദനവും, ഒരു ചിത്രംപോലെ എന്റെ മനസ്സിൽ കാണുന്നു.

എന്നാൽ അന്നത്തെ ആഡംബരങ്ങളൊന്നും ഇന്നിവളിൽ കാണുന്നില്ല. ഈ ഇടിച്ചൽ, തന്നെയായിരിക്കാം ഇവളെ നേരിട്ട കഷ്ടത. പിന്നീടു അവളുടെ സ്ഥിതിയെ ചോദിച്ചറിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ഊഹിച്ചതു ശരിതന്നെയായിരുന്നു. അവളുടെ അച്ഛൻ ഒരു കച്ചവടക്കാരനായിരുന്നു. കച്ചവടത്തിൽ പങ്കുകാരനായിരുന്ന അവളുടെ മകനെ കല്യാണം കഴിപ്പാൻ അവളോടാലോചിക്കാതെ അച്ഛൻ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുകയും പിന്നെ അവളുടെ വിസമ്മതത്താൽ അതു നടക്കാതെ പോകയും ചെയ്തു. മാനിയായ തന്റെ കൂട്ടുകാരനു ഈ പ്രവൃത്തി രസിക്കാത്തതിനാൽ അവർ തമ്മിൽ ഛിദ്രിച്ചു. അതുകൊണ്ടു ഇവളുടെ അച്ഛനു അമിതമായ നഷ്ടം വന്നു ഐശ്വൎയ്യമെല്ലാം ക്ഷയിച്ചു. അവളുടെ വ്യസനത്തോടുകൂടിയുള്ള ഗൽഗദാക്ഷരങ്ങളിൽനിന്നു എനിക്കു ഇത്രമാത്രമെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ഇപ്രകാരം തോന്നി. ധനത്തേയൊ പദവിയേയൊ, പൂൎവ്വബന്ധമൊ ഓൎത്തിട്ടു തങ്ങളുടെ പുത്രിമാരെ, അവരുടെ സമ്മതത്തെ ലേശം വകവെക്കാതെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഇഷ്ടംപോലെ വിവാഹംകഴിപ്പിക്കുന്നതു്അവരുടെ ക്ഷേമത്തിന്നു പകരംഎന്നെന്നേക്കുംഉള്ള ദുഃഖത്തെയല്ലെഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുന്നതു. ഒരു സ്ത്രീക്കനുരൂപനായ വരനെഅവൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനെക്കാൾ മററാരെങ്കിലുംതിരഞ്ഞെടുത്താലവളുടെ ഇച്ഛാനുസരണമാവുമൊ? ചില്ലറ സംഗതിയെ ആലോചിച്ചുനോക്കുക. ഒരുവന്നു കുപ്പായത്തിന്നു ഇഷ്ടംപോലെയുള്ള ശീല വേണമെങ്കിൽ അതിന്നു അവൻതന്നെ പോകുകയൊ അല്ല അന്യനൊരുത്തനെ അയക്കുകയൊ നല്ലതു? നിസ്സാരമായിരിക്കുന്ന ഈ സംഗതികളിൽ അവനവൻ പോയി പ്രവൎത്തിച്ചാലെ ഉചിതമായ്വരുകയുള്ളു. എങ്കിൽ, തന്റെ ജന്മം മുഴുവൻ ഒത്തൊരുമിച്ചു വാഴേണ്ട സഹജീവിയെ താൻതന്നേ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമല്ലെ!! തമ്മിൽ

ചേരാത്ത ദമ്പതിമാരുടെ ജീവിതത്തിൽ സുഖം എന്തു? പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന സ്വയംവരം ഗാന്ധർവ്വവിവാഹം എന്നിവയുടെ ഉദ്ദേശം എന്തായിരുന്നുവെന്ന ഇന്നത്തെ ജനങ്ങൾ ഓക്കുന്നുണ്ടോ?

സ്ത്രീകൾക്കു ഈ വിഷയത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലെന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ പുരുഷന്മാക്കു ഇതിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ? അച്ഛന്റെ എഴുത്തിൽനിന്നു അതും സ്വേച്ഛയാ പ്രവൎത്തിക്കരുതെന്നല്ലെ വരുന്നതു്. ഇഹലോകത്തിലെ ദൈവമെന്ന പിതാവിനെ ലംഘിച്ചെങ്ങിനെ നടക്കും? അച്ഛൻ എന്റെ നന്മക്കുവേണ്ടിയാണ് പ്രവൎത്തിച്ചതെങ്കിലും, ആ നന്മ, ഇവിടെ തിന്മയായിട്ടാകുന്നു അവസാനിച്ചതു്. ആറു കൊല്ലം മുമ്പുതന്നെ മനസാ വരിച്ചിരിക്കുന്ന എന്റെ പ്രേമഭാജനത്തെ വിട്ടു, അന്യരിൽ എന്റെ മനസ്സു പതിക്കുവാൻ പ്രയാസംതന്നെ. പുറമെക്കു പറവാൻ ലജ്ജ അവളെ സമ്മതിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, എനിക്കുവേണ്ടിയാകുന്നു അവളിപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്ന കഷ്ടതകളെല്ലാം. ഇവളോടു കിടപിടിക്കുവാൻ ദമയന്തിയെ മാത്രമെ ഞാൻ കാണുന്നുള്ളൂ.

അച്ഛന്റെ കല്പനയെ ധിക്കരിച്ചു ഇവളെ കല്യാണം കഴിക്കുന്നതായാൽ "തെമ്മാടി" എന്ന പേരിന്നു ഞാനർഹനാകാതിരിക്കുമോ? പക്ഷേ തന്നെ കാമിച്ച നാരിയെ പരിത്യജിക്കുന്നവൻ പാപിയാണെന്നല്ലെ ഭാരതത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. കചനെ മാതൃകാപുരുഷനാക്കി അനുകരിച്ചാൽ പാശ്ചാത്താപം എന്നെ വിട്ടുപിരിയുകയില്ല. ജനങ്ങൾ എന്റെ കൃത്യത്തെപ്പററി അപവാദം പരത്തുമായിരിക്കാം. ജനാപവാദത്തെ ഭയപ്പെട്ടു കാൎയ്യവിഘ്നം വരുത്തുന്നവൻ വിഡ്ഢിതന്നെ. സകലരേയും പ്രസാദിപ്പിക്കാൻ മനുഷ്യനാൽ അസാദ്ധ്യം. അതുകൊണ്ടു അവനവൻ തന്നെ ആലോചിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതാകുന്നു ഉത്തമം."

ഞാൻ എന്റെ ആലോചനകളെ നിൎത്തി, ഉടനെ ഒരു കഷണം കടലാസ്സെടുത്തു അച്ഛന്റെ എഴുത്തിന്നു ഇപ്രകാരം മറുപടി എഴുതി.

ശ്രീ.

എഴുത്തു കിട്ടി, വിവരമെല്ലാം അറിഞ്ഞു. എന്നോടൊന്നും പറയാതെ ഇങ്ങിനെ വിവാഹം നിശ്ചയം ചെയ്തതു അച്ഛന്നു എന്നിലുള്ള അധികവിശ്വാസം കൊണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ എനിക്കു ഒരപേക്ഷയുണ്ടു്. ഞാൻ വളരെക്കാലമായി മനസാ വരിച്ചിരിക്കുന്ന ദേവദാസന്റെ മകളെ കല്യാണം കഴിക്കേണമെന്നാകുന്നു എന്റെ ഇഷ്ടം; പക്ഷേ അച്ഛന്റെ ഇഷ്ടം പോലെ പ്രവൎത്തിക്കേണമെന്നു ശാസിക്കുന്നപക്ഷം അപ്രകാരം ചെയ്യതന്നെ. നിശ്ചയിച്ച ദിവസം മാററേണമെന്നില്ല. ഞാൻ മറുവടിക്കു കാക്കുന്നു. എന്നു സ്വന്തം അപ്പു."

ഈ മറുവടിയും കൊടുത്തു വന്ന ആളെ ഞാൻ പിറേറത്തെ വണ്ടിക്കുതന്നെ അയച്ചു. പിന്നെ ഞാൻ അവളെ പലതും പറഞ്ഞാശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എ

ൻെറ ഉദ്യമം അദ്യത്തിൽ ഫലിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ എൻെറ പരിശ്രമത്തിൽ-നിന്നു പിൻമാറിയില്ല. കാരണം എന്തുസങ്കടങ്ങളും ഉള്ളിൽ ഒതുക്കി അമക്കാൻ ശക്തിയുള്ള ധീരചിത്തന്മാൎക്കുകൂടി തങ്ങളുടെ ആപ്തമിത്രങ്ങളെ കാണുമ്പോൾ അ അവരുടെ വ്യസനമാകുന്ന ചുമടിറക്കുവാനുള്ള അത്താണിയതാണെന്നു തോന്നാറുണ്ടെന്നു, എനിക്കു അറിവുള്ളതാകുന്നു. പ്രാണസ്നേഹിതൻ എത്രത്തോളം ആശ്വാസം നൽകുന്നുവോ, അത്രത്തോളം മററവൻ തൻെറ ദൈന്യതയെ വെളിപ്പെടുത്തും. ഒടുവിൽ എൻെറ പ്രയത്നം സഫലീകരിച്ചു ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ അവവധി പഴമകൾ പറഞ്ഞശേഷം അവൾ എന്നോടു യാത്രപറഞ്ഞു.

മേൽപറഞ്ഞ സംഭവം കഴിഞ്ഞിട്ടു ദിവസം രണ്ടായി. അച്ഛൻെറ എഴുത്തൊന്നും കാണുന്നില്ല. എൻെറ മനസ്സിൽ ആധിമുഴുത്തു വ്യാധിയായിത്തീൎന്നു തുടങ്ങി. ആലോചനയിലല്ലാതെ മററെല്ലാററിലും തൃഷ്ണകുറഞ്ഞുവന്നു. അന്നു രാത്രി ഞാൻ ചെന്നു കിടന്നു, ഉറക്കം പിടിച്ചപ്പോൾ എൻെറ പടിക്കൽ ആരോ വന്നു വിളിക്കുന്നതുകേട്ടു; ഞാൻ വിളക്കു കൊളുത്തി. ഭൃത്യനെ വിളിച്ചു. ആരാണു വന്നതെന്നറിവാൻ കല്പിച്ചു. അവൻെറ കൂടെ എൻെറ മുമ്പിൽ പ്രവേശിച്ചതു മററാരുമല്ല, എൻെറ അച്ഛൻതന്നെ. അച്ഛനെ കണ്ടമാത്രയിൽ എനിക്കൊരു സന്തോഷവും ഭയവുമാണ് തോന്നിയതു്. ഊണു ക്ഷണത്തിൽ തെയ്യാറാക്കി. ഊണ് കഴിഞ്ഞശേഷം ഞങ്ങൾ മുകളിൽ പോയി സംസാരിച്ചു എൻെറ പരിഭ്രമാവസ്ഥയെ കണ്ടറിഞ്ഞ പിതാവു, എന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കാനായി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "നിൻെറ ഗുണത്തെ കാംക്ഷിച്ചാകുന്നു ഞാനിങ്ങിനെ പ്രവൎത്തിച്ചതു. പക്ഷെ നിണക്കതു വേണ്ടെന്നാണെങ്കിൽ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യുന്നതിൽ എനിക്കു എത്രയും സന്തോഷം. ദേവദാസനും ഞാനും തമ്മിൽ വലിയ സ്നേഹിതന്മാരാകുന്നു. അദ്ദേഹം തൻെറ ഇപ്പോഴത്തെ നിസ്സഹായാവസ്ഥയെ ഓൎത്തിട്ടാകുന്നു എന്നോടീ ബന്ധത്തിന്നാവശ്യപ്പെടാത്തതു. ഞാൻ നാളെത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു കാൎയ്യമെല്ലാം നിൻെറ ആഗ്രഹംപോലെ നിവൃത്തിയാക്കാം". ഇത്രയും കേട്ടമാത്രയിൽ എനിക്കുണ്ടായ സന്തോഷം ഇന്നുള്ള ജീവികളിൽ ആൎക്കെങ്കിലും ഉണ്ടാകുമെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അന്നു ഞങ്ങൾ പല വൎത്തമാനവും പറഞ്ഞു കിടന്നുറങ്ങി.

ഭൂമി ഉണ്ടായ മുതൽക്കു ഇന്നെവരെ തൻെറ പ്രവൃത്തിയിൽ വിഘ്നം വരുത്താത്ത ആദിത്യദേവൻ കിഴിക്കുനിന്നുദിച്ചു ഒരു നാഴിക പൊന്തിയതിന്നു ശേഷമെ ഞാൻ കണ്ണുമിഴിച്ചുള്ളൂ. അടുത്തു നോക്കിയപ്പൊൾ അച്ഛൻ എഴുനീററിരിക്കുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടു.

ദിനകൃത്യം കഴിച്ചു ചായയും കുടിച്ചശേഷം അച്ഛൻ ദേവദാസനെ കാണുവാൻ പോയി. അച്ഛൻ വരുന്നവരെ വൎത്തമാനക്കടലാസ്സും വായിച്ചു ഞാൻ ഉമ്മറ

ത്തു തന്നെ ഇരുന്നു. രണ്ടുമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അച്ഛൻ മടങ്ങിവന്നു. ആ മാസം 28-ാംനു- ഞായറാഴ്ചയാണ് എന്റെ വിവാഹം എന്നെന്നോടു പറഞ്ഞു.

പിറെറദിവസം തന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്നേഹിതന്മാർക്കെല്ലാവർക്കും ക്ഷണക്കത്തെഴുതിത്തുടങ്ങി

ഞാൻ ഓരോ ദിവസവും എണ്ണിക്കഴിച്ചു. അന്നത്തെ ദിവസം, ഒടുവിൽ വന്നണഞ്ഞു.

അന്നു ഞാൻ സൂര്യനെ തോല്പിച്ചു.

പുലച്ചക്കു തന്നെ എഴുന്നേററു ഭൃത്യന്മാർക്കെല്ലാം പ്രവൃത്തി തിരിച്ചുകൊടുത്തു; വരുന്ന സ്നേഹിതന്മാരെ സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം ചെയ്തു. ദൂരദിക്കിലുള്ള ആപ്തമിത്രങ്ങളെല്ലാം രാവിലത്തെ വണ്ടിക്കുതന്നെ എത്തിച്ചേർന്നു; പിന്നേ വന്നവരെ ആദരിക്കുവാനുള്ള പ്രയത്നങ്ങളിൽ അവർ എന്നെ സഹായിച്ചു. നേരം ഉച്ചതിരിഞ്ഞു വൈകുന്നേരമായി. കളിക്കേണ്ടവരെല്ലാം കളി കഴിഞ്ഞു വന്ന ശേഷം ഞങ്ങൾ ചായ കഴിപ്പാൻ ഇരുന്നു. ചായ കഴിഞ്ഞു. ദേവദാസന്റെ വീടു അടുത്തായിരുന്നതുകൊണ്ടും, വിവാഹത്തിന്റെ മുഹൂർത്തം രാത്രി പത്തുമണിക്കായിരുന്നതുകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ രാത്രിയുടെ വരവും പാർത്തു ഓരൊ വർത്തമാനം പറഞ്ഞു അവിടെ ഇരുന്നു. ഒടുവിൽ,

"താരാഹാര മലങ്കരിച്ചുതിമിരപ്പൂ
ഞ്ചായൽ പിന്നോക്കമി
ട്ടാരാകേന്ദുമുഖത്തിൽനിന്നു കിരണ
സ്മേരംചൊരിഞ്ഞങ്ങിനെ
ആരോമൽക്കനകാബ്ജ കോരകകുചം
തുള്ളിച്ചൊരാമോദമോ
ടാരാലംഗനയെന്നപോലെ നിശയും
വന്നാളതന്നാളഹോ".

ഞാനും സ്നേഹിതന്മാരും പുറപ്പെട്ടിറങ്ങി, വലിയ ആഘോഷത്തോടുകൂടി ദേവദാസന്റെ ഭവനത്തിൽ ചെന്നുകയറി. മുഹൂർത്തസമയത്തിന്നു കുറച്ചിടയുണ്ടായതിനാൽ ഞങ്ങൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഓരോ വിനോദങ്ങളിൽ രസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മുഹൂർത്തം വന്നണഞ്ഞു. ഞാനും സ്നേഹിതന്മാരും കല്യാണപ്പന്തലിൽ ചെന്നെത്തി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാളിന്ദിയും സഖികളും വന്നുചേർന്നു. ഞങ്ങളുടെ മനംപോലെ വിവാഹവും കഴിഞ്ഞു.

വി. യം. ഗോവിന്ദമേനോൻ, (വിദ്യാർത്ഥി)

Our Competition Page.

In the 'Expanding Words' Competition, only 4 students sent me lists of words. One of them apparently has not understood what was meant and simply wrote out 13 words containing the letter 'G', the second word being of 2 letters, the third of 3 letters and so on. Of the remaining three, S. Krishna Iyer of the Junior Intermediate class has given as many as 9 expansions of which "G-Go—Got—Gout—Tough—Though—Through—Thorough" seems to be the best. P. S Narayanan of the Sixth Form went as far as 'Thorough' quite all right, but after this he introduced a word 'Thor—tough' which is not found in dictionaries and then proceeded to 'Throughout'. K. Kunhi Krishna Menon of the Junior Intermediate Class went wrong in the last word which he introduced, his list being

"G—Go—Log—Long—Along—Gallon—Galleon—Longeval—Longleave."

If he had stopped at 'Longeval', the list would have been quite a good one Evidently he took 'Longleave' to be one word. The prize goes to S. Krishna Iyer but I intend giving consolation prizes to K. Kunhikrishna Menon and P. S. Narayanan.

AMUSING PROBLEM.

The following problem—'*Amusing Problem*' it is called by its author—has been sent to me by Mr. K.V. Vasudeva Iyer, Secretary, Calicut Municipal Teachers' Union, for insertion in this magazine:—

" If 1 is added to 24, the result becomes a square and if 1 is added to twice 24, the result becomes another square Find 6 numbers like 24."

He offers to give a prize to the sender of the first correct solution examined by me. The competition is, as usual, open only to the present students of the college who purchase copies of this issue of the Magazine. The solutions may be sent in covers addressed to me.

A. V. K. Krishna Menon.

ഭാഷാന്തരപംക്തി.

മൂലശ്ലോകം.

അഹോ ദുൎജ്ജനസംസൎഗ്ഗാ-
ന്മാനഹാനിഃ പദേപദേ
പാവകോലോഹസംഗേന
മുദ്ഗരൈരഭിഹന്യതെ.

തൎജ്ജിമകൾ.

1. ദുഷ്ടസംഗത്തിനാലുണ്ടാം
മാനഭംഗമടിക്കടി
തീയിരുമ്പോടുചേരുമ്പോൾ
കൂടം കൊണ്ടടിയേല്പതെ.

കെ. സി. കുട്ട്യപ്പനമ്പ്യാര്.

2. ദുഷ്ടമൈത്രിയഹോമാനം
നഷ്ടമാക്കുമടിക്കടി;
കിട്ടുന്നു താഡനം വഹ്നി-
ക്കൊട്ടയസ്സംഗമൂലമായ്.

കെ. എ. ഐ. തിരുമുല്പാട്.

3. ന്യൂനം ഖലജനാസംഗം
മാനഭംഗംവരുത്തിടും
പാവകൻ തല്ലുകൊള്ളുന്നു
ലോഹസംസൎഗ്ഗമൂലമായ്

കെ. എം. ജനാർദ്ദനൻ തിരുമുൽപ്പാട്, (വിദ്യാൎത്ഥി)

4. ദുഷ്ടരായുള്ളയോഗത്താൽ
മാനക്കേടുളവായിടും
അടികൊള്ളുന്നു തീയ്യേററം
ലോഹമായുള്ള ചേൎച്ചയാൽ

കെ. എം. നാരായണനെഴുത്തച്ഛൻ, (വിദ്യാൎത്ഥി)

5. ദുഷ്ടരോടുള്ള സംസൎഗ്ഗം
മാനഭംഗംവരുത്തിടും
പാവകൻലോഹ സംഗത്താ-
ലടിയേല്ക്കുന്നുമേട്ടിയാൽ.

കെ. ബി. ഉണ്ണികൃഷ്ണമേനോൻ, (വിദ്യാൎത്ഥി)

6. ദുഷ്ടസമ്പക്കമേകുന്നു
മാനനഷ്ടം പലപ്പൊഴും
ലോഹസംസൎഗ്ഗമേറുന്നു
പ്രഹാരം പാവാകുന്നുമേ.

പി. ചാത്തു (വിദ്യാൎത്ഥി)

7. ദുഷ്ടരോടുള്ള സംസൎഗ്ഗം
മാനഹാനി വരുത്തിടും
ഇരുമ്പോടിടചേൎന്നീടിൽ
തീയ്യും പ്രഹരമേററിടും.

എസ്സ്. കൃഷ്ണൻ (വിദ്യാൎത്ഥി.)

8. ന്യൂനമാഖലമനുഷ്യ സംഗമാൽ
മാനഹാനി വരുമേതുമൎത്ത്യനും
ചുററികൊണ്ടരിയ തല്പപാവക-
ന്നേററിടുന്നുബത ലോഹമൈത്രിയാൽ

കെ. എ. മുകുന്ദൻ തിരുമുൽപ്പാട്ട (വിദ്യാൎത്ഥി.)

9. ദുഷ്ടരോടിടപെടുന്നുവെങ്കിലാ
വിഷ്ടമാമരിയ മാനഹാനിയും
ചെററു ലോഹമൊടുചേൎന്നതീയ്യിനും
പററിടുന്നിതടി മുട്ടികൊണ്ടഹോ.

എം. പി. ഗോവിന്ദമേനോൻ, (വിദ്യാൎത്ഥി)

10. അരുതരുതൊരുനാളും ദുൎജ്ജനത്തോടുസഖ്യം
വരുമതുവഴിയായിട്ടേവനും മാനഭംഗം
പരിചിനൊടനലൻതാൻ ലോഹസംയുക്തനായാൽ
ഖരതരമടിയേല്ക്കുന്നില്ലയോ ചുററിയാലേ.

പി. സി. കുട്ടിയനുജൻരാജാ.

ഭാഷാന്തരത്തിന്ന്.

ആസ്സൽഫലംബിഘനനീലശിരൊജഭാരാ
കെയം പ്രതപ്തകനകൊജ്ജ്വലകാന്തിപൂരാ
അന്ധീകരൊതിനയനാനി ശരീരഭാജാം
സന്ധ്യ്യവപുഷ്യവിലസന്നിബിഡാന്ധകാരാ.

പ്രസാധകൻ: പി. സി. അനുജൻരാജാ.

ചില സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ.

(ടി. വി. ആർ. കുറുപ്പ്.)

Advancement-ഉൽഗതി, ഉന്നമനം, പുരോഗതി.

Allies-സഖികൾ; allied powers=സങ്കലിതശക്തികൾ,—രാജ്യങ്ങൾ.

Anarchy-അരാജകത്വം, അനായകത്വം.

Arbitrary-സ്വേച്ഛാനുസാരമായ, നിരങ്കുശമായ.

Archaeology-പുരാണവസ്തുശാസ്ത്രം

Argument-വാദം.

Aristocracy-കുലശ്രേഷ്ഠാധിപത്യം, പ്രഭുതന്ത്രം; കുലീനവർഗ്ഗം.

Arrangement-രചന, സംവിധാനം, ക്രമം.

Autocracy-സ്വേച്ഛാഭരണം.

Autonomy-സ്വയംഭരണാധികാരം,—സ്വാതന്ത്ര്യം.

Boycott-അഭ്യവകർഷണം നിഷ്കാസനം.

Broadcasting-വാർത്താവിനിമയം.

Budget-ആയവ്യയഗണന.

Bureaucracy-അധികൃതഭരണം

Cabinet-മന്ത്രിസഭ, ആലോചനസഭ.

Central Legislature-സാമ്രാജ്യനിയമസഭ.

Ccmmunal representation-വർഗ്ഗീയപ്രാതിനിധ്യം.

Citizenship-പൗരാവകാശം.

Compromise-രാജി, സന്ധി.

Conclusion-നിഗമനം, അഭിപ്രായം, സമാപനം.

Condition-നിശ്ചയം, വ്യവസ്ഥ.

Conference-സമ്മേളനം.

Conservatism-യാഥാസ്ഥിതികത്വം.

Conservatives-യാഥാസ്ഥിതികന്മാർ.

Ccns itution-ഭരണക്രമം, ഭരണപദ്ധതി, ഭരണഘടന.

Constitutional-നിയമാനുസൃതമായ.

Constituency-നിയോജകമണ്ഡലം.

Constructive-സൃഷ്ടിപരമായ, നിർമ്മിതിപരമായ

Contribution-സംഭാവന.

Control-നിയന്ത്രണം.

Council of State-രാഷ്ട്രസഭ.

Declaration-പ്രഖ്യാപനം.

Defence-ബാഹ്യസംരക്ഷണം.

Definition -നിർവ്വചനം.

Democracy-ജനാധിപത്യഭരണം, ജനപ്രതിനിധിഭരണം.

Demccrat ജനാധിപത്യപക്ഷക്കാരൻ.

Democratic-ജനാധിപത്യഭരണസംബന്ധമായ.

Department-കക്ഷ്യ, വകുപ്പ്.

Destructive-സംഹാരപരമായ.

Devolution-സംക്രാമണം.

Direction-ആജ്ഞ, ശാസനം, നിയോഗം.

Disorder-ദുസ്ഥിതി.

Disregard-അവഗണിക്കുക.

Dominion status–പുത്രികാരാജ്യപദവി.
Dyarchy–ദ്വൈരാജ്യം
Economic–സാമ്പത്തികം.
Electorate–വരണാവകാശിഗണം, നിയോജകമണ്ഡലം.
Ethnology–നരവംശവിദ്യ, നരകുലവിവരണം.
Evolution–പരിണാമം.
Excluded areas–പൃഥക്കൃതപ്രദേശങ്ങൾ.
Executive–കാര്യകാരി, കാര്യത്തെ നിർവ്വഹിക്കുന്ന.
Executive Council–കാര്യകാരിസഭ, നിർവ്വാഹകസഭ.
Experience–അനുഭവം, പരിചയം.
Federal Government – സംയുക്തരാജ്യഭരണം, സംയുക്തഭരണക്രമം.
Federal Assembly–സംയുക്തനിയമസഭ.
Federal Units–സംയുക്തരാജ്യഘടകങ്ങൾ, –രാജ്യത്തിൻേറ അംഗങ്ങൾ.
Federation–സംയുക്തരാജ്യം,––ഭരണം.
Finance–മുതലെടുപ്പ്, ധനാഗമം.
Finance Minister–ധനകാര്യമന്ത്രി.
Franchise–സമ്മത്യവകാശം, സമ്മതിദാനാവകാശം.
Free trade–വാണിജ്യസ്വാതന്ത്ര്യം.
Fundamental–മൗലം, മൗലികം.
House of commons–ജനപ്രതിനിധിസഭ; (പ്രജാമന്ത്രസഭ.)
House of Lords–പ്രഭുമന്ത്രസഭ.
Ideal–ആദർശം.
Impediment–തടസ്ഥം, പ്രതിബന്ധം, വിഘാതം.
Imperial preference–സാമ്രാജ്യപക്ഷപാതം.
Inadequacy–അപര്യാപ്തത.
Independents–സ്വതന്ത്രകക്ഷിക്കാർ.
Indianisation of the army–സൈന്യത്തിൻേറ ഭാരതീയതാകരണം.
Inherent–സ്വതസ്സിദ്ധമായ, നൈസർഗ്ഗികമായ.
Influence–സ്വാധീനം, ശക്തി, നിയന്ത്രണം.
Institutions––സ്ഥാപനങ്ങൾ.
Internal–ആഭ്യന്തരമായ.
International–പരസ്പരദേശീയം, രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള.
Irrigation–ജലസേകം.
Labourers––തൊഴിലാളികൾ.
Legislative council–നിയമനിർമ്മാണസഭ, നിയമസഭ.
Law and order–നിയമവും സുസ്ഥിതിയും.
League of nations–അഖിലരാഷ്ട്രയോഗം.
Liberal–ഉൽപതിഷ്ണുക്കൾ.
Living organism–ജീവദ്വസ്തു.
Local news–പ്രാദേശികവാർത്തകൾ.
Local self government–പ്രാദേശികസ്വായംഭരണം.
Maintenance–സംരക്ഷണം.
Material ഭൗതികം.
Material objects–മൂർത്തദ്രവ്യങ്ങൾ.
Maladministration–ദുർഭരണം.
Memorial–നിവേദനപത്രം.
Minister–മന്ത്രി.
Minutes–സഭാവൃത്തസംഗ്രഹം.
Moderates–മിതവാദികൾ.

Monarchy-ഏകരാജാധിപത്യം, ഏകരാജശാസന, ഏകരാജതന്ത്രം.

Majority-ഭൂരിപക്ഷം.

Minority-ന്യൂനപക്ഷം, ന്യൂനപക്ഷക്കാർ.

Nation-രാഷ്ട്രം, ജനപദം, ദേശം.

National-സമാനദേശീയം, ഏകദേശീയം.

National Consciousness-സമാനദേശീയതാബോധം.

National education-ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസം.

National spirit-സ്വദേശീയതാബുദ്ധി, സ്വദേശാഭിമാനം.

Negotiation-സന്ധിസംസാരം, സന്ധിഏർപ്പാട്.

News agency-വാർത്താവാഹകന്മാർ.

Nobles-പ്രഭുക്കൾ, കുലീനന്മാർ.

Nobility-ശ്രേഷ്ഠത, വൈശിഷ്ട്യം, ഔൽകൃഷ്ട്യം, മാഹാത്മ്യം, കുലീനത.

No-Confidence motion-അവിശ്വാസപ്രമേയം.

Nomination-നിയമനം.

Non-Co-operation-നിസ്സഹകരണം.

Obligation-ബാദ്ധ്യത, ഉത്തരവാദിത്വം.

Office-കാര്യാലയം, കച്ചേരി.

Official-ഔദ്യോഗികമായ.

Oligarchy-അല്പജനാധിപത്യം, പ്രഭുജനവാഴ്ച.

Operation-പ്രവർത്തനം.

Order-സുസ്ഥിതി.

Organisation-സംസ്ഥാപനം, സംഘടനം, നിർമ്മാണം, സംവിധാനം, ക്രമീകരണം.

Overseas-പാരേസമുദ്രം.

Parliament-മഹാമന്ത്രസഭ

Plan-ആസൂത്രണം.

Policy-നയം.

Politics-രാജനീതി, രാജ്യശാസന, രാജ്യതന്ത്രശാസ്ത്രം.

Political-രാജ്യതന്ത്രവിഷയകമായ,— സംബന്ധിയായ.

Politician-രാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻ.

Political Consciousness-സ്വദേശീയതാബോധം, സരാഷ്ട്രീയതാബോധം, ഏകരാഷ്ട്രീയതാബോധം.

Political Economy-അർത്ഥശാസ്ത്രം, ധനശാസ്ത്രം.

Political rights-രാജ്യനിർവ്വാഹാധികാരം.

Political science-രാജനീതിശാസ്ത്രം.

Practical-പ്രായോഗികം.

Probable-സംഭാവ്യം.

Preamble-പീഠിക, പ്രസ്താവന.

Premature-അകാലികം.

Principle-തത്വം, പ്രമാണം.

Proclamation-ഘോഷണം, പ്രഖ്യാപനം.

Prohibiton-നിരോധം.

Programme-കാര്യപരിപാടി.

Proposal-പ്രമേയം.

Proportionate representation-ജനസംഖ്യയ്ക്ക് അനുഗുണമായ പ്രാതിനിധ്യം.

Protective policy-സംരക്ഷണനയം.

Protective tariff-സംരക്ഷണോപയുക്തമായ കടൽച്ചുങ്കം.

Protest-പ്രതിഷേധം.

Protest meeti g-പ്രതിഷേധയോഗം.

Provision-നിശ്ചയം, ഏർപ്പാട്.

Range-സീമ, പരിധി.

Realisation-ലബ്ധി, സിദ്ധി, അനുഭവം.

Recognition-അംഗീകരണം.

Recommendation–ശിപാർശി.

Recompense–പ്രതിഫലം.

Reconsideration–പുനരാലോചന.

Reconstruction–പുനർഘടനം.

Record–രേഖ, രേഖാരൂഢമാക്കുക.

Refer–പരാമർശിക്കുക.

Regular troops–സ്ഥിരസൈന്യം.

Reorganisation–പുനഃസംഘടനം.

Representative–പ്രതിനിധി.

Representation–പ്രാതിനിധ്യം.

Repression–മർദ്ദനം.

Reserved subjects–സ്വായത്തവിഷയങ്ങൾ

Responsible–ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള.

Responsivists–സമയോചിത സഹകാരികൾ, സാമയിക സഹകാരികൾ.

Restriction–നിബന്ധന.

Revision–സംശോധനം, നവീകരണം.

Revolution–വിപ്ലവം.

Safety valve–രക്ഷാമാർഗ്ഗം, രക്ഷോപായം.

Schedule–പരിശിഷ്ടം, പട്ടിക.

Secretary–കാര്യദർശി.

Self-Government–സ്വയംഭരണം.

Self-respect–ആത്മാഭിമാനം, സ്വാഭിമാനം.

Settlement–നിർണ്ണയനം, തീർപ്പ്, തീരുമാനം.

Solution–മോചനമാർഗ്ഗം, നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം.

Statesman–രാജകാര്യകുശലൻ, രാജനീതിനിപുണൻ.

Substantial–സാരമായ, ഗണ്യമായ.

Superintendence–പര്യവേക്ഷണം, മേലന്വേഷണം.

Supreme–അപാരമായ.

Supremacy–ആധിപത്യം.

Sympathy–സഹാനുഭവം, സഹാനുഭൂതി, അനുകമ്പ.

System–പദ്ധതി, ക്രമം, സമ്പ്രദായം.

Tariff policy–കടൽച്ചുങ്കനയം.

Tariff wall–ശുല്കഭിത്തി.

Theory–ശാസ്ത്രം, സിദ്ധാന്തം.

Toleration–സഹിഷ്ണുത.

Transferred subjects–പ്രദത്തവിഷയങ്ങൾ

Treaty–സന്ധി, ഉടമ്പടി, സന്ധിപത്രം.

Unitary Government–അവിഭക്തഭരണം.

Unavoidable–അത്യന്താപേക്ഷിതമായ; അനിവാര്യമായ.

Unification–ഏകീകരണം.

Uniformity–ഐകരൂപ്യം,

United–ഏകീകൃതം.

Unpopular–പൊതുജനവിരോധമായ, ജനസമ്മതിയില്ലാത്ത.

Unprecedented–അഭൂതപൂർവ്വമായ.

Unrestricted–അനിയന്ത്രിതമായ.

Unrivalled–അപ്രതിഭടമായ.

Untouchables–അസ്പൃശ്യന്മാർ.

Untouchability–അസ്പൃശ്യത.

Vote–സമ്മതി, സമ്മതിദാനം.

Voter–സമ്മതിദായകൻ.

Women voters–സമ്മതിദായികമാർ.

Working–പ്രവർത്തനം.

World outlook–സാർവ്വലൗകികമായ ദൃഷ്ടി.